ОТЗИВИ ЗА ТАЙНА ВАВИЛОН

„За пореден път Джоел Ричардсън разклати основите на Пророческия свят и почти всичко, което смятахме, че знаем за Тайна Вавилон. Тази изключително оригинална и провокираща размисъл книга може да предостави решението на древната загадка, която изследваме от хилядолетия."
— ТОМ ХОРН, АВТОР НА БЕСТСЕЛЪР И ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ SKYWATCH TV

„Новата книга на Ричардсън е резултат от блестящо проучване, библейски солидна и плавно написана. Съвсем очевидно е, че „ТАЙНА, ВЕЛИКИ ВАВИЛОН, МАЙКА НА БЛУДНИЦИТЕ" може вече да не е тайна. Тази книга е задължително четиво за всеки със страст към пророческата истина и интерес към последните дни."
— МАРВИН ДЖ. РОЗЕНТАЛ, ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР, НАДЕЖДАТА НА СИОН

„За порден път авторът на бестселъри Джоел Ричардсън свързва геополитическите и пророчески точки и представя убедителена и ясна аргументация с изкупителна стойност за едно от най-загадъчните пророчества в Библията. Ако искате да разбирате времената като синовете на Исахар, горещо препоръчвам най-новата отлична работа на Джоел.
— КРИС МИЧЕЛ, НАЧАЛНИК НА БЮРО ЗА БЛИЗКИЯ ИЗТОК, CHRISTIAN BROADCASTING NETWORK

„Джоел Ричардсън ни предоставя един важен и много систематичен материал, излагайки възможните отговори за това кой или каква е самоличността на Тайна Вавилон. Тази книга определено ще ви накара да преосмислите досегашните си позиции."
—ПАСТОР МАРК БИЛЦ

ТАЙНА ВАВИЛОН

На безбройните християни по света, които са загубили всичко заради името на Исус. Потърпете още малко. Справедливостта се задава.

СЪДЪРЖАНИЕ

Благодарности

Въведение

ЧАСТ 1: НАЙ-ГОЛЯМАТА ЗАГАДКА НА БИБЛИЯТА

1 Историята на Тайната
2 Великият Град
3 Бабел или Вавилон?
4 Митът за Нимрод
5 Двата Вавилона на Александър Хислоп
6 Майката на Всички Блудници
7 Жената и Звяра

8 Ислямската Империя
9 Градът на Сатана
10 Царицата на лукса
11 Обобщение на наученото

АСТ 2: ПРИТЕГЛЯЙКИ ОПЦИИТЕ
12 Рим

13 Йерусалим
14 Илюминатите/Новият Световен Ред
15 Ню Йорк/САЩ

ЧАСТ 3: ПОСЛЕДНИЯТ ВАВИЛОН
17 Мекка/Саудитска Арабия
18 Великият езически град
19 Царете на лукса
20 Съблазнителка на народите
21 Покварителка на царе
22 Пияна от кръвта на светиите
23 Проститутката от пустинята
24 Мразената блудница на Средния Изток
25 Обобщение и заключение
Епилог

Благодарности

НА ИСУС, копнежът на сърцето ми, благодаря Ти, че отдаде всичко от Себе Си докрай. На моята красива съпруга и деца, вие сте моята звезда, която винаги ме вика у дома. Толкова съм благодарен на и за всички вас. Моите най-дълбоки благодарности на моите поддръжници, които са ме благославяли финансово през последните няколко години. Още веднъж, вие направихте тази книга възможна. Благодаря също на Самюъл Уайтфийлд, Д. Уилямсън, Стивън Холмс, Джеръми Джонсън, Грег Максуел, Дони Уилямс, Джули Дженкинс, Ралф Удроу, Дейвид Линдхем и Дакс Кабрера за прочитането на ранния ръкопис и тяхната оценка. И накрая, искам да изразя дълбоката си благодарност към Джоузеф и Елизабет Фара за вашата подкрепа. Благодаря и на целия екип на WND. Благодаря на редакционния директор Джефри Стоун за усиления труд, както и за приноса и съветите ти относно ръкописа. Благодаря на Рене Чавес, моят редактор. Благодаря на Марк Карис за създаването на още един страшно добър дизайн на корицата. Благодаря и на маркетинг координатора Майкъл Томпсън. Какъв страхотен екип, с който да работи човек. Благодаря отново и много благословения за всички вас.

ВЪВЕДЕНИЕ

МАЛКО ПАСАЖИ ОТ БИБЛИЯТА до сега са били по-тайнствени, по-озадачаващи от Откровение 17–18. Заедно тези две глави представляват
най-дългото пророчество в Новия Завет. Неговата тема е „великият град” (Откр. 17:18), описан метафорично, използвайки художествените образи на една абсолютно гротескна жена. Тя едновременно е кралица, проститутка, и хладнокръвен убиец. Високо във въздуха гордо размахва златна чаша. Въпреки че блести отвън, тя е изпълнена с ужасяваща смес от пролятата кръв на светите Божии мъченици и отвратителните „нечистоти от нейното блудствуване” (17:4 hcsb). Тя не само е пила от тази чаша, но също така е и примамила „царете на земята“ и дори цели народи да пият от нея (17:2). Жената е пълна с арогантност, бунт и крещяща самовъзхвала. Като пословичния златен пръстен в зурлата на свиня, въпреки че се представя за царица, тя всъщност е низка и безкласова проститутка. Пременена е в кралско „пурпурно и алено, и е украсена със злато и скъпоценни камъни и бисери” (ст. 4). Тя не само се залива с екстравагантен материален излишък, но и е съблазнила земните царе да живеят „луксозно с нея“ (18:9 hcsb). В допълнение на всички тези отвратителни и смущаващи образи, тази жена също е яхнала един изключително странен и ужасяващ червен звяр - в действителност чудовище — със седем глави и десет рога. Жената и този "звяр" - ездач и кон - и двамата в червено, са наистина двойка, създадена в ада. Божият съд, който предстои да се излее, се задава застрашително над тази жена, докато ангелски глас от небето тръби гръмотевично предупреждение към жителите на земята: „Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете й и да не споделяш язвите й; защото греховете й стигнаха небето и Бог си спомни нейните неправди” (Откр. 18:4). Всеки, който се е опитвал да разбере този пасаж, със сигурност може да се идентифицира с апостол Йоан, който заявява: „когато я видях, аз много се учудих” (17:6). След това, при внезапен и шокиращ обрат на събитията, чудовището, на което седи блудницата, се обръща срещу нея, поглъщайки тялото й и изгаряйки остатъците. На небесата ангели ликуват с висок глас, провъзгласявайки новината за нейната смърт като изключително важна победа за Бог и Неговия народ:

„Падна, падна Вавилон - великата блудница!" (18:2 hcsb). Земни очевидци гледат с шок и ужас докато издигащият се дим от нейното унищожение се вижда отдалеч. По целия свят богати бизнесмени, търговци, моряци, и владетелите на земята се присъединяват към оплакването на нейната загуба — и загубата на приходи като резултат от нейната смърт.”

Названието на тази жена, дадено лично от Бог, също е озадачавало много тълкуватели: „ТАЙНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАЙКА НА ВСИЧКИ БЛУДНИЦИ И НА ЗЕМНИТЕ МЕРЗОСТИ” (17:5). На други места, тя се нарича „голямата блудница“ (17:1) или, в други преводи, „голямата развратница“ (на англ. whore) (kjv) или „голямата проститутка“ (niv).

И така, кого или какво символизира тази жена? Активна ли е тя днес в нашия свят? Многократно е описана като град, но кой град изобразява? Може ли да бъде идентифицирана? Дали правилното разбиране на този пасаж би имало някакви реални последици или приложение за нас днес? Може ли да има някаква връзка между тази жена и глобалния възход на радикалния ислям? Има ли какво да каже този пасаж за бъдещето на Съединените щати? Както изучаващи Библията, така и учители са се борили с много от тези въпроси, буквално в продължение на хилядолетия. Жалко е, че много пастори и учители днес гледат на отговорите на тези въпроси – опитвайки се всъщност да идентифицират Вавилон Велики — като областта на отдалечени от реалността периферни теолози-експерти и фанатици на тема “Последните времена. Без съмнение, за някои това е така, но тези отговори са много повече от странни, незначителни пророчески факти. В крайна сметка не можем да очакваме да разберем правилно самата кулминация на великия Божи план на изкупление, като същевременно напълно игнорираме две от последните глави на Библията. Когато отговорни и внимателни тълкуватели на Библията избягват определена тема, те всъщност я предават на тези, които в никакъв случай не могат да се определят като отговорни и внимателни в своите интерпретации. Разбира се, много от периферните библейски учители са забили своите колове в земята и проявили претенции за този сегмент от Библията, но това не е извинение да го избягваме. Точно обратното. Това не е част от

Писанието, която можем да си позволим да изоставим. Както ще видим, правилният начин на тълкуване и разшифроване на това пророчество и отговарянето на многото въпроси, които текстът поражда, има някои наистина реални последствия и пасторално приложение за днес. Ще обсъдим много от тези последствия по-нататък в книгата.

Разделил съм тази книга на три части. В първата част използвам повече експозиционния метод, но не непременно стих по стих. По-скоро разработвам Откровение 17–18 систематично и тематично, извличайки всички отделни описания на голямата блудница, за да знаете какви белези да търсите, докато притеглям разнообразните позиции, които различни тълкуватели са предлагали. Във втората част на книгата разглеждам всяка от широко разпространените позиции, претегляйки силните и слабите й страни. И накрая, в част 3, давам задълбочено обяснение на позицията, която предлагам като решение на тази велика загадка. Ако не се интересувате толкова от това какво не мисля, че е блудницата Вавилон, тогава можете просто да пропуснете втората част на книгата напълно и да прескочите направо към част 3.

Най-искрено се надявам, че тази книга, която проучва по много сериозен начин позиция, на която не е било обърнато много сериозно внимание до сега, ще се превърне в ценен принос към дискусията. Постарах се, доколкото ми бе възможно, да направя това изучаване ясно и лесно за разбиране. Искрено се надявам да съм успял. Моля се чрез този труд да се хвърли по-голяма светлина върху едно пророчество, което тепърва ще става все по-актуално, особено докато се приближаваме до онзи последен ден и завръщането на славния Цар - Исус Месията.

1

ИСТОРИЯТА НА ТАЙНАТА

ОЩЕ ОТ РАННИТЕ ДНИ НА ХРИСТИЯНСТВОТО вярващи хора са се мъчели да разберат тайната на голямата блудница. Както библейски учени, така и изучаващи Библията са стигали до много различни заключения. Целта на тази глава е да разгледа първоначалните интерпретации на този пасаж и тяхното развитие и еволюция през църковната история.

РИМ

Приблизително двеста години след като книгата Откровение била написана, Лактанций, раннохристиянски писател от Северна Африка, вярвал, че блудницата била град Рим, който все още бил доминиран от езичеството по онова време.1 Тертулиан, Ириней и Йероним използвали термина „Вавилон“ за обозначаване на Римската империя.2 Но с постоянния опадък на езически Рим, този възглед започва да губи благоволение сред християните. През шести век виждаме Андрей Кесарийски вече открито да изразява съмнението си относно възгледа на Лактанций, заявявайки: „Защото старият Рим загуби своята сила на господство много отдавна и ние не предполагаме, че древният му статус ще се възвърне." Вместо да сочи към конкретен град от своето време, Андрей твърди, че Тайна Вавилон представлява град, който ще се издигнде отново в последните дни и ще контролира голяма част от земята.3

ИСЛЯМ

Хиляда години по-късно, след появата на исляма, който вече е помел голяма част от света под свой контрол, много християни започват да се чудят дали той не е решението на загадката за голямата блудница. Намираме този възглед, изразен в писанията на Николай от Лира, френски францискански монах, често наричан най-великият екзегет на четиринадесети век. Както било обичайно за европейските християнски писатели от по-късната средновековна епоха, Николас често нарича мюсюлманите или „сарацините“, общ термин, използван за мюсюлманите през тази епоха, или просто „турците“, които управляват голяма част от мюсюлманския свят по това време. Никола нарича исляма „Велики Вавилон, това е сарацинската секта, която се нарича Вавилон.”4 Той казва, че апостол Йоан използва терминът „Тайна Вавилон“, за да „покаже, че не говори за града Вавилон, но по-скоро за сарацинската секта, отнасяща се до турците, [които] са въвлекли източните народи в заблудата на тяхната секта.”5 Въпреки че възгледите на Лира имали силно влияние по време на по-късния средновековен период, те скоро губят популярността си по време на Реформацията, когато протестантите изместват голяма част от фокуса си обратно към Рим.

РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

След като голямото разделение между римокатолици и протестанти профучава из цяла Европа, реформаторите изтупват праха от по-ранния възглед за Рим и Вавилон, модифицират го и започват да сочат към Римската католическа църква. През 1522 г. добрият приятел на Мартин Лутер, Лукас Кранах, създава известните днес дърворезни изображения, които Лутер използва в последствие по много ефективен начин в своята пропагандна война срещу Ватикана. Дърворезбите на Лукас изобразяват папата като великата блудница, яздеща седмоглавия звяр. Този нов възглед — а именно, че римокатолицизмът е голямата блудница - бързо става почти общоприет сред протестантите. Уилям Тиндейл, известният учен и преводач от Реформацията, по-късно заявява, че католиците са „установили този велик идол, блудницата на Вавилон, антихриста на Рим, когото те наричат папата.”6 През следващите петстотин години подобни възгледи определят начина, по който Протестантите

се отнасят към католическата църква. От тогава до сега, голям брой хора са вдъхвали нов живот на тази перспектива.

Най-видният сред тези защитници бива шотландски служител, наречен Александър Хислоп, автор на книга от деветнадесети век, озаглавена "Двата Вавилона: доказателства, че папското поклонение е поклонението на Нимрод и неговата съпругата". Трудно е да се преувеличи въздействието, което трудът на Хислоп е оказал на популярното протестантско мислене относно Римската католическа църква. Хислоп твърди, че древната вавилонска религия на поклонение на Тамуз в последствие се е промъкнала и проникнала във фактически всеки аспект на римокатолическата литургия. Според Хислоп, ако древновавилонски свещеник или дори самият Валтасар "имаше възможността да влезе в Св. Петър [базиликата] в Рим и види папата в неговите понтификали, в цялата му помпозност и слава. . . със сигурност щеше да заключи, че е влязъл в един от своите добре познати храмове и че всичко е продължило така, както е било във Вавилон."7 По-късно ще посветим цяла глава на труда на Хислоп (както и неговите безбройни проблеми).

Друг защитник на възгледа, че римокатолицизмът е блудницата (както и всяка друга протестантска група, която се покланя в неделя) е Елън Г. Уайт, основател на движението на Адвентистите от седмия ден. И до ден днешен, основавайки се на пророчествата на Уайт, много адвентисти традиционалисти са убедени, че идва ден, когато папата внезапно ще наложи глобални „неделни закони" и ще обезглави всички които не се подчиняват на неговата власт. Референтната Библия на Скофийлд, публикувана през 1917 г., но все още много популярна и днес, също е допринесла много за запазването на популярността на възгледа, че Римокатолическата църква е Вавилон от последните дни.8 Други книги, като тази на покойния учител на библейските пророчества Дейв Хънт от 1991 г., "Жена язди звяра: римокатолическата църква и последните дни" продължават да оказват голямо влияние сред много протестантски изследователи на пророчества.

Въпреки че убеждението, че Римокатолическата църква е великата блудница е загубило известна достоверност сред много протестанти днес, ударните вълни на тази интерпретация продължават по много начини да влияят дълбоко на популярното Протестантско съзнание.

Само прегледайте секцията за коментари, която следва почти всяка интернет статия или публикация в социалните мрежи, отнасяща се до папата или римокатолицизма, и наследството на този възглед ще бъде съвсем очевидно.

Вече можем да видим защо правилното разбиране на този пасаж е от толкова критическо значение за християните. Без съмнение, протестантите и католиците продължават да имат много съществени различия. Тези разногласия обаче са въпроси, които обикновено могат да бъдат обсъждани между двама здравомислещи възрастни. Едно е обаче да кажеш: „Нека обсъдим нашите разногласия, с надежда, че ще успеем да се разберем един друг по-добре“, и съвсем друго е да кажеш: „Вие сте голямата блудница!". Когато едната страна гледа на другата като на доброволен участник в религиозна организация, която представлява действителното въплъщение на сатана на земята, тогава дори обикновен диалог става невъзможен. Тази динамика често е затормозявала отношенията на римокатолици и протестанти през последните петстотин години. Това е само една от причините, макар и доста важна, поради която придобиването на правилно разбиране на този пасаж е изключително актуално за християните.

НЮ ЙОРК СИТИ/САЩ

В по-модерни времена още една позиция, придобила огромна популярност, е възгледът, че Съединените Американски Щати, или Ню Йорк Сити, по-специално, е блудница Вавилон. В книгата си “Последният Вавилон: Америка и идването на Антихриста”, съавтори, МакГриф и Удуърд Крайгер твърдят, че идентифицирането на Тайна Вавилон „изисква само незначително количество аналитични умения. Наистина, само Съединените Американски Щати, са тези, които могат да натрупат парите и властта, нужни, за да се индентифицират като ПОСЛЕДНИЯ ВАВИЛОН на Откровение 18:9.” В последните години всъщност наблюдаваме експлозия от популярни книги на тема библейски пророчества, които защитават тази гледна точка. Почти невъзможно е човек да разграничи заглавията едно от друго: “Краят на Америка”; “Падането на Америка, Вавилон Велики”; “Съдът на Вавилон: Падането на Америка”; и “Америка ще изгори”,

например. Всички тези заглавия разказват една много сходна история. Резултат от това, че мнозина приемат тази нова интерпретация, е всъщност развитието на нарастващо движение от християни, които бягат - или се стремят да избягат - от Съединените Щати, търсейки безопасност от идващия съд и разрушение, които ги очакват. Някои от гореспоменатите заглавия дори предлагат подробни планове за бягство за тези, които се опитват да напуснат страната. Докато пътувам и говоря в различни църкви из цяла Северна Америка, доста често се повдигат опасения и въпроси, свързани с тази тема. Наскоро разговарях с канадски пастор, който е получил няколко запитвания от американци, обмислящи възможността да емигрират в Канада с надеждата да избягат от предстоящото унищожение на Съединените Щати. Излишно е да казвам, че ако Америка наистина е Вавилон от последните дни, последствията за реалния свят всъщност могат да бъдат огромни. Още веднъж виждаме защо правилното тълкуване на тези две глави в книгата на Откровение е толкова важно.

СЪВРЕМЕНЕН ОТСТЪПНИЧЕСКИ ЙЕРУСАЛИМ

Друго, по-малко популярно тълкувание твърди, че този пасаж се отнася до Йерусалим. Повечето от тези, които подкрепят този възглед, са претеристи, тоест те вярват, че това пророчество принадлежи на далечното минало, тъй като се е изпълнило при разрушаването на Йерусалим от римляните през 70 г. сл. Хр. Най-влиятеленият глас, подкрепящ този възглед днес, е новозаветният учен Н. Т. Райт. Райт обяснява своето тълкувание на Откровение 17–18 по следния начин:

“Именно от Йерусалим трябва да бяга сега истинският Израил, за да не сподели съдбата на нейното унищожение. Йерусалим е, чието унищожение ще бъде знакът, че Богът, когото някога Исус провъзгласявал, сега наистина е без съмнение царят на целия свят. . . Йерусалим и неговата йерархия са поели ролята на Вавилон, Едом и Антиох Епифан. Те са градът, чийто колапс предвещава оправданието на истинския народ на Израилевия Бог. Пророчествата на спасение от тирана се сбъдват в и за Исус и в Неговия народ.

Когато този град падне, те трябва да напуснат бързо; това е техният момент на спасение и оправдание.”11

Макар и малцина, има и някои, които вярват, че блудницата символизира бъдеща присъда над отстъпническия Израил от последните дни. Една книга, лансирираща тази перспектива, заявява: „Библията ни казва точно кой град ще бъде столицата на Антихриста в последните дни, показва ни града, който ще популяризира поклонението на Антихриста в останалата част на света и града, в който Антихристът ще започне най-голямото преследване на всички времена. Този град е Йерусалим.”12 Ще обсъдим някои от проблемите с този възглед, в хода на нашите разсъждения.

БУКВАЛЕН ВАВИЛОН

Друго тълкувание е, че буквалният град Вавилон (чиито останки се намират на петдесет и три мили южно от Багдад, Ирак, в град, наречен Хила) ще бъде възстановен през последните дни. Въпреки че руините на този някога великолепен град днес представляват малко повече от туристическа атракция, онези, които се придържат към този възглед, вярват, че в идните дни един реконструиран Вавилон далеч ще надмине предишната слава на древния град. Те твърдят, че това е най-простото и буквално тълкувание от всички различни опции. Това схващане е било поддкрепяно от шепа видни личности през последните двеста години. В началото на деветнадесети век сред тях биват класическите коментатори Е. У. Булингър, Б.У. Нютон и Джоузеф Август Зейс. През двадесети век уважавани коментатори като Г. Х. Ланг, Арнолд Фрухтенбаум, Робърт Томас, Пастор Марк Хитчкок, и Джоел С. Розенберг са поддържали този възглед. Ще обсъдим устойчивостта на това тълкувание в част 2 на тази книга.

ОТСТЪПНИЧЕСКО ХРИСТИЯНСТВО ИЛИ МЕЖДУРЕЛИГИОЗЕН ИКУМЕНИЗЪМ

Друга перспектива е, че всички сегменти на отстъпническото християнство някой ден ще се обединят в последните дни, за да

образуват един вид организирано икуменическо тяло. Световният съвет на църквите, поне от основаването си през 1975 г., е най-често срещаният кандидат – или виновник – който се очаква да обедини всички тези отстъпнически органи. Джон Уолворд, бивш президент на теологичната семинария в Далас, е вярвал по-конкретно, че „системата“ на блудницата в действителност ще бъде отстъпническа форма на икуменизъм. Уолворд заявява за блудницата:

“Жената, символизираща отстъпническата религиозна система, е опиянена от кръвта на светиите. Това показва ясно, че в отстъпническата религиозна система от първата половина на последните седем години, водещи до второто пришествие на Христос, напълно ще липсват каквито и да било истински християни. Всъщност отстъпническата църква ще се опита да убие всички, които следват истинската вяра.”13

Други очакват още по-широко дефиниран икуменизъм, който ще комбинира всички религии и вярвания под един още по-голям чадър. В този въображаем сценарий Организацията на Обединените Нации е тази, която често се разглежда като идеалното средство, чрез което Антихриста ще поеме контрола над целия свят.

ИЛЮМИНАТИТЕ

За някои нито един чадър не е достатъчно голям, освен ако не разпознае една напълно развита, всеисторическа, транснационална конспирация от изключително потайни, окултни глобалисти, дърпащи конците зад кулисите влиятелни личности, и банкери, чиито зли пипала се простират във всяко едно кътче на планетата. Това е конспирация, толкова всеобхватна, че по някакъв начин е в състояние да обедини толкова различни органи като Римокатолическата църква, Световния съвет на църквите, ООН, глобално тяло на еврейски ционисти, илюминати и почти всяка друга група, която можем да си представим. За тези, които заемат тази позиция, това не е просто тълкувание на тези две глави в Откровение; това по-скоро е цялостен светоглед, изпълен с начини на тълкуване на почти всяко събитие, което се случва в новините.

Всъщност това е толкова мащабен заговор, че дори аз самият очевидно съм дълбоко замесен. „Джоел Ричардсън също е агент на илюминатите, който работи за ционисткия дневен ред“,14 предупреди един интернет писател. Пародаксално е, че участието ми в таен сатанински заговор се доказва от факта, че съм се появявал в много християнски телевизионни програми, които, както очевидно всеки трябва да знае, „са централата за умствен контрол на Илюминатите. . . . И тези факти са неоспоримо доказателство, че той е един от тях, БЕЗ СЪМНЕНИЕ.“15 Появата в каквато и да е форма на видими медии изглежда е източник на всеобщо безпокойство сред тези хора, занимаващи се с конспирации, както предупреждава по подобен начин един друг писател:

“Ричардсън комуникира въздействащо чрез убедителен християнски жаргон и оставя впечатлението, че има добри познания по Библията. Но първото предупреждение, което духът ми ми даде за Джоел, беше огромното одобрение, което получава от страна на влиятелни хора и медиата. Това само по себи си беше червен флаг. Често се чудя дали той е част от това, което аз наричам „бяла пропаганда“.”16

Още един конспиративен теоретик отразява подобни настроения, като този път хвърля вината основно върху еврейско-ционистка конспирация: „Не е нужен конспиративен теоретик, за да разбере човек, че еврейството отдавна се занимава с военна пропаганда.“17 В началото на 90-те години прекарах няколко месеца обикаляйки с раница из Близкия изток, опознавайки хората и региона и молейки се за това да замина и заживея там като мисионер. Но точно според този определен индивид, моето време там всъщност е било „едно наистина интензивно обучение в института на Мосад“. Доказателството е ясно. „Искам да кажа, погледнете човека — той сериозно прилича на евреин.”18 Но освен физическите ми черти, върховното доказателство за участието ми в глобалната вавилонска система е, че според първия току-що цитиран конспиратор „Виждал съм го да променя формата си .”19

МЕКА/САУДИТСКА АРАБИЯ

През последните години поради нарастващия брой християни, приемащи идеята за ислямски Антихрист, ръководещ близкоизточна империя, някои от тях сега идентифицират град Мека и Кралство Саудитска Арабия като Вавилон от последните дни. Въпреки че този възглед набира значителна инерция в света на популярните библейски пророчества, към днешна дата той не е бил изследван задълбочено или цялостно. Част 3 на тази книга е посветена изцяло на това тълкувание.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Някои от тези позиции очевидно имат много повече основание от други. Няколко, поне според мен, са доста трудни за доказване. Някои са доста налудничави. Въпреки това ще разгледам всеки един от възгледите и ще разгледам всички възможности. В този смисъл тази книга е уникална. Въпреки че ще се аргументирам за една конкретна позиция пред останалите, аз ще се постарая да претегля по съвестен начин силните и слабите страни на всички опции. Докато всички ние се стремим да разберем правилно каква информация предава Господ на Своя народ чрез това пророчество, наложително е да правим това отговорно, като внимателно разглеждаме всички различни критерии, които Господ ни е дал, а не само няколко подбрани признака, както често се случва.

Ако сте отворили тази книга с донякъде утвърдено мнение относно значението на това пророчество, аз само ви моля да държите и Библията, и ума си отворени. Уверен съм, че ако се отдадем на разбирането на този текст по внимателен и смирен начин, придружен от молитва, Господ ще внесе така необходимата яснота и ще изчисти голяма част от натрупаното объркване, което се е прикрепило към тази наистина критична част от Писанието. Затова, както винаги обичам да правя, бих ви поканил да обмислите възможността да прочетете тази книга не просто с интелектуално любопитство, но и с много молитва и истински смирено и доверчиво сърце, наистина вярвайки, че Господ ще разкрие Своите тайни за всички „които се боят от Него” (Пс. 25:14).

2

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

ОПИТВАЙКИ СЕ ДА РАЗКРИЕМ ТАЙНАТА на голямата блудница, първото нещо, което трябва да се изясни е, че тя е буквален град. Въпреки че блудницата наистина представлява покварена религиозна и финансова система – тя всъщност е сърцето на системата – тя не е просто система или понятие, но също и много реален, разпознаваем географски център. Библията не само ясно заявява, че блудницата е град, но също така ни дава и някои много специфични и важни подробности относно характера и географията на този град. Нека направо преминем към разглеждането на тези описания.

РЕАЛЕН ГРАД

Докато запознанството ни с голямата блудница започва със символични термини – като низка, брутална проститутка-убийца – то буквалното тълкувание и обяснение на това, което тя символизира, следва непосредствено. Осем пъти в Откровение 17–18 тя е спомената като „град“. Вярвам, че много коментатори са усложнили тайната твърде много, твърдейки, че символични са не само зловещите описания на жената, но и многократното използване на термина „град“. Това обаче не е двойна метафора. Жената, яздеща звяра, пияна от кръвта на светиите – това е тази част от пророчеството, за която всички коментатори са съгласни, че е метафорична.1 Но първо, в Откровение 17:18, а след това и още няколко пъти, ни е дадено тълкуванието на метафоричната жена: „Жената, която видя, е великият град, който царува над земните царе.” Гротескната, брутална проститутка-убийца, описана през първата половина на пророчеството, е буквален град на земята. Градът не е, както твърдят някои коментатори, просто метафора за спекулативни или неясни идеи, като „съблазнителна световна

система“ или „отстъпническо християнство“. Тук със сигурност имаме работа с осезаем, определим и специфичен град.

Заемайки се с разбирането на тайната на блудницата, трябва да имаме увереност, че Господ не седи на небето, опитвайки се да ни обърка с извънредно труден апокалиптичен символизъм и метафори в метафорите. В апокалиптичните части на Писанието моделът е доста последователен. Първо има откровение, сън или видение, използващо символични образи. След това тази символика се обяснява по доста ясен и буквален начин. Доста често ангел-вестоносец бива изпратен, за да обясни значението на символиката. Точно такъв е случаят тук в Откровение, където ангелът- тълкувател уверява Йоан (а и нас също, ако желаем да слушаме): „Ще ти кажа тайната на жената“ (17:7). Тогава ангелът заявява ясно, че блудницата е град – действителен, физически град.2

ПОТРЕБИТЕЛСКИ ГРАД

Освен, че бива спомента недвусмислено като град осем пъти, голямата блудница също е описана и по начини, които могат да се отнасят само за един буквален град. След като бива унищожена, ни се казва, че „земните търговци плачат и скърбят за нея, защото вече никой не купува техните товари“. За какви товари става въпрос?

“И земните търговци плачат и жалеят за нея, защото никой вече не купува стоките им, стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, от висон и багреница, коприна и червено; и всякакво благоуханно дърво и всякакви изделия от слонова кост и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от мед; от желязо и от мрамор; и канела, аромати, темян, миро и ливан; вино и дървено масло; чисто брашно и пшеница; добитък и овце; коне, колесници и роби; и човешки души.” (Откр.18:11-13)

Макар че със сигурност не е изчерпателен, списъкът включва някои от основните вносни стоки на града. Ако блудницата не беше буквален град, то тогава включването на такъв списък от стоки в пророчеството би било много странно. Защо Писанието би отделяло време да ни представя нещо, което всъщност представлява списък с

хранителните стоки на един символичен град? Това не би имало никакъв смисъл. Очевидно тази част от пророчеството не е символична. Има някои неща в Писанието (както и в ежедневния живот), за които никога не би се очаквало да се възприемат символично. Този списък е идеален пример. Нашата задача тук не е да дешифрираме по-дълбокото духовно значение на канелата, брашното или добитъка. Ако днес трябваше да напишете списък с хранителни стоки, само човек, загубил връзка с реалността, би взел този списък и би се опитал да обясни по-дълбокото духовно значение на всеки артикул през някаква предполагаема символична леща. Опитът да се открие по-дълбок духовен смисъл в списъка от вносни стоки на блудницата Вавилон би бил също толкова нерационалнен. Това не е нищо повече от списъка на стоките, изпращани до този град.

Можем да научим много за Вавилон от стоките, които внася. Това, че ги внася, означава, че тя самата или не може, или просто не ги произвежда. Конкретните продукти в този списък могат да бъдат разделени в три категории. Нека разгледаме всяка категория:

Луксозни стоки: Тази категория включва скъпи строителни материали, дрехи, парфюми и благородни метали, скъпоценни камъни и перли. От това виждаме, че Вавилон вероятно не е нация, която добива от мини, експлоатира от каменоломни или дори събира като реколта много от фините материали, на които се наслаждава и цени. Виждаме и споменаването на „колесници“ (18:13 hcsb). Макар че обикновено се колебая да откривам съвременни еквиваленти в древните описания, мисля, че тук е доста удачно да приравня „колесници“ с автомобили. Вавилон няма да бъде основен производител на автомобили. Вместо това, каквито и форми на транспорт, които използва, ще бъдат до голяма степен вносни.

Хранителни стоки: Тази категория включва както добитък, така и продукция. Вавилон трябва да внася дори най-основните неща. Вавилон като град няма да бъде „житница“, както често се казва за Америка. Това не е нация, богата на пасища или земеделие.

Хора: Вавилон внася хора по различни причини. Докато повечето от нас биха искали да си представят, че робството е нещо, принадлежащо на миналото, истината е, че днес то в действителност дори процъфтява в различни форми на много места по света. Поради каквато и да е причина, Вавилон ще бъде град, който ще внася всякакви хора, без съмнение, за да поддържа и подсилва своя прекомерно луксозен начин на живот.

ТЯ СЕДИ В ПУСТИНЯ

В началото на глава 17 един ангел се приближава до апостол Йоан и казва: „Ела тук, ще ти покажа съда на голямата блудница, която седи на много води. . . . И той ме отнесе в Духа в пустиня; и видях жена, седнала върху червен звяр" (ст. 1, 3). От всички белези, които Писанията ни дават относно блудницата, една подробност от огромно значение, която често се пропуска, е описанието на нейното местоположение: повечето преводи на Библията го наричат „пустиня"3. Думата пустош може да бъде подвеждаща. За мнозина тази дума извиква образи на обширна гора. Използваната гръцка дума обаче е erēmos. Тя означава самотно, безлюдно, удинено място4 — с други думи, пустиня. Когато израилтяните се скитали в „пустинята" в продължение на четиридесет години, те са се скитали из Синайската, Негевската и Йорданските пустини. Пътувал съм из тези региони и ви уверявам, че те са точно обратното на гора. По същия начин, когато Исус излезе в „пустинята" да пости и да се моли в продължение на четиридесет дни (вж. Мат. 4:1–11), той не излезе в гората. Исус отиде в безплодната юдейска пустиня. Бил съм и там. Това е каменисто, сухо и пусто място. Ако пророчеството имаше за цел да сочи гора, писателят би използвал гръцката дума "хуле", което означава залесена гора, използвана на други места в Библията, отнасяща се до такива местности.

Мнозина пропускат значението на жената, седяща в пустинята, защото тълкуват пустинята само в духовен смисъл. Макар че думата може да носи и някакво по-дълбоко духовно значение, не смятам, че трябва да се разбира като чисто метафорична. В Откровение 17:15 ангелът-тълкувател обяснява на Йоан, че „водите", върху които седи блудницата, представляват „хора, множества, нации и езици" (hcsb).

Разбираме, че това означава, че тя упражнява силно влияние върху голям брой народи и нации. Въпреки това, ангелът никога не обяснява някакъв по-дълбок духовен или метафоричен смисъл на пустинята. Следователно нямаме основание да предполагаме, че това е нещо друго освен едно много реално описание на нейното местоположение в пустиня.

Ние също така знаем, че целта е да се покаже, че самият град се намира в действителна пустиня, тъй като това изображение е извлечено директно от Исая 21, пророчество, което започва с конкретно описание на Вавилон като „пустинята край морето“ (ст. 1 hcsb).

Трябва също да отбележим, че в Откровение 21 Йоан има същото преживяване, но този път, вместо да бъде отнесен в пустиня, той бива отнесен до „голяма и висока планина“, където му бива показан „светият град, Йерусалим, слизащ от небето от Бога” (ст. 10). Планината не е просто някакъв вид киносалон, нямащ връзка с и изолиран от видението. Не, тя е алюзия на планината Сион, действителното и буквално място, където ще остане за в бъдеще Новият Йерусалим.5 По този начин също трябва да разбираме пустинята, където седи жената, като действително физическо описание от топографията, където се намира градът на блудницата. Пустинята, в която беше отведен Йоан – където видя блудницата – не може да бъде отделена от съдържанието на видението. Когато тълкуватели просто подминават като незначителни подробности като тази, те пропускат нишки от решително значение в текста. В този случай пустинята е важен индикатор, който ни помага да идентифицираме въпросния град. Каквото и да е нашето тълкувание на голямата блудница, тя трябва да е град, географски разположен в пустинен регион.

ПРИСТАНИЩЕН ГРАД

Освен пустинен град или нация, Вавилон от последните дни също ще бъде пристанищен град или поне град близо до брега. След като Вавилон бива съден и унищожен от Бог, голям плач възниква изрично от три групи хора: царе, търговци и мореплаватели. Те скърбят заради загубата на приходи, по-точно поради това, че никой

вече не купува техните „товари“. Думата за товари е “гомос” и се отнася конкретно за товари, превозвани с кораб или лодка. Текстът ни казва, че „всеки корабоначалник, всеки пътник по море, моряците, и всички, които се препитават край морето, застанаха отдалеч и викаха, като гледаха дима от неговото изгаряне. . . Всички, които имаха кораби в морето, се обогатиха от скъпоценностите му” (Откр. 18:17, 19). Фактът, че всички тези мореплаватели могат да видят дима от нейното унищожение, изглежда показва, че тя се намира или директно на морския бряг, или в непосредствена близост до него. Така че още веднъж ни е даден важен белег, уникална географска характеристика на този град, която ще ни помогне да се фокусираме по-прецизно върху нейната идентичност.

МЕГАПОЛИСЪТ

Установявайки факта, че Вавилон от последните дни е един много реален град, не бива да ограничаваме строго нашата интерпретация до един град. Терминът град се използва не за да ограничим идентификацията на блудницата, а по-скоро за да я разграничим като нещо много реално - действително географски разпознаваемо местоположение. Блудницата Вавилон многократно е описвана с гръцките думи polis hē megalē. Тя е мега-град, така да се каже, мегаполис, или както повечето преводи на Библията просто я превеждат, „велик град.” Величието й може да се основава на нейния размер, въпреки че текстът изглежда подчертава нейното всепроникващо и широкообхватно влияние. Както казва коментаторът Г. К. Бийл, „Блудницата е в контраст с Божия град и представлява покварен метрополис, чийто център излъчва икономически и религиозни институции.“6 Така че тя не е просто град. Всеки велик и прочут град по време на библейския период е бил не само град, но и сърцето на различните градове-държави, управлявали големи части от света по това време. Като прототип на Вавилон от последните дни, древният град Вавилон е бил велик град-държава. Град Рим също е бил и голяма империя. Когато се говори за нации, кралства или дори империи, е доста обичайно просто да се назовава тяхната столица. По този начин, говорейки за древната Вавилонска империя, човек е можело просто да спомене

град Вавилон, столицата и самото сърце на тази империя. Същото важи и за Рим. Днес не е по-различно. Когато споменаваме столицата на която и да е нация, по този начин всъщност назоваваме и цялата нация. Вместо да кзаваме, че САЩ и Русия са в обтегнати отношения, може просто да кажем, че Вашингтон е в конфликт с Москва. Тази фигура на речта се нарича синекдоха и се използва изобилно в цялата Библия.7 Големите градове Вавилон и Рим не са били просто столици, но и епицентри, самите сърца на масивни сфери на икономическо и религиозно влияние и власт. Точно затова ангелът в Откровение 17:15 заявява, че „водите“, върху които седи голямата блудница, представляват „хора, множества, народи и езици“ (hcsb). Подобно на големите градове-държави от древни времена, Вавилон от последните дни също ще има огромно влияние върху голяма част от народите на земята. Тя е сърцето на една много по-голяма религиозна и икономическа сфера.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение, вече ни бяха дадени някои много специфични и доста уникални критерии, които да ни помогнат да идентифицираме блудницата Вавилон. Тя е буквален град или нация, която седи в буквална пустиня, но същевременно изглежда се намира на морския бряг или много близо до него. И така, още от самото начало подобни конкретни описания ще ни бъдат от голяма полза в опитите ни да разберем тази велика пророческа загадка.

3

БАБЕЛ ИЛИ ВАВИЛОН?

ЗА ДА РАЗБЕРЕМ ТАЗИ ВЕЛИКА ТАЙНА, трябва да започнем с тези неща в пророчеството, които са най-очевидни. В този случай започваме просто с името, което Писанието дава на голямата блудница. Преди да се опитаме да дешифрираме цялата странна символика и образен език, свързани с нея, трябва да запомним, че жената многократно е наричана „Вавилон“. От проста библейска гледна точка - какво означава това?

Всъщност в Писанието има два „Вавилона“. От една страна и двата са един и същ град, с едно и също име, построен на едно и също място. От друга страна, тези два Вавилона са разделени от приблизително хиляда и седемстотин години и в рамките на библейския разказ всеки носи своя собствена и много различна история. Това би било подобно, например, на град Рим. Имаме древен езически Рим, управляван от различните цезари, изключително известен в древната история, имаме също и съвременния град Рим, дом на Ватикана, самото сърце на Римокатолическата църква. Въпреки че са един и същ град, със същото име, построен на едно и също място, те са разделени от две хилядолетия и са доста различни градове, представляващи две много различни реалности. Така е и с Вавилон. Първо, имаме най-древния град Вавилон, изглежда основан от Нимрод – буквално първият град, построен след големия потоп. След това имаме това, което обикновено наричаме Вавилон, града, който Навуходоносор направил велик, построен върху останките на първоначалния Вавилон. В еврейската Библия и градът на Нимрод, и градът на Навуходоносор се наричат „Вавел“. Но тъй като гръцкото име на града е Вавилон, английските преводи на Библията обикновено превеждат града на Нимрод като „Бабел“, а по-късното възраждане на този град като „Вавилон“.

Заемайки се със задачата да разберем какво се опитва да ни покаже Бог, наричайки този град от последните дни Вавилон, трябва да се запитаме кой от двата града посочва Той на първо място като пророчески предвестник на Вавилон от последните дни. Градът на Нимрод или този на Навуходоносор? Или пък и двата? Изследването на този въпрос е важно, защото библейските истории, включващи всеки от градовете, греховете, свързани с всеки един от тях, и начинът, по който тези грехове са засегнали Божия народ, са доста

различни. Нека разгледаме какво представлява всеки един от тях поотделно в рамките на библейските разкази.

ВАВИЛОНЪТ НА НИМРОД

Според книгата Битие Вавилон е първият град, построен от човечеството след големия потоп. Бил основан в Месопотамия, в равнините на Шинар, на брега на реката Ефрат. Това е приблизително шестдесет мили южно от съвременен Багдад, Ирак. В Битие 10 ни се казва, че Нимрод, син на Куш, внук на Хам и правнук на Ной, не само станал „могъщ ловец“ (ст. 9), но също така и построил царство за себе си. „Началото на неговото царство,“ казва Библията, „беше Вавилон . . . в земята Сенаар” (ст. 10). Следва разказът за този масивен строителен проект (и начина, по който Господ осуетява този план):

“А по цялата земя се употребяваше един език и един говор. И като потеглюваха човеците към изток, намериха поле в Сенаарската земя, гдето се и заселиха. И рекоха си един на друг: Елате, да направим тухли и да ги изпечем в огъня. Тухли употребяваха вместо камъни, а смола употребяваха вместо кал. И рекоха: Елате, да си съградим град, даже кула, чийто връх <да стига> до небето; и да си спечелим име, да не би да се разпръснем по лицето на цялата земя. А Господ слезе да види града и кулата, които градяха човеците. И рече Господ: Ето, едни люде са, и всички говорят един език; и това е което са почнали да правят; и не ще може вече да им се забрани, какво да било нещо, що биха намислили да направят. Елате да слезем, и там да разбъркаме езика им, тъй щото един други да не разбират езика си. Така Господ ги разпръсна от там по лицето на цялата земя; а те престанаха да градят града. За това той се наименува Вавилон {Т.е., Бъркотия.}, защото там Господ разбърка езика на цялата земя; и от там Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя” (Бит. 11:19).

Този грандиозен опит за построяването на Вавилон, както и легендарната му кула, изглежда е в противоречие с Божията заповед към човечеството „да се плодят и да се размножават, и да изпълват

земята“ (Бит. 9:1). Вместо да се разпръснат, хората се събрали заедно в този град, с крайната цел да си направят „име“.

БОЖИЯТА ПОРТА

Интересен факт е, че в името Вавилон има игра на думи. На древния акадски език “бав-или” то е означавало „Божия Порта“. Това най-вероятно е алюзия към Вавилонската кула, чиято цел е била да позволи на човека да достигне „до небето“. На иврит обаче “бав-или” означава „объркване“, отнасяйки се до това, което обзело хората, след като Господ объркал езиците им.

Докато изследваме историята за древния Вавилон (на англ. Бабел), за да определим връзката му с Вавилон от последните дни, всъщност нямаме много информация, с която можем да си послужим. Грехът на древния Вавилон може да се обобщи като масивен и единодушен бунт срещу Бог. Следователно, доста вероятно е същата динамика да бъде открита и във Вавилон от последните дни. Отвъд това обаче можем само да спекулираме. Някак затрудняващо е, че в библейската история за Бабел липсват подробности. За съжаление, това е карало мнозина през историята да се обръщат към извънбиблейски източници и да се въвличат в многобройни спекулативни размишления. Някак шокиращо е, че ако разгледаме внимателно произволен брой християнски книги, отнасящи се за Вавилон от последните дни, ще открием всякакъв вид информация за Нимрод, съпругата му, тяхната религия и Вавилонската кула. Цели книги са били написани за тези неща. Ще обсъдим много подробно преданията за Нимрод в следващата глава. Засега обаче просто ще кажем, че тези извънбиблейски предания за Нимрод, са точно това: предания, много от които очевидно не са верни. За целите на нашето изследване ще останем фокусирани единствено върху това, което казва Писанието.

ВАВИЛОНЪТ НА НАВУХОДНОСОР

Хиляда и четиристотин години след като древните строители на Вавилон биват разпръснати, през шести век пр. н. е., град Вавилон бил на път да достигне върха на древната си слава. Цар Навуходоносор, застанал на покрива на царския дворец, заявява: „Не е ли велик тоя Вавилон, който аз съградих с мощната си сила за царското жилище и за славата на величието си! (Дан. 4:30). Именно тази конкретна фраза, изречена от Навуходоносор, „Вавилон Велики“, Господ използва в Откровение, за да опише великия град от последните дни (14:8; 16:19; 17:5; 18:2). Това е гордият град, известен със своите зашеметяващи архитектурни характеристики, като извисяващата се порта Ищар (чиято впечатляваща реконструкция сега може да се види в Пергамския музей в Берлин) и легендарните Висящи Градини, едно от седемте чудеса на древния свят. Именно при управлението на Навуходоносор Вавилон разширява регионалната си мощ, за да се превърне в могъща империя от древната история. Размишлявайки върху Вавилона на Навуходоносор и по-специално върху това как той е повлиял на Йерусалим и еврейския народ, много лесно е да видим множество различни начини, по които той е бил мощен предвестник на Вавилон от последните дни.

ТОЯГАТА НА ГОСПОДНОТО НАКАЗАНИЕ

Заемайки царската позиция, Навуходоносор започва да завладява много от по-малките царства около Юда. Вече били изминали повече от сто години, откакто асирийците победили северното царство Израил и отвели по-голямата част от неговите граждани в плен. През 598 г. пр. н. е. Навуходоносор и неговите войски обсаждат Йерусалим. Цар Йоахин и семейството му се предават и биват отведени като пленници. Още по-лошото е, че Навуходоносор „отведе в изгнание целия Йерусалим и всички капитани и всички храбри мъже, десет хиляди пленници, всички занаятчии и ковачи. Никой не остана, освен най-бедните хора на земята” (4 Царе 24:14). Но колкото и опустошително да било това, то било само първата вълна. След като отвежда първата група пленници, Навуходоносор поставя за цар Седекия, чичото на Йоахин. Вместо да се подчини на Навуходоносор, обаче, той скалъпва поредица от съюзи с околните царства,

най-важният от които бива този с Египет. Тези съюзи се провалят безславно и крайният резултат бива пълното опустошение на царството на Юда и неговата столица Йерусалим.

На деветия ден от месец Ав, 586 г. пр. н. е., Навуходоносор и неговите армии нахлуват в Йерусалим и разрушават до основи града и храма. Авторът на 2 Летописи записва катастрофалните събития, довели до падането на Юда и последния й цар:

“Седекия бе двадесет и една години на възраст когато се възцари и царува единадесет години в Ерусалим. Той върши зло пред Господа своя Бог; не се смири пред пророк Еремия, който му говореше из Господните уста. А още се и подигна против цар Навуходоносора, който го бе заклел в Бога в подчиненост ; и закорави врата си, и упорствува в сърцето си да се не обърне към Господа Израилевия Бог. При това, всичките по-главни свещеници и людете преумножиха престъпленията си, според всичките мерзости на народите, и оскверниха дома на Господа, който Той бе осветил в Ерусалим. И Господ Бог на бащите им ги предупреждаваше чрез Своите посланици, като ставаше рано и ги пращаше, защото жалеше людете Си и обиталището Си. Но те се присмиваха на Божиите посланици, презираха словата на Господа , и се подиграваха с пророците Му, догдето гневът Му се издигна против людете Му така, че нямаше изцеление. Затова Той доведе против тях халдейския цар, който изби юношите им с нож, вътре в дома на светилището им, и не пожали ни юноша, ни девица, ни старец, ни белокос; всичките предаде в ръката му. И всичките вещи на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на Господния дом, и съкровищата на царя и на първенците му, - всичките занесе във Вавилон. И изгориха Божия дом, и събориха стената на Ерусалим, и всичките му палати изгориха с огън, и всичките му скъпоценни вещи унищожиха. А оцелелите от нож отведе във Вавилон гдето останаха слуги нему и на синовете му до времето на персийското царство; за да се изпълни Господното слово, изговорено чрез устата на на Еремия, догдето земята се наслаждава със съботите си; защото през цялото време, когато лежеше пуста тя пазеше събота; докле да се изпълнят седемдесет години.” (2 Лет. 36:11-21)

Далеч по-обезпокоителен от историческата разруха на града и храма е фактът, че този катастрофален период от историята на Юда всъщност е предвестник на това, което ще се случи отново в последните дни по време на управлението на Антихриста. Описвайки този период от три години и половина, ангел Гавраил казва, че той няма да бъде завършен, докато Антихристът и неговите армии не „приключат да сломяват силата на светите люде." (Дан. 12:7). На друго място в пророчествата на Даниил ни се казва, че водачите на Израел ще бъдат предадени на Антихриста, който „ще тръшне истината на земята и ще стори според [своята] воля и ще успее" (8:12). Подобни на тези предупреждения се повтарят многократно. Антихристът „той ще извършва ужасни опустошения, ще успява в действията си и ще изтребва силни владетели и святия народ. (8:24, срв. 11:36).

Едно от най-ужасяващите неща, които Антихристът ще успее да осъществи, е отвеждането в плен на много от днешните граждани на Йерусалим и Израел. Алюзии към тази невъобразимо болезнена бъдеща реалност могат да бъдат намерини из цялото Писание. Пророк Захария, например, записва, че половината от гражданите на Йерусалим ще бъдат отведени като военнопленници:

"Защото ще събера всички народи на война срещу Йерусалим. Градът ще бъде превзет и домовете – разграбени, жените ще бъдат обезчестени и *половината град ще отиде в плен.* Но останалият народ няма да бъде изтребен от града." (Зах. 14:2 nkjv, курсивът е добавен)

Исус, в своята беседа на Маслиновия Хълм, също предупреждава за бъдещия ден, когато много от жителите на Юда ще бъдат отведени като военнопленници в околните народи:

"А когато видите Йерусалим обсаден от войски, тогава знайте, че е наближило запустението му. Тогава онези, които са в Юдея, да бягат в планините; а които са в околностите, да не влизат в него. Защото това са дните на наказанието, за да се изпълни всичко от Писанието. Но горко на бременните и на кърмачките през онези дни; защото голяма неволя ще бъде на земята и Божий гняв върху този народ. И

ще паднат под острието на меча, *и в плен ще бъдат отведени сред всички народи.* А Йерусалим ще бъде тъпкан от езичници, докато дойде краят на определените за езичниците времена.” (Лука 21:20,24)

Предлагайки надежда насред развоя на тази беда, множество пасажи говорят за освобождението на тези еврейски пленници, когато Исус, Месията се завръне:

“Затова така казва Господ Бог: „Сега ще върна Яков от плен, ще се смиля над целия Израилев дом,” (Еезек.39:25)

“И всеки, който призове името Господне ще се избави; Защото в хълма Сион и в Ерусалим ще има избавени, Както рече Господ, И между оцелелите ония, които Господ ще повика. Защото, ето, в ония дни и в онова време, Когато върна Юдовите и Ерусалимските пленници,” (Йоил 2:32–3:1)

“Духът на Господа Иова е на мене… Пратил ме е да превържа сърцесъкрушените, Да проглася освобождение на пленниците, И отваряне затвора на вързаните. Да проглася годината на благоволението Господно, И дена на въздаянието от нашия Бог; Да утеша всичките наскърбени; Да наредя за наскърбените в Сион… “(Исая 61:1–3)

“Ти ще станеш и ще се смилиш за Сион; Защото е време да му покажеш милост. Да! определеното време дойде… Защото Той надникна от Своята света височина, От небето Господ погледна на земята, за да чуе въздишките на затворените, Да освободи осъдените на смърт*;” (Пс. 102:13, 19, 20)

Като цар, отвел много от евреите в плен, Навуходоносор е явен предвестник на идващия Антихрист, „цар“ на Вавилон от последните дни. Именно по този начин древната империя на Вавилон, под управлението на Навуходоносор, е картина на Вавилон от последните дни, която представя последното наказание от Господа на Неговия собствен народ, преди Той да ги привлече при Себе си и да ги направи Свои завинаги.

ЗЛАТНИЯТ ИДОЛ

Когато разглеждаме описанието на блудницата Вавилон като велик преследващ субект, „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус“ (Откр. 17:6), то ни напомня за един епизод, записан в книгата на Даниил, който със сигурност предава духа на Вавилон, когото очакваме да се възроди в последните дни. Това е историята на тримата евреи Ханания, Мисаил и Азария, по-скоро познати с дадените им вавилонски имена, Седрах, Мисах и Авденаго. Според Даниил цар Навуходоносор бил поставил „златен образ“ в равнината Дура (Дан. 3:1). Този масивен идол бил 90 фута висок. Сравнете това с колосалната статуя на Христос Изкупителя, издигаща се над Рио де Жанейро, която, без да включваме голямата й основа, е висока 98 фута. Статуята на свободата, от основата до върха на факлата, е 151 фута. Това била гигантска, внушителна статуя.

След като завършва конструкцията на този грамаден идол, Навуходоносор заповядва на всички хора във Вавилон да паднат пред него и да му се поклонят. Ако откажели, те трябвало да бъдат изгорени живи в бушуващ огън. Указът гласял:

“Тогава глашатай викаше със силен глас: Вам се заповядва, племена, народи, и езици, щото когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата, и на всякакъв вид музика, да паднете та да се поклоните на златния образ, който Навуходоносор е поставил; а който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен всред пламенната огнена пещ.” (Дан. 3:4–6)

Някои от халдейците, посветени поклонници на вавилонската религия, били бесни, че Ханания, Мисаил и Азария отказали да паднат пред идола и да му се поклонят. Една възмутена група се явила пред царя и ги издала.

„О, царю, да живееш вечно! Ти, царю, издаде заповед: Всеки човек, когато чуе да засвирят рогове, свирки, цитри, арфи, гусли, гайди и

всякакви инструменти, да коленичи и да се моли на златната статуя; а който не коленичи и не се моли, ще бъде хвърлен в пламтяща огнена пещ. Има няколко юдейски мъже, на които си поверил управлението на областта Вавилония – Седрах, Мисах и Авденаго. Царю, тези мъже презряха твоята заповед, нито служат на твоите богове, нито се молят на златната статуя, която ти построи.“ (Дан. 3:9–12)

И така тези верни евреи били свикани да се явят пред Навуходоносор. Винаги съм намирал за нещо великолепно смирението, с което му се противопоставили, дори при заплахата от смърт. Това е пример за всички Господни служители:

“Навуходоносоре, нам не ни трябва да ти отговаряме за това нещо. Ако е така нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, които си поставил, няма да се кланяме.” (Дан. 3:16–18)

Бивайки типичен диктатор, Навуходоносор избухнал в ярост. Огънят бил разпален седем пъти по-силно от обикновено и мъжете били вързани и хвърлени в пламъците. Разбира се, историята не свършва дотук. След като бива поразен от гледката на разхождащите се посред адския огън мъже (заедно с четвърто и божествено същество), Навуходоносор освобождава евреите и им позволява да живеят. Резултатът бил прочуствено признание на силата на Бога на евреите. Това било мощно избавление с божествена намеса. Главният момент, който трябва да се подчертае, за нашите цели тук, е насилственото поклонение пред заплахата от смърт. Без съмнение, това е предпремиера, пророчески прототип на Вавилон от последните дни. Този град ще бъде неделима част от религиозно-икономическата система на Антихриста. Който откаже да приеме „белега на звяра” и да падне пред бога на Антихриста и да му се поклони, ще го направи за сметка на собствения си живот (виж Откр. 13). Точно затова жената Вавилон е изобразена като пияна от „кръвта на светиите, кръвта на мъчениците на Исус” (17:6 esv). Подобно на Седрах, Мисах и Авденаго, верните последователи на Исус през последните дни също ще бъдат призвани да устояват твърдо, дори до смърт. Това ще

се превърне в една от определящите динамики, направляващи отношенията на Вавилон от последните дни и Божия народ на земята през онова време.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Разглеждайки библейските разкази за Вавилона на Нимрод и Вавилона на Навуходоносор, откриваме, че въпреки че Вавилонът на Нимрод дава много малко проникновение за естеството на Вавилон от последните дни, то Вавилонът на Навуходоносор предлага изобилие от информация. Както Вавилонът на Навуходоносор е бил използван срещу Господния народ като тояга за възпитание в миналото, така и Вавилон от последните дни ще бъде източник на голямо наказание за Израил, еврейския народ и християните по целия свят. Много евреи били отведени в плен от старовременния Вавилон; подобни събития ще се повторят и през последните дни. Древният Вавилон (Бабел) е символ на обединен бунт срещу Господа; Вавилон от последните дни ще представлява сатанински оглавен глобален бунт срещу единствения истински Бог на Библията. Той също така ще представлява дълбоко враждебна и преследваща религия, която изисква всички народи да се покланят на нейния бог. Въпреки че Вавилонът на Навуходоносор е пролял изобилие от еврейска кръв, Вавилон от последните дни, в партньорство с дявола, ще пролее повече от всяко предишно преследване както еврейска, така и християнска кръв. Както ни е казано в Откровение 12: „Тогава змеят се разяри против жената и потегли на война с останалите от потомството ѝ, които спазват Божиите заповеди и свидетелстват за вярата си в Исус.“ (ст. 17). Но точно както древният Вавилон предостави на верните на Господа възможност да останат непоклатими, изправени срещу потресаващ натиск, така и Вавилон от последните дни ще предостави на Божия народ възможност да устои дори до смърт.

4

МИТЪТ ЗА НИМРОД

В ПОСЛЕДНАТА ГЛАВА обсъдихме разликата между древния град Вавилон и някак по-малко древния Вавилон на Навуходоносор. Както отбелязахме, въпреки че в Библията има изобилие от информация за Вавилона на Навуходоносор, Писанията ни дават само девет стиха относно по-древния Вавилон. За съжаление, това е накарало много християнски автори през историята да се обръщат към и да разчитат на поредица от извънбиблейски легенди, които наричам колективно „митът за Нимрод“. За преданите изследователи на Божието Слово това просто не е опция. Нашето разбиране за Откровение 17–18 трябва да се корени в разкритото ни Божие Слово, а не в извънбиблейски митове, които, както ще видим, вероятно нямат абсолютно никаква връзка с истината.

Преди няколко години, когато започнах да изучавам най-различни християнски анализи на блудницата Вавилон, многократно се сблъсквах със същинска кула от информация за Нимрод и Вавилон. Цялата тази литература изглежда предаваше редица много добре развити истории за Нимрод, съпругата му, тяхната религия и начинът, по който тази религия в крайна сметка е успяла да проникне във всяка друга религия от световната история. Именно

тези истории за Нимрод всъщност са формирали самата основа на разбирането на много теолози относно тайна Вавилон. В основата си, това, което много от тези книги учеха, бе, че чрез древната вавилонска религия всяка религия в света ще бъде доведена под един общ чадър, контролиран от Антихриста, нещо като Нимрод от последните дни. Тази картина създаваше перфектния грандиозен сценарий, който събира много привидно противоречиви религии и идеологии в една обединена палатка. Въпреки че това наистина предоставяше едно много уместно и удобно обяснение за това как Антихристът може да обедини света под едно и също знаме, цялата версия се основаваше на тези истории за Нимрод. Когато осъзнах колко основополагащи бяха те за тази картина, която биваше рисувана толкова често, стремейки се да бъда верен берянин, разбрах, че от решаващо значение бе да проуча техния произход. Тъй като на практика нито една от тези истории за Нимрод не се намира в Библията, трябваше да разбера откъде произлизаха те. Кога и къде са възникнали? Когато започнах да се ровя по тези въпроси, разкрих голямо разнообразие от еврейски, християнски и дори ислямски предания. Въпреки че някои от тези предания са възникнали някъде около първи век, те продължили да се развиват в една по-всеобхватна и много по-подробна история, продължаваща да се разширява чак до наши дни. Колкото и завладяващи да намирах тези разкази, проблемът беше, че нито един от тях не можеше да бъде потвърден като истина. Всъщност много от тях всъщност бяха в противоречие с библейските разкази или с други известни факти от историята. Ако искаме да бъдем отговорни в нашето тълкуване на Откровение 17 и 18, тогава трябва да обърнем внимание на този проблем. Последното нещо, което желаем, е да потвърдим, да разчитаме и дори да увековечим предания, които „осуетяват Божието слово“ (вижте Марк 7:13 niv). Затова в тази глава ще разгледаме накратко откъде идват тези различни истории за Нимрод, кога са се развили и защо не трябва да се обръщаме за помощ към тях в опитите си да разберем тайната на блудницата Вавилон от последните дни.

ФИЛОН АЛЕКСАНДРИЙСКИ

Нимрод бива споменат за първи път извън Библията в писанията на Филон Юдей (20 г. пр. н. е. – 50 г. сл. Хр.). Филон е еврейски философ от първи век, роден в Александрия, който се стреми да комбинира гръцката философия с библейската теология.

Подходът на Филон към тълкуването на Библията бил много странен. За него характерът на човек се определял от по-дълбокото алегорично или духовно значение на неговото или нейното име. Според Филон, Хам, дядото на Нимрод, „е името на нечестието в състояние на бездействие“1 Куш, бащата на Нимрод, представлявал „оскъдната природа на земята“, “а тълкуването на името Нимрод, означава „отстъпничество.“„2 По този начин, твърди Филон, Нимрод е „първият, който щял да бъде пример за това отстъпничество [от Бога и Неговите пътища]“3. Тъй като Нимрод бил „могъщ (на еврейски: гиббор) ловец“, за Филон той също бил „великан, роден от земята, [който] предпочита земните пред небесните неща. . . защото наистина онзи, който е подражател на земни и тленни неща, винаги е въвлечен в конфликт с небесни и възхитителни естества.”4 На друго място Филон заявява, че Нимрод трябва да се превежда като „етиопец” или черният, защото в Нимрод няма духовна светлина.5

Филон също така твърдял, че Нимрод е построил Вавилонската кула, не за да достигне до боговете, както твърдят мнозина, а по-скоро „като крепост срещу небето“6, крепост, която да го защитава от Бог. Завършвайки своето осъждение на Нимрод, Филон заявява:

“Има много уместност в израза „той беше великан, настроен срещу Бога“, който по този начин заявява противопоставянето на такива същества на божеството; защото нечестивият човек не е нищо друго освен враг, който се бори срещу Бога; поради което се е превърнало в поговорка, че всеки, който греши много, трябва да бъде наричан “най-първият и главен грешник”, като за него се говори като за „втори Нимрод.““7 Няма почти никакво съмнение, че напълно негативният начин, по който Филон обрисува Нимрод е задал тона за много други, които щели да последват.

ФЛАВИЙ ЙОСИФ

Пишейки около четиридесет години по-късно, Флавий Йосиф, еврейският историк, представя различно, но дори още по-разраснало се предание за Нимрод. Според Йосиф Флавий в продължение на няколко поколения след Големия потоп човечеството било ужасено, че Господ ще изпрати нов потоп. Покорни на заповедите на Господа да се разпространят по земята, синовете на Ной, Сим, Хам и Яфет, били първите, които слезли от планините, за да населят равнините. Останалата част от човечеството обаче, нямайки доверие на Господа, „много се страхували от по-ниските земи поради наводненията и затова не желаели да слязат от по-високото място, осмелявайки се да последват примера им“8. След време обаче, поради настоятелните увещания на синовете на Ной хората започнали да заселват отново равнините. Тези, които направили това, се умножили бързо и изпитали големи благословения. Според Йосиф Флавий, именно тук се появил Нимрод, който разбунтил хората към „явно неподчинение на Бога“:

“Той ги убедил да не приписват [своите благословения] на Бог, сякаш те били щастливи чрез неговите средства, а да вярват, че тяхната собствена смелост осигурявала това щастие. Той също така постепенно променил управлението в тирания, не виждайки друг начин да отвърне хората от страха от Бога, освен да ги доведе до постоянна зависимост от неговата собствена власт. Също така казал и, че щял да отмъсти на Бог, ако Той имал намерение да удави света отново; за това щял да построи кула, твърде висока, за да бъде достигната от водите! И че щял да отмъсти на Бога за унищожението на техните предци!”9

Според Йосиф Флавий целта на Вавилонската кула била да осигури безопасно убежище за тези, които живеели в равнините. Ако Господ решил да изпрати още един голям потоп, кулата щяла да бъде тяхното убежище.10

СИБИЛИНСКИТЕ ОРАКУЛИ

Сибилинските оракули са колекция от спорни пророчества, произнесени някъде през първи век от жена, наречена Сибила. Въпреки че някои древни писатели се позовават на няколко или чак до десет различни Сибили, както Филон, така и Йосиф Флавий говорят за една единствена „Сибила“. Сибилинските оракули се цитират често и понякога благоприятно в еврейските и ранните християнски писания. Един от сибилинските оракули се отнася до Вавилонската кула:

“Когато всички хора имали един общ език, някои от тях построили висока кула, сякаш чрез нея щели да стигнат до небето; но боговете изпратили бури от вятър и съборили кулата и дали на всеки народ своеобразния му език; и поради тази причина градът се нарекъл Вавилон.”11

Още тук можем да видим разнообразие от гледни точки относно целта на построяването на кулата. Докато Филон я виждал като „крепост срещу небето“, Йосиф Флавий я вижда като средство за оцеляване при наводнение, а Сибила я представя като средство за достигане до небето. Три напълно различни и противоречиви истории.

ПСЕВДО-ФИЛОН

Не знаем почти нищо за Псевдо-Филон освен това, че той е автор на друго разширение на историята на Библията, наречено “Библейските Антики на Филон”. Това произведение вероятно е написано през втората половина на първи век. Въпреки че този автор пише под името Филон, в действителност той просто е бил имитатор на Филон. Използването имената на други известни писатели, за да се придаде тежест на собствените произведения, е била доста често срещана практика в древни времена. Псевдо Филон ни е предоставил една много добре развита история за Нимрод. Коментирайки Битие 10:9, той пише, че Нимрод12 „започна да се гордее пред Господа“.13 По-късно, след като Нимрод е избран за водач на синовете на Хам, следва интригуваща история за пряка духовна конфронтация между

Нимрод и Авраам. Всички хора казали заедно: „Нека вземем тухли и нека всеки един да напише името си върху тухлите и да ги изгорим с огън; и това, което е напълно изгорено, ще бъде за хоросан и тухла.“14 Тогава всеки човек взел по една тухла и написал името си върху нея — всички с изключение на дванадесет мъже, включително Авраам. Хората на земята, изпълнени с ярост,

“ги заловиха и ги заведоха пред техните първенци и казаха: Това са хората, които престъпиха нашите съвети и отказват да ходят в нашите пътища. И първенците им казаха: Защо отказвате да поставите всеки своите тухли заедно с народа на земята? А те отговориха и казаха: Ние няма да поставим тухли с вас, нито ще се присъединим към вашето желание. Един Господ познаваме и на него се покланяме. И даже ако ни хвърлите в огъня с вашите тухли, ние няма да се съгласим с вас.”15

Разярен от бунта им, Нимрод заповядал Авраам да бъде хвърлен жив в пещта, използвана за изгаряне на тухлите. Историята е почти идентична с историята на Седрах, Мисах и Авденаго и огнената пещ, записана в Даниил 3. Когато земетресение накарало пещта да избълва огън, загинали 83 500 мъже, но Авраам се измъкнал напълно невредим.16 Тази история, или някаква нейна версия се повтаря в много други, по-късни предания за Нимрод, където Авраам и Нимрод имат поредица от конфликти.

ТАЛМУД

Следващото важно семейство от истории за Нимрод, може би най-влиятелното от всички, се намира в Талмуда. В класическия си труд „Легендите на евреите“ известният равин от деветнадесети век Луис Гинзберг обобщава много от тези предания. В може би най-уникалната от тези истории Гинзберг описва подробно събитията, довели до превръщането на Нимрод във велик цар на древния свят:

“Първият сред водачите на покварените хора бил Нимрод. . . . [Баща му Куш] му дал дрехите, изработени от кожи, с които Бог бил снабдил

Адам и Ева, когато били на път да напуснат рая. Самият Куш ги бил придобил чрез Хам. От Адам и Ева те били предавани от поколение на поколение до Енох, а от него до Матусала и до Ной и последният ги бил взел със себе си в ковчега. Когато обитателите на Ноевия ковчег се канели да напуснат убежището си, Хам откраднал дрехите и ги държал на скришно място, като накрая ги предал на първородния си син Куш. Куш от своя страна ги криел в продължение на дълги години. Когато синът му Нимрод навършил двадесетата си година, той му ги дал. Тези дрехи имали прекрасно свойство. Този, който ги носел, бил едновременно непобедим и неустоим. Зверовете и птиците от горите падали пред Нимрод веднага щом го зървали нареден в тях и той имал същия успех в битките си с хората. Източникът на неговата непобедима сила не им бил известен. Те я приписвали на личната му доблест и затова го назначили за свой цар.”17

Гинзберг разказва друга уникална история, в която виждаме Нимрод да строи масивен трон за себе си, върху който изисквал да бъде почитан като бог:

“Големият успех, който съпътствал всички начинания на Нимрод, произвел зловещ ефект. Хората вече не се доверявали на Бог, а по-скоро се осланяли на собствената си сила и способности, нагласа, към която Нимрод се опитал да обърне целия свят. Затова хората казвали: „От сътворението на света не е имало никой като Нимрод, могъщ ловец на хора и животни и грешник пред Бога.”

“И всичко това не било достатъчно да задоволи злото желание на Нимрод. Не само, че отдалечил хората от Бог, но направил и всичко възможно да ги накара да отдават божествени почести на него самия. Той се провъзгласил за бог и си направил седалище, подражаващо на Божието седалище. То представлявало кула, изградена от заоблени камъни, и върху нея той поставил трон от кедрово дърво, върху който се издигали един над друг четири престола, от желязо, мед, сребро и злато. Увенчавайки всичко това, върху златния трон лежал скъпоценен камък с кръгла форма и

гигантски размер. Това му служело за престол и когато седял на него, всички народи идвали и му отдавали почит като на бог.”18

И двете истории със сигурност са интересни, въпреки че някои елементи, като наметалото на непобедимост на Нимрод, ги правят доста невъзможни за вярване.19

В рамките на равинския юдаизъм много от тези истории се разглеждат като част от „Устната Тора“, свещени разкази, които не се срещат в писмената Тора или Библията, но въпреки това са истински истории, предавани през хилядолетията. Съществуват обаче някои огромни недостатъци в подобни твърдения. Първо, не намираме нито един пример за нито едно то тези предания, дори записано някъде преди първи и втори век след Христа. И въпреки това остава фактът, че Нимрод живял приблизително две хиляди години преди тези предания. Второ, през пети век пр. н. е., след като еврейските изгнаници се завърнали от Вавилон, когато в храма било намерено копие от писания закон и било прочетено на глас пред хората, те буквално го били забравили. Как биха могли тогава да си спомнят така наречената устна Тора, ако всъщност били забравили писмената Тора? Всички доказателства сочат към факта, че тези предания за Нимрод не са някаква дълго пазена традиция, а вероятно са били създадени някъде около първи век.

АВГУСТИН

Не можем да не споменем и начина, по който Нимрод бива разглеждан от Августин, може би най-влиятелният теолог в християнската история след времето на апостолите. Пишейки в началото на пети век, Августин, подобно на много други преди него, изобразява Нимрод в чисто негативна светлина:

“И така този великан трябва да бъде разпознат като „ловец в бунт срещу Господа“. И какво друго се има предвид под термина „ловец“, освен измамник, потисник и унищожител на земните животни? Затова той и неговите хора издигнали тази кула срещу Господа и така дали израз на своята богохулна гордост; и тяхното, макар и неуспешно, нечестиво намерение било наказано справедливо от Бог.”20

АПОКАЛИПСИСЪТ НА ПСЕВДО-МЕТОДИЙ

“Апокалипсисът на Псевдо-Методий”, фалшиво християнско произведение от седми век, увековечава идеята, че Нимрод е един от великаните на древния свят. Именно там намираме за първи път идеята, че Нимрод бил обучаван по астрономия, чрез която той придобил силата да управлява човечеството:

“Йонит, синът на Ной, възлязъл на Изток чак до морето, което се нарича „Хилиу Хора“, тоест „Страната на Слънцето“, в която се случва изгрева на слънцето, и той заживял там. Този Йонит получил от Бога дара на мъдростта; не само това, но той също така станал начинателят на всяко разделение на астрономията. Нимрод, който бил великан, слязъл при него и се учил от него и получил мъдростта, чрез която можел да започне да управлява. Този Нимрод произхожда от синовете на героите; той бил син на Сим и бил първият, който управлявал като цар над земята. През 790-та година от третото хилядолетие, което е изминаването на три хиляди години, бил построен Вавилон Велики и Нимрод управлявал в него.”21

КНИГАТА НА СВИТЪЦИТЕ

Едно арабско християнско произведение от началото на 9-и век, известно като Китаб алМагал, или Книгата на свитъците, част от това, което се нарича Клементинови омилии, включва по-познати елементи, като описанието на Нимрод като великан. То обаче в действителност добавя и някои непознати досега предания. Ето един пример:

“Великанът Нимрод царувал над цялата земя. Началото на неговото царство било от Вавилон. Именно той видял на небето парче черен плат и корона; повикал тъкача Сасан при себе си и му заповядал да му направи корона подобна на нея; инкрустирал я със скъпоценни камъни и я носил. Той бил първият цар, който носел корона. Поради тази причина хората, които не знаели нищо за нея, казвали, че корона била слязла при него от небето. Продължителността на неговото управление била шестдесет и девет години.”

По-късно книгата описва как Нимрод установява практиката на поклонение на огъня и идолопоклонството и получава инструкции по гадаене от някого на име Бунитер, четвъртият син на Ной.23

КНИГАТА НА ЯШЕР

Книгата на Яшер, която в последно време преживява огромно възраждане на популярността, не трябва да се бърка с книгата на Яшар, спомената в Библията (вж. Ис.Нав. 10:13; 2 Царе 1:18). Книгата на Яшер, известна още като Сефер хаЙашар, всъщност е еврейско мидрашично произведение от шестнадесети век. Яшер представя обширен раздел за Нимрод, който включва много от елементите на по-ранните предания. Един уникален аспект от разказа на Яшер е, че включва сцена със строителите на Вавилонската кула и техните намерения да детронират Бог:

“И всички тези хора и всичките семейства се разделили на три части; първата част казали, “Ще се издигнем до небето и ще воюваме срещу него; втората казали: Ще се изкачим на небето и ще поставим там нашите собствени богове и ще им служим; а третата част казли: Ще се издигнем на небето и ще го поразим с лъкове и копия”.24

По-късно ни се разказва за три различни присъди, насочени срещу всяка от тези групи. Първата група била убита, втората група била превърната в маймуни и слонове, а третата група Господ разпръснал по земята. Яшер също разказва какво станало с кулата, след като Господ разпръснал хората:

“А що се отнася до кулата, която построиха човешките синове, земята отвори устата си и погълна една трета част от нея, и огън също слезе от небето и изгори още една трета, а другата трета част е останала до днес и е от тази част, която е била най-отгоре, и обиколката й е три дни ходене.”25

“Накрая Яшер разказва една история за това как внукът на Авраам, Исав, също ловец, издебнал, устроил засада на и обезглавил Нимрод, след което откраднал дрехите от животинска кожа, които му били

дадени от баща му. Подобни разкази се срещат и в по-ранни талмудически традиции.”26

НИМРОД КАТО ИСТОРИЧЕСКА ФИГУРА

Освен тези традиционни разширения на библейския разказ, няколко учени са правили опит да приравнят Нимрод с различни митологични или исторически фигури, като (1) Нинурта, асирийският бог на лова; (2) Гилгамеш, вавилонският епичен герой, който също е описан като ловец; (3) Мардук, вавилонски бог; (4) Аменхотеп III (1408–1369 пр. н. е.) от осемнадесетата династия на Египет; (5) Тукулти Нинурта, асирийски монарх и друг знаменит ловец, завладял Вавилон; и (6) Саргон от Акад Нарам-Син, внук на Саргон от Акад. Както заключава библейският речник на Лексам, „този списък показва силното несъгласие между библейските учени относно идентифицирането на Нимрод.“27 Докато някои учени приравняват Нимрод с нещо като бог или полубог, други го свързват с човешки царе. Нито едно от тези предложения не е убедително.

НИМРОД ПРАВЕДНИЯТ?

В полето за бележки на най-широко използваната от протестантството през седемнадесети век Библия — Женевската Библия от 1599 г. — Нимрод е отбелязан като „жесток потисник и тиранин. . . [чиято] тирания се превърнала в поговорка за човек мразен както от Бога, така и от човеците: защото той не престанал да върши жестокости дори в Божието присъствие.”28 Въпреки факта, че Библията никъде не подкрепя открито идеята, че Нимрод всъщност е бил зъл тиранин на древния свят, приемането на тази идея и нейното влияние върху християнството през вековете са били широко разпространени.

Удивително е, че много други алтернативни предания всъщност представят Нимрод като праведен. За изненада на някои, поне едно ранно еврейско предание всъщност отъждествява Нимрод с Ной, твърдейки, че те всъщност са една и съща личност.29 И Таргум Йерушалми, и Таргум Псевдо Йонатан уточняват, че Нимрод емигрирал в Асирия, понеже отказал да участва в изграждането на

Вавилонската кула. Според тези талмудически традиции, поради този праведен акт, Господ възнаградил Нимрод с четири града.30 По-късно, към края на четвърти век, Йоан Златоуст защитава тезата, че Нимрод бил човек, благословен от Бога със храброст и сила:

„И така, Куш станал баща на Неброд [Нимрод], който се преврънал във великан, живеещ на земята. Той бил великан-ловец пред Господа.” Докато някои казват, че изразът „пред Господа“ означава да си в опозиция на Бог, аз, напротив, не мисля, че Свещеното Писание има предвид това. По-скоро това предполага, че [Нимрод] е бил силен и смел. Но изразът „пред Господа” означава създаден от Него, получавайки Божието благословение.31

Ефрем Сириец, друг известен християнски теолог от четвърти век, също изобразява Нимрод в блгоприятна светлина, представяйки го не като този, който построил Вавилонската кула, а като герой пред Господа, който всъщност изгонил строителите на кулата:

“Относно Нимрод Мойсей казва: „Той беше силен ловец пред Господа“, защото според Божията воля той бил този, който воювал с всеки от тези народи и ги прогонил оттам, за да излязат и да се заселват в областите, които били отделени за тях от Бог. Затова се казва, като Нимрод, могъщ ловец пред Господа.” Хората имали обичай да благославят вожд или владетел, казвайки: „Нека бъдеш като Нимрод, могъщ ловец, който беше победоносен в битките на Господа“32.

Очевидно Нимрод не може да бъде едновременно и самото въплъщение на нечестието, и човек с легендарна праведност. И все пак не съществува абсолютно никакъв начин, по който да разберем кои истории са верни — ако има такива!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Както видяхме, различните предания за Нимрод са пълни с противоречия. Някои разкази казват, че възходът на Нимрод към властта се дължи на животинските кожи, които придобил от Адам и

Ева. Друго предание казва, че причината била, че бил добил познания по астрономия. Друго предание казва, че той се издигнал на власт, защото бил едновременно и гигант, и могъщ ловец. Филон описва Вавилонската кула като отбранителната крепост на Нимрод срещу Бог, докато Йосиф Флавий я описва като кула за убежище в случай, че Бог изпрати нов потоп. Сибил я описва като начинът, по който човек можел да „се издигне до небето“. И накрая, Яшер я изобразява като средство, предназначено за нападание над жителите на небето. И въпреки голямото им разнообразие, нито един от тези разкази не съответства на библейския разказ. Библията просто казва, че строителите са се стремели да си направят име и да избегнат това да бъдат разпръснати по земята. Не се казва нищо за предотвратяване на удавяне от потоп или за достигане до небето. Нещо повече, Библията дори не казва, че Нимрод всъщност е построил Вавилонската кула. Единственото нещо, което казва, свързвайки Нимрод с Вавилон, е: „Началото на неговото царство беше Вавилон“ (Бит. 10:10). Това е. Всичко отвъд тази информация е просто предположение.

Докато преданията за Нимрод започват като доста прости разширения на библейската история, колкото повече се придвижваме напред в историята, толкова повече те се разширяват и усложняват. Всяко ново предание изглежда се издува още повече от тези, дошли преди него. Ясно е, че в тези истории не намираме запазването на древни истини; по-скоро имаме мит, който се оголемява подобно на търкаляща се снежна топка. В продължение на около две хиляди години този мит продължава да еволюира. Никъде обаче разширяването на този мит не е намерило по-голям поддръжник, както в богатия на въображение ум на шотландския служител, Александър Хислоп. Именно на този човек и неговия обширен труд ще посветим следващата глава.

5

ДВАТА ВАВИЛОНА НА АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП

ПРЕЗ 1853 ГОДИНАТА ПРЕПОДОБНИЯТ АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП публикува памфлет, озаглавен “Двата Вавилона”. Пет години по-късно памфлетът е преработен, драстично разширен и преиздаден като книга със същото заглавие. “Двата Вавилона” в последствие се е превърнало в едно от най-дълбоко влиятелните християнски произведения от деветнадесети век, имайки силни отзвуци дори днес из различните сегменти на протестантството.

РАЗКАЗЪТ НА ХИСЛОП

Основното твърдение на труда на Хислоп е, че съвременният римокатолицизъм е изцяло езически, тъй като не е наследил своите практики, символи и структура от някоя християнска традиция, а директно от Нимрод и Семирамида, основателите на древновавилонското езичество.

От самото начало разказът на Хислоп започва със силна нотка на очебийно обиден расизъм. „Нимрод“, ни се казва, „беше негър. . . истинският прототип на черния Противник на човечеството. . . всепризнатият представител на дявола.”1 Според Хислоп, тъй като Нимрод е син на Куш, който най-често се свързва с африканските земи на юг от Египет, той трябва да е бил черен,2 и тъй като е бил черен, трябва следователно да е бил най-първият представител на дявола. За съжаление, това е качеството на логиката, която служи за опора на голяма част от работата на Хислоп.

След това, тъй като Нимрод е наречен „могъщ ловец пред Господа” (Бит. 10:9), Хислоп разсъждава, че той трябва да е бил великан, потомък на нефилимите (Бит. 6:4). Проблемът, разбира се, е, че по-внимателният прочит на текста показва, че Нимрод „стана могъщ“ (10:8). „Могъщ“ в този контекст просто означава, че Нимрод е бил изключително отличен ловец. Така Хислоп обрисува Нимрод като зъл, гигантски черен мъж. От друга страна, съпругата на Нимрод, Семирамида, е изобразена като изключително красива руса, синеока жена. Както ще видим по-късно обаче, всъщност няма как Нимрод и Семирамида да са били женени, тъй като двамата ги разделят много повече от хиляда години!

Както разказва Хислоп, малко след като се омъжила за Нимрод и забременяла с детето му, Семирамида го убила. Когато детето се родило, тя твърдяла, че бебето й било прероденият Нимрод. Детето било кръстено Тамуз. Според Хислоп, вавилонската религия на Ищар, създадена от Нимрод и Семирамида, се превърнала в поклонение както на Семирамида, така и на Тамуз, на тази двойка от майка и дете. По-късно, когато тази религия се разпространила по целия свят, имената на Семирамида и Тамуз се променяли от нация на нация. В Египет Семирамида се наричала Изида; в Гърция и Рим я наричали Венера, Диана, Атина, Фортуна и множество други имена. По този начин, пише Хислоп, първоначалната сатанинска вавилонска религия се разпространила във всеки ъгъл на земята, формирайки фундамента на всяка фалшива религия. И тъй като Вавилон от последните дни се нарича „Майката на блудниците“ (Откр. 17:5), тази древна вавилонска религия очевидно е съвсем буквално „майката“ на всяка съществуваща фалшива религия – включително християнството!

ВАВИЛОН ЗАРАЗЯВА ХРИСТИЯНСТВОТО

Хислоп твърди, че в началото на четвърти век император Константин много целенасочено заблудил целия свят, твърдейки, че се обръща към християнството, докато всъщност останал изцяло езичник. Според Хислоп Константин преименувал вавилонските богове и богини, които почитал, с християнски имена, с цел да смеси тайно двете религии. Крайният резултат от този велик сатанински заговор е, че съвременният римокатолицизъм, а оттам следователно и източното православие и англиканството, не са просто заразени от езичеството, а всъщност са съвременна проява на древния вавилонски сатанизъм. Хислоп вярвал, че „учението и дисциплината на Римокатолическата църква, във всички основни аспекти, са извлечени от Вавилон.“3 Следователно нито една от практиките, символите или литургичните структури на традиционните клонове на християнството не произлизат от апостолска или дори каквато и да е следапостолска традиция, но вместо това всички идват директно от древен Вавилон. За съжаление, някои християнски групи дори са използвали общата предпоставка за Нимрод, за да представят всяка друга протестантска деноминация (освен своята собствена) като езическа „дъщеря“ на Вавилон.

За съжаление, не само периферните групи са усволили теориите на Хислоп в последствие. Както ще видим, много християнски учители, някои от тях доста уважавани и всеобщо приети, са увековечили различни елементи от разказа на Хислоп. Би било трудно да се омаловажи дълбокото въздействие, което трудът на Хислоп е оказал върху съвременното християнство.

ГЛОБАЛЕН ВАВИЛОН За тези, които търсят някаква всеобхватна сатанинска религиозна конспирация , чрез която всяка фалшива религиозна система в света е взаимосвързана, Хислоп е предоставил перфектната история. На него се гледа като на великия исторически детектив, който първи разкрива великия план на Сатана, демонстрирайки пряка историческа връзка от самото начало на бунта на човечеството при Вавилонската кула до днес. Поради тази

причина трудът на Хислоп се е превърнал в главна изходна точка за тълкуване за онези, които смятат, че „Тайна Вавилон“ се отнася до „Новия Световен Ред“ или Илюминатите и т.н. Проблемът е, че убедително голяма част от твърденията на Хислоп се базират на лъжи. По-широкият смисъл на неговия разказ е напълно откъснат както от реалността, така и от историята.

ПРЕПОДОБНИ РАЛФ УДРОУ: РАЗОБЛИЧАВАНЕ ЛЪЖИТЕ НА ХИСЛОП Първоначално повлиян от работата на Хислоп, преподобният Ралф Удроу, американски евангелист и служител, написал своя собствена осъвременена версия на труда на Хислоп, озаглавена „Тайствената религия на Вавилон“. Години наред Удроу бил един вид модерен Хислоп, пътувайки и изнасяйки лекции за вавилонските връзки с католицизма и всяка световна религия. Съвсем удивително е обаче, че след като бил конфронтиран с предизвикателството да преразгледа историческата точност на работата на Хислоп (и по този начин на собствената си книга), Удроу се убедил, че всичко това наистина е една огромна измама. В резултат на това той направил нещо, което много малко автори имат смелостта да направят; той не само изтеглил от пазара собствената си книга (постъпка, която му причинила много финансови загуби), но също така и отделил време да напише друга книга, отричайки се всъщност от труда на Хислоп и поправяйки това, което самият той бил написал по-рано. Тази книга се нарича “Вавилонската връзка?”. С разрешението на г-н Удроу споделям следната част от увода към неговата книга:

“В по-ранния ми християнски живот определена литература попадна в ръцете ми, която твърдеше, че езичеството е било примесено в християнството. Докато обикновено целта била Римокатолическата църква, изглежда, че други църкви също били заразени от обичаи и вярвания, за които могат да се намерят езически паралели.

“Двата Вавилона” от Александър Хислоп (1807–1862), с тревожното си подзаглавие, “Доказателства, че папското поклонение е поклонението на Нимрод и неговата съпруга”, е учебникът, върху който се основава голяма част от това учение. През годините тази

книга е повлияла мисленето на много хора – като се започне от онези в радикалните култове и се стигне до наистина много посветени християни, които жадуват раздвижване от Бог и са загрижени за всичко, което може да попречи на този поток. Основната й предпоставка е, че езическата религия на древен Вавилон продължава и до наши дни, маскирана като Римокатолическата църква, и е описана в книгата Откровение като „Тайна Вавилон Велики“, от там и идеята за два Вавилона, един древен , и един модерен. Тъй като тази книга съдържа много подробности и е изпълнена с множество бележки и препратки, приех за даденост, както и много други, че беше фактически точна. Ние цитирахме „Хислоп“ като авторитет относно езичеството, точно както “Уебстър“ би могъл да бъде цитиран, когато става въпрос за определения на думи.

Като млад евангелист започнах да изнасям проповед относно смесването на езичеството с християнството и накрая написах книга, базираща се на Хислоп — “Тайнствената религия на Вавилон”. С времето книгата ми стана доста популярна, премина през много издания и беше преведена на корейски, немски, испански, португалски и няколко други езика. Някои започнаха да ме възприемат като специалист по темата за езическата примес. Дори един известен римокатолически писател, Карл Кийтинг, каза: „Нейният най-известен защитник е Ралф Удроу, автор на „Тайнствената религия на Вавилон“.

Мнозина предпочитаха моята книга пред „Двата Вавилона“, защото беше по-лесна за четене и следене на мисълта. Понякога двете книги се бъркаха една с друга и дори веднъж се оказах в ситуацията да ме поздравят като „Преп. Хислоп”! Постоянен поток от възхваляващи книгата ми писма идваше до мен. Само от време на време се чуваше глас на несъгласие. Един такъв глас беше Скот Клем, учител по история в гимназията в Южна Калифорния. Бивайки християнин и оценявайки други неща, които бях написал, той започна да ми показва доказателства, че Хислоп не е надежден историк. В резултат на това разбрах, че трябваше да преразгледам работата на Хислоп, моя основен източник, и да я проверя с молитва!

Докато правех това, стана ясно — „историята“ на Хислоп често е била само митология. Въпреки че понякога митовете отразяват

събития, които действително са се случили, произволното съчетаване на древни митове не може да осигури стабилна основа за исторически факти. Вземете достатъчно племена, достатъчно разкази, достатъчно време, прескачайте от едно време в друго, от една страна в друга, подбирайте приликите, които ви харесват — ето защо какво ли не може да бъде „доказано“!”4

Не само че честността, смелостта и смирението на Удроу заслужават похвала, но също така и анализът му на работата на Хислоп е проницателен, но направен с голямо чувство за остроумие и хумор. Тъй като Удроу е свършил толкова задълбочена работа, опровергавайки Хислоп, силно препоръчвам на всеки, който чете тази книга, също да отдели време да прочете и книгата на Удроу.5

КРАСИВИЯТ УМ НА АЛЕКСАНДЪР ХИСЛОП

Във филма „Красив ум“ от 2001 г. актьорът Ръсел Кроу изобразява Джон Наш, брилянтен математик, който страда от параноидна шизофрения. Наш бива рекрутиран от Пентагона да дешифрира руски комуникации. За шок на тези, които го рекрутират, Наш е способен да дешифрира криптирането мислено без никаква външна помощ. Подхлъзвайки се по наклонената плоскост на заблудата, че е получил тайна правителствена задача, Наш започва натрапчиво да сканира списания и заглавия на вестници, за да разкрие тайни кодове и съветска пропаганда. Една от най-запомнящите се сцени във филма е една голяма стена, където Наш закача стотици страници от списания и вестници. Пресичайки стената от край до край с десетки нишки и кърфици, Наш се опитва да направи различни „връзки“ между произволни думи и изображения. Всичко това е много класическо шизофренично поведение. Освен това има ужасна прилика с Двата Вавилона на Александър Хислоп. Всъщност дори бих бил склонен да кажа, че ако Хислоп не е страдал от някаква степен на психично заболяване, значи той е бил умишлен измамник. Лично аз подозирам, че той наистина е вярвал в нещата, които учи. Въпреки че Хислоп бил неуморен изследовател, имайки предвид неговата фактическа историческа методология, трудът му често е безобразно нелогичен. Нека разгледаме само няколко примера за

неговите твърдения и неговата методология, за да разберем какво имам предвид.

ВРЪЗКИ, ВРЪЗКИ, ВРЪЗКИ

Може би най-често срещаният аргумент, на който Хислоп многократно се обляга, е известен като логическата грешка на фалшивата еквивалентност. Всеки път, когато Хислоп откривал две неща, които споделяли някаква прилика, за него това било абсолютно, неопровержимо доказателство, че те са едно и също нещо. Използването на този вид погрешна логика може да докаже, че аз, Джоел Ричардсън, всъщност съм Джоел К. Розенберг. В крайна сметка и двамата се казваме Джоел, и фамилните имена и на двама ни започват с Р, и двамата сме автори, живеем в един и същи период от историята и двамата пишем и изнасяме поучения често по много сходни въпроси. Трябва да сме един и същи човек. Случаят е приключен. Или поне така би разсъждавал Хислоп. Не е преувеличено да се каже, че точно този вид мислене доминира в труда на Хислоп. Всеки път, когато откривал още една прилика между две неща, той опъвал още една връв през стената си, изграждайки същинска паяжина от връзки. Нека разгледаме само няколко примера.

НИМРОД КАТО ОЗИРИС

Тъй като Хислоп искал да докаже, че Нимрод е първоизточникът на буквално всеки фалшив бог, съществувал някога, той потърсил точки на сходство между своето описание на Нимрод и други фалшиви богове в историята. Претърсвайки други произведения, Хислоп открил изображение на египетския бог Озирис от труда на сър Дж. Гарднър Уилкинсън от 1841 г. „Нормите и обичаите на древните египтяни“. Изучавайки образа на Озирис от труда на Уилкинсън, Хислоп твърдял, че е открил „недвусмислено доказателство“, че Озирис всъщност е Нимрод. Хислоп казва, че Озирис „също е представен като автентичния негър. В Уилкинсън може да се намери негова репрезентация с непогрешимите черти на расовия кушит или негър.”6 Моля, следвайте логиката на Хислоп тук. Тъй като Нимрод е

черен (според Хислоп) и въз основа на рисунката в книгата на Уилкинсън, Озирис също е черен, Нимрод и Озирис трябва да са един и същ човек.

Но чакайте; "доказателствата" се увеличават. Изучавайки по-задълбочено образа на Озирис от Уилкинсън, Хислоп също забелязал друго необоримо доказателство. На рисунката се вижда, че Озирис има петниста дреха. Какво би могло да означава това? След като навлиза в големи подробности (достойни за цели три страници) относно използването на леопарди в древни ловни ритуали, Хислоп заключава, че тъй като самият Нимрод е бил ловец, то определено е бивал свързван с леопарди. И така, „тази одежда директно го свързва с Нимрод. Този Озирис с негърски черти е облечен от глава до пети в одежда на петна.”7 Как доказва това, че Озирис е Нимрод? Е, очевидно леопардите имат петна и следователно, „може да сме сигурни“, че одеждата на петна е имала за цел да идентифицира Озирис с Нимрод.8 Точно така; доказателството е в плата на точки. Това е напълно нелепо.

ДИОНИС КАТО НИМРОД

Продължавайки нататък, за да докаже, че поклонението на Нимрод е заразило не само Египет, но и Гърция и езически Рим, Хислоп се заел да свърже още една нишка в своята мрежа, този път с Дионис, гръцкият бог на виното и реколтата. По-късно римляните щели да променят името на Дионис на Бакхус. Споделяйки друг образ на древно асирийско божество, този път държащо петнисто еленче, Хислоп се чудел как можело някой да не забележи очевидната символика. Леопардите имат петна, и млаките на елените имат петна. Очевидно тогава Дионис е просто друго име за Нимрод. „Връзките“ са неоспорими.

ПАПАТА СВЕЩЕНИК НА ДАГОН ЛИ Е?

Тъй като Хислоп искал да покаже, че всеки аспект на римокатолицизма е изцяло езически, той представя почти всеки аспект на историческата християнска вяра като вкоренен във вавилонското езичество. Според него практиката да се изповядва

пред свещеник води началото си от езическия Вавилон. Доктрината за кръщелното обновление, твърди той, също идва от Вавилон. Използването на всяка форма на стълб в архитектурата също има вавилонски характер. Разбира се, Хислоп пренебрегва факта, че сам Господ е наредил използването на стълбове в светата скиния (вижте например Изход 24:4; 26:32,37; 27:11, 17; 3 Царе 7). Според Хислоп обаче, тъй като камбанарията по същество представлява стълб, всяка църква със камбанария е просто съвременен вавилонски храм. Стремейки се да представи римокатолическата нафора за причастие като езическа, той дори твърди, че самият кръг е езически, символизиращ вавилонското поклонение на слънцето. Най-големите усилия на Хислоп обаче били насочени към папата. Според Хислоп шапката на папата, известна като „папската митра“, всъщност е символ на Дагон, вавилонският бог-риба; следователно папата е свещеник на Дагон. Как стигнал Хислоп до това заключение? Той намерил снимка в труда на сър Остин Хенри Лейлард от 1853 г., “Открития сред руините на Ниневия и Вавилон”, и забелязал, че някой носел облекло, скроено, така че да прилича на риба. Главата и устата на рибата приличат на митрата, носена от папата. Засега наблюденията му са отчасти точни. Проблемът обаче е, че няма историческа връзка между шапката, носена от папата днес, и костюма, забелязан в труда на Лейлард. Папската митра е претърпяла поредица от постепенни промени през вековете. Първоначално, през единадесети век, шапката на папата била къса, кръгла и само леко заострена, като изобщо не приличала каквато и да е рибена глава. През годините шапката постепенно еволюирала в това, което е днес. Просто казано, няма абсолютно никакъв начин произходът на високата митра на папата от наше време да бъде проследен до древния култ на Дагон. Хислоп просто видял едно изображение, което донякъде приличало на шапката на папата, и направил това, което прави стотици други пъти из цялата си книга; той просто приел за даденост връзка, където такава връзка всъщност не съществува.

Снимка:
Развитие на митрата от единадесети век до модерни времена. Източник: Браун, Й. (1911). Митра. В Католическата енциклопедия.

Ню Йорк: Робърт Апелтън Компани. Извлечено на 15 юли 2008 г. от Ню Адвент: Публикувано в Католическата енциклопедия като обществено достояние.

Снимка:
Откритията на Лейлард сред руините на Ниневия и Вавилон. Обърнете внимание на втория човек вляво, облечен в рибен костюм. снимка

САТАНИНСКИ СИМВОЛ ЛИ Е КРЪСТЪТ?
В своите прекомерно усърдни усилия да свърже всичко, имащо общо с римокатолицизма с Вавилон, Хислоп дори стигнал дотам, че твърдял, че самият символ на кръста е сатанински идол. Той написал:

"Има още един символ на римското поклонение, който трябва да бъде забелязан, и това е символът на кръста. В папската система, както е известно, знакът на прекръстване и образът на кръста са абсолютно всичко. Човек не може да каже нито една молитва, да участва в каквото и да е поклонение, да направи почти никаква крачка без честото използване на прекръстването. На кръста се гледа като на великия амулет, като на голямото убежище във всеки сезон на опасност, във всеки час на изкушение, като на сигурения предпазител от всички сили на тъмнината. Кръстът е обожаван с цялата почит, дължаща се само на Всевишния."9

За да докаже своята идея, Хислоп споделя снимка на Бакхус (от класическия речник на Смит), изобразен с лента за глава, украсена с древногръцкия тау, и заявява: „Кръстът, толкова широко почитан или считан за свещена емблема, бил абсолютният символ на Бакхус, вавилонския Месия, защото той бил изобразяван с лента за глава, покрита с кръстове."10

Според Хислоп „езическият символ" на кръста никога не е бил използван в ранната църква; той заразил църквата много по-късно:

“Обаче, този езически символ изглежда първо се е бил промъкнал в християнската църква в Египет и като цяло в Африка. Изявление на Тертулиан, около средата на трети век, показва колко заразена със стария квас била Църквата в Картаген по това време. Египет особено, който никога не бил напълно евангелизиран, изглежда е поел водещата роля във въвеждането на този езически символ. Първата форма на това, което се нарича “християнският кръст”, намиращ се върху християнските паметници там, е недвусмисленият езически тау, или египетски „Знак на живота“.”11

И така, вярно ли е, че древните езичници са използвали символи, които приличат на кръста? В някои случаи е вярно. Означава ли това, че църквата е била „заразена със стария квас“ на езичеството, както твърди Хислоп? Разбира се, че не! Отново, просто защото две неща са подобни, по никакъв начин не следва логично, че двете неща са еднакви. Това ми напомня една снимка на Джордж У. Буш, правещ мигновен знак с ръката, който уж доказвал, че той е поклонник на Сатана. Разбира се, жестът с ръка на сатанистите и жестът, използван от футболния отбор на колежа Тексас Лонгхорн, са действително еднакви. Можем ли да заключим тогава, че всеки фен на Тексас Лонгхорн всъщност е таен поклонник на Сатана? Разбира се, че не. Дори ако тау знакът, или нещо друго, наподобяващо кръст, е било използвано отдавна като езически символ, това не означава, че кръстът на Христос е символ на поклонението на Сатана. И все пак, точно това твърди Хислоп: „Отначало той бил емблемата на Тамуз, накрая станал емблемата на Тейтан, или самия Сатана.”12 Това е абсолютно безумие.

Разсъждавайте с мен за момент. Много преди устанавяването на храма в Йерусалим с неговата система от жреци и жертвоприношения, различни древни езичници също са имали храмове със светая светих, свещеници и жертвоприношения на животни. Ще заключим ли тогава, че самият храм, който сам Господ бил постановил, всъщност е езически и сатанински? Кой би предложил нещо толкова абсурдно? Езическото предшестване не означава непременно, че всеки символ или практика остава завинаги собственост на езичеството. Нещо не е езическо поради неговия

възможен произход, а в зависимост от това как се възприема днес от тези, които го използват или наблюдават.

Какво казва Писанието? Кръстът наистина ли е символ на езичеството, заразило църквата? Наистина ли Исус бил разпнат на кол, както твърдят Свидетелите на Йехова (и Хислоп)?13 Когато апостол Тома направи известното си изявление на съмнение относно възкресението, какво каза той? „Ако не видя в ръцете Му отпечатъка от гвоздеите, и не сложа пръста си на мястото на гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам" (Йоан 20:25). Ако Исус е бил разпнат на обикновен изправен кол, с ръце над главата, само един пирон е щял да бъде използван. Това, че ръцете Му били разперени върху напречна греда, показва защо е имало нужда от пирони — множествено число — и защо Томас говори за пирони. Освен това знакът не бил окачен над ръцете на Исус, а „над главата Му" (Мат. 27:37). Всички доказателства сочат, че Исус е бил закован на кръст.

На друго място в Писанията намираме невероятен ключ относно знака на кръста в пророчеството на Езекиил. В глава 9 Господ заповядва на шест ангели да вървят из Йерусалим и да убиват онези, които са неправедни. На един ангел, по-специално „човек в лен", Господ каза: „И Господ му рече: Мини през града, през Ерусалим, и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават всред него" (стих 4). Какъв бил знакът, с който ангелът трябвало да отбележи праведните? Това бил палео-еврейският *тав*, който, подобно на гръцкия *тау*, е просто един кръст. Както Удроу правилно ни напомня:

"Сам Господ беше този, който заповяда ┼ да бъдат поставени на челата на праведните. Ако това беше общоприет зъл, вавилонски символ на Тамуз, защо Господ би определил именно него като белега? Защо би бил поставян върху праведните? Това не бил случая на някой нечестив човек, който поставя белег върху челата на нечестиви хора. Това бил Божият белег! Ако езичниците са почитали кръста като символ на Тамуз, както спекулира Хислоп, поставянето на този знак върху праведните би било особено нелогично, когато се разглежда в контекста, тъй като това се случва само осем стиха преди поклонението на Тамуз да бъде осъдено!" (Езек. 8:14)."14

СЕМИРАМИДА

Най-важният и основополагащ компонент на тезата на Хислоп обаче е твърдението му, че Нимрод се оженил за жена на име Семирамида. Както обсъдихме, според Хислоп, Нимрод и Семирамида заедно построили Вавилон с легендарната му кула, и създали древната вавилонска религия. Това е основата на целия му труд. Именно от тази древна вавилонска религия, създадена от Нимрод и Семирамида, произхожда всяка фалшива религия на земята днес. Проблемът е, че никое от тези неща никога не се е случило. Не съществуват буквално никакви исторически или библейски доказателства, които да подкрепят най-основните твърдения на Хислоп. Да започнем със Семирамида; коя е била тя и има ли някаква действителна историческа връзка между нея и Нимрод?

Повечето историци са съгласни, че Семирамидата на Хислоп е просто митологична фигура, създадена първоначално от класическите гръцки историци. Въпреки че многобройни легенди за Семирамида могат да бъдат намерени в Близкия изток, историците не са в състояние да посочат действителна историческа Семирамида от периода на Нимрод. Някои учени смятат, че митологичните истории за Семирамида се коренят в живота на истинска асирийска царица от девети век на име Саммурамат. Саммурамат била съпруга на асирийския цар Шамши-Адад и майка на Адад-Нирари. Когато съпругът й починал, тя управлявала няколко години като временна кралица-регент, докато синът й навършил възрастта, в която щял да заеме трона на баща си. Изглежда, че тя е била доста активна, както в разширяването на Асирийската империя чрез война, така и в извършването на различни подобрения в град Вавилон. Всичко това се случило между 823 и 806 г. пр. н. е.15 Хислоп също черпил много информация от живота на Саммурамат, за да нарисува своята картина на Семирамида. Това, което той игнорира обаче, е, че Нимрод е живял някъде около 2600–2100 г. пр. н. е.; Саммурамат е живяла поне хиляда и двеста години по-късно. Излишно е да казвам, че това напълно изключва идеята, че двамата някога са били женени или са създавали религия заедно. Те дори не са живели в едно и също хилядолетие! Най-главното основание на твърденията на Хислоп е не

само фундаментално погрешено, но и лесно за развенчаване. Методът на Хислоп обаче не бил да изучава историята с цел да открие истината. Вместо това той започнал с предварително замислената си сюжетна линия, след което търсил всяко доказателство, което могъл да скалъпи, независимо дали било исторически или логически валидно. Когато фактите не съответствали, той просто ги игнорирал. В цялата книга на Хислоп идеята, че Нимрод се е оженил за Семирамида и заедно са формирали религия, се третира като неопровержим факт. Факт е обаче, че тази история няма абсолютно никаква връзка с историческата действителност. По думите на Джошуа Дж. Марк, участник в съставянето на Енциклопедия по древна история, „Историческите неточности в работата на [Хислоп] са твърде много, за да бъдат споменати."16

Както видяхме до сега, на Александър Хислоп му липсвали основно разбиране на историческия метод и дори проста логика. Подобно на Джон Наш в „Красив ум", той бил усърден, ако не и вманиячен изследовател, претърсващ всеки източник, който можел да намери, за „връзки", които представлявали малко повече от слаби прилики. Още по-зле - когато не успявал да открие подобни прилики, той ги произвеждал на едро, заедно с нови „факти", базирани на често смущаващи поредици от предположения. Това, че Хислоп бива повлиян от собствените си самозаблуди, е жалко само по себе си, но когато вземем предвид колко широко разпространено е било влиянието му върху протестантското християнство от двадесети век, това действително представлява много голямо смущение.

ВЛИЯНИЕТО НА ХИСЛОП ВЪРХУ ХРИСТИЯНСКОТО ТЪЛКУВАНЕ

Дори преди Александър Хислоп, преданията за Нимрод са малко повече от недоказуеми митове, напълно откъснати от историята. Нито едно от тези предания не може да бъде подкрепено от Библията. Дори преди Хислоп, упованието на християнски тълкуватели и коментатори на мита за Нимрод било дълбоко проблематично. Тяхното безусловно приемане на монументално катастрофалния труд на Хислоп обаче е направо скандално. Докато работата на Хислоп е трябвало да бъде незабавно изложена на показ и отхвърлена, тя вместо това бива широко приета в големи сегменти на масовия протестантизъм.

В своята класическа серия от коментари, известният американски баптистки пастор и коментатор Уорън Уиърсбе приема и популяризира същия този разказ:

“„Вавилонската система“ на фалшива религия е била част от човешката историята откакто Нимрод основава своята империя. Учените са открили, че тя е удивително подобна на истинската християнска вяра! Уви, това е сатанински фалшификат на Божията истина. Вавилонците практикували поклонение на майката и детето и дори вярвали в смъртта и възкресението на сина.17”

Също така и Джон Уолворд, един от най-уважаваните и широко цитирани учители на библейски пророчества в съвремието, отразява перспективата на Хислоп. Например, в своя масивен труд “Всяко пророчество на Библията” Уолворд пише:

“Съпругата на Нимрод, който е основателят на Вавилон, оглавила тайнствената религия, която характеризира Вавилон. Тя получила името Семирамида и според вярванията на последователите на религията, заченала по чудо син, който се казвал Тамуз. Той бива изобразяван като спасител, който изпълнява обещанието за освобождение, дадено на Ева. Това, разбира се, било сатанинско описание, което е широко разпространено в езическите религии.”18

Днес безброй християнски тълкуватели продължават да черпят от замърсения кладенец на Хислоп, за да изградят своята аргументация за тълкуването им на Тайна Вавилон. Съвсем скорошен труд, който защитава тази перспектива, гласи:

“За да разрешим най-голямата загадка на Библията, трябва да се върнем назад в далечното минало, във време не много след потопа на Ной в древен Вавилон. Тук, в люлката на цивилизацията по поречието на река Ефрат, се намират уликите, от които се нуждаем, за да съставим космически пъзел, който предсказва това, което се случва в нашия свят днес.”19

След като установяват херменевтиката, че разбирането на Вавилона на Нимрод е единственият начин, по който можем наистина да разберем Тайна Вавилон, тези автори започват да разшифроват точно какъв вид съществена информация получаваме, когато говорим за най-древния Вавилон: „Още от древен Вавилон членовете на тайни общества са изпълнявали функцията на един вид невидим елит, притежаващ прекомерна степен на контрол над делата на човечеството и посоката на цивилизацията.“ 20 Според тези автори Вавилон е „родното място на обменниците на пари, мистериозните религии и езическите поклонения на Девата и Младенеца“21. Казва ни се, че Семирамис е „Царицата на небето“, която „призовавала за кръвни жертви, човешки жертви. Тя установила и храмовата проституция, за която четем в Библията.”22 Отново, както вече видяхме, нищо от тези твърдения не е вярно. И все пак, въпреки че няма никаква връзка с реалността, тази сюжетна линия за Нимрод и Семирамида като водачи на древна тайна религия се е превърнала в основнополагащо вярване за много християни, които твърдят, че системата на Антихриста ще бъде някаква форма на окултен Нов Световен Ред, оглавен от римокатолически папа. За да бъда много ясен, целта ми тук не е да критикувам лично Уъирсбе или Уолворд, или който и да било друг. Просто демонстрирам колко широко разпространено наистина е въздействието на Хислоп и неговата фантастична псевдонаучност. Нито Уъирсбе, нито Уолворд са периферни личности. Въздействието на измамата на Хислоп е много по-разпространено, отколкото мнозина искат да признаят.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въпреки че извънбиблейският мит за Нимрод започва някъде около първи век, едва в средата на деветнадесети век, чрез писанията на Александър Хислоп, човек със склонност към ужасяващи методи за добиване на знания, митът за Нимрод определено достига границите на фантастично налудничавото. Трагично обаче, дори и до днес много тълкуватели продължават да използват тази сконфузена измислица като самата основа за тяхното тълкувание на Откровение 17–18. Надявам се, че след прочитането на последните две глави, ще се съгласите, че това просто вече не е опция за кайто и да било съвестен тълкувател.

Ако истинският ключ към разбирането на самоличността на блудницата Вавилон се намираше в тази огромна колекция от предания и дори митове за Нимрод и Семирамида, тогава Господ щеше да включи тази информация в Библията. Колкото и завладяващи да са тези истории, те трябва да останат в категорията на художествената литература, наравно с "Хари Потър" или "Междузвездни войни", но нямащи място в дома на отговорното библейско тълкуване. Никъде в Библията не се казва или дори намеква, че Нимрод е твърдял, че е бог, че е създал религия или че съпругата му е инициирала човешки кръвни жертви и култова проституция. Самият д-р Уолворд отбелязва, че тъй като нито една част от тази информация за религията на Нимрод не се намира в Библията, единственият начин човек да разбере истината относно Тайна Вавилон е, ако Сам Бог я разкрие директно: „Тъй като религията на Вавилон е била форма на таен религиозен обред. . . , изисква се божествено откровение, за да се разбере напълно в какво вярвали те."23 Това е потресаващо признание. Изисква се божествено откровение, за да се разбере дори най-съществената информация, необходима за правилното тълкуване на Откровение 17–18. Божественото откровение обаче, въпреки всичките му потенциални ползи, е субективно. Това със сигурност не е основата за отговорно тълкуване на Библията. Уповаването на субективно, лично откровение като основа за разбиране на Библията е буквално херменевтиката на култовете. Поради тази причина трябва да се съгласим с Мартин Лутер, който много преди Хислоп осмива степента на спекулации, често свързвани с Битие 10–11:

"Мненията се различават както за структурата, така и за самата кула, а също и за греха на нейните строители. Колкото по-смел е човек в отговарянето на всеки от тези два въпроса, толкова по-прямо се изразява. И обикновените хора също не са се въздържали да измислят истории. Затова казват, че височината на кулата била девет мили, но когато езиците били объркани, една трета от нея била разрушена от силата на вятъра и атмосферните условия, а останалата част потънала в земята, така че сега само една трета от нея съществува все още. Нещо повече, те твърдят, че е била толкова

висока, че от нея се чували гласовете на ангелите, пеещи в небето. Но ние *не зачитаме тези глупави приказки.”*24 (курсивът е мой)

Докато се опитваме да разберем блудницата Вавилон от последните дни, онези от нас, които желаят да бъдат внимателни и отговорни тълкуватели на Библията, трябва да бягат от уповаването на такива недостоверни и извънбиблейски източници. Докато се опитваме да разберем несъмнено трудното пророчество от Откровение 17 и 18, нашето разбиране трябва да идва от Божието Слово – солидна основа, за която всички сме съгласни, че е непроменима, винаги надеждна и най-вече вярна.

6

МАЙКА НА ВСИЧКИ БЛУДНИЦИ

СЕГА ТРЯБВА ДА СЕ ОБЪРНЕМ КЪМ ОЩЕ ЕДИН от най-критичните белези относно самоличността на блудницата Вавилон. Въпреки значението на този белег, повечето тълкувания на блудницата изглежда напълно го пропускат.

Всеки път, когато стигам до този пасаж, винаги си спомням за едно ужасно неназидателно събитие от моите гимназиални години, преди моето спасение. Предварително се извинявам, че го споделям, но служи като твърде добра илюстрация, за да го пропусна. Един късен следобед след училище аз и няколко от моите приятели от квартала се бяхме напивали доста здраво в продължение на часове. Един от моите приятели (ще го наречем просто „Зийк“) беше пил извънредно много и припадна студен на дивана на друг приятел. За наказание тези от нас, които все още бяхме будни, обрисувахме лицето му с клоунски тежък грим. След това с черен маркер написахме на челото му с големи букви думата ПИЯН. След това дойде забавната част. Всички ние с престорено смущение, го събудихме и му казахме, че баща му се беше обадил и искаше да се прибере незабавно. Едва осъзнавайки къде се намира, той скочи и буквално изтича навън през вратата, втурвайки се към вкъщи. Излишно е да казвам, че когато пристигнал, за родителите му не било трудно да разберат какво е правил синът им този ден. Ясно като бял ден, с големи, плътни черни букви, на челото му било изписано: “Зийк е пиян.”

По отношение на блудницата Вавилон, Господ ни е дал точно същия вид крещящо очевидна следа. И все пак по някаква причина почти всеки коментар, който съм чел, я е пропуснал. В Откровение 17:5 апостол Йоан ни казва, че на челото на блудницата с големи, удебелени букви „беше написано име, тайна, “ВЕЛИКИ ВАВИЛОН, МАЙКАТА НА БЛУДНИЦИТЕ И НА ЗЕМНИТЕ МЕРЗОСТИ .“” Не е възможно да се каже по-директно от това. Ако имаше неонови светлини през първи век, може би Господ щеше да окачи мигащ неонов знак на врата й. Разбирате ли това? Господ очевидно иска да разберем този белег. Както казва библейският учен и коментатор Г. К. Бийл: „Естеството на жената се разкрива по-подробно от името, изписано на челото й. В Апокалипсиса имената, написани на челата, разкриват истинския характер на хората и тяхните отношения в крайна сметка или с Бог (7:3; 14:1; 22:4), или със Сатана (13:16; 14:9;

20:4) .”1 Какво тогава означава тази фраза, отнасяща се до нейния истински характер и отношения с Бог? Нека разшифроваме това.

Мистериозната фраза, написана на челото на жената, всъщност представлява две названия. Първото е „Вавилон Велики“, а второто е „Майката на всички блудници и на мерзостите на земята“. Тези две названия са апозиционни, което означава, че просто повтарят една и съща идея. От двете, второто е заглавието, което изглежда повечето разбират погрешно. Най-често се тълкува така, че тя е майка-проститутка, която е родила много други дъщери проститутки. Съобразно с това класическият коментатор Матю Хенри пише:

“Тя е получила името си от позорното си поведение и практика; не само блудница, но и майка на блудници, която отглежда блудници и ги кърми и обучава на идолопоклонство и всякакъв вид блудство и нечестие – родителят и кърмачката на всяка фалшива религия и порочен начин на живот.2”

Титлата „майката на всички блудници“ обаче няма нищо общо с действително или метафорично майчинство. Не става дума, както казва Хенри, за „отглеждане“ или „кърмене“. Не, фразата „майката на“ е фигура на речта, която означава „главен“ или „най-добър“.3 Например, Саддам Хюсеин прочуто беше заявил, че ако Съединените щати нахлуели в Ирак, резултатът щял да бъде „майката на всички битки,“, което означава най-голямата досега. Най-широкобхватната буря на века може да се нарече „майката на всички бури“. Отново, това просто означава, че това е най-голямата или най-екстремната буря, а не че ще роди всяка друга буря в историята. По подобен начин може да се каже, че някой, който е открил голяма златна жила по време на златната треска в Калифорния през деветнадесети век, се е бил натъкнал на „жилата майка“ или най-голямата досега. Че това е значението на фразата тук в Откровение става още по-ясно, когато двете апозиционни фрази се разглеждат една до друга. И „Вавилон Велики“, и „Майката на всички блудници и на мерзостите на земята“ означават, че Вавилон от последните дни ще бъде най-голямата, най-великата, най-значимата „блудница“, на която човечеството някога е било свидетел. Или както казва коментаторът

Р. К. Х. Ленски: „Това наистина е върховната развратница.”4 Тя буквално представлява най-голямата мерзост, съществувала някога.

ПРОСТИТУЦИЯ

Макар и като странична бележка, мисля, че е важно да направим едно пояснение тук, преди да продължим напред. За да направи разбираемо за нас естеството на Вавилон от последните дни, Господ е избрал да използва метафората на проституцията. В съвремието, с експлозията на трафика на хора по света, което твърде често се равнява на принудителна проституция и чисто робство, си струва да се каже, че не всяка форма на проституция непременно може да се постави под общ знаменател. Трябва да вземем предвид реалността, че днес много проститутки, милиони всъщност, са млади жени, които са затворници, пленници, робини. Те са експлоатирани, повечето против собствената им воля, за крайно егоистичната изгода на онези, които ги търгуват и експлоатират. Помислете за изтезанията, които изпитват много от тези жени. Много от тях буквално са били отвлечени, пленени, многократно бити, упоявани, заплашвани, изнудвани, изнасилвани и травматизирани отвъд всяко разбиране. Те са ужасени, дезориентирани, безнадеждни, малтретирани. Тези съвременни роби, въпреки че ги наричаме проститутки, са от много различен вид от това, което Йоан вижда и описва във видението си. Идеята, която Господ ни предава чрез блудницата от книгата Откровение, е една много преднамерена форма на проституция. Тази жена е безсрамна и горда с начина си на живот; тя се стреми да примами колкото се може повече хора да се присъединят към нея. Поради тази причина жената с право е наричана „голямата блудница” (Откр. 17:1 kjv).

ДУХОВНО БЛУДСТВО

Грехът на Вавилон от последните дни, разбира се, не е буквална проституция, а духовна. Какво означава духовното блудство? В Писанията блудството представлява идолопоклонството, поклонението на всеки бог, различен от Яхве, единствения истински Бог на Библията.5 Това е термин, прилаган както към израилтяните, когато започнали да се покланят на други богове, така и към

езичниците, които почитали собствените си езически богове. В Изход, например, когато езичниците се покланят на своите богове, Господ нарича това “блудство”:

“Ти не бива да се кланяш на друг Бог, понеже Иеова, чието име е Ревнив, е ревнив Бог. Внимавай да не би да направиш договор с жителите на земята, та когато те блудствуват след боговете си, и жертвуват на боговете си, ти, ако те поканят, да ядеш от жертвите им; и да не вземеш от дъщерите им за синовете си, та тия техни дъщери, като блудствуват след боговете си, да направят и твоите синове да блудствуват след боговете им. Да не си направиш леяни богове.” (Изх. 34:14–17)

В Левит консултациите със спиритисти или медиуми също се наричат блудство: „И човек, който се отнася към запитвачите на зли духове и към врачовете за да блудствува след тях, против оня човек Аз ще насоча лицето Си и ще го изтребя изсред людете му.” (20:6). Господ предупреди Мойсей относно идолопоклонството, на което израилтяните щели да се отдадат, след като влязат в обещаната земя:

„Ето, ти предстои да легнеш с бащите си; и този народ ще стане и ще блудствува с чуждите богове на земята, сред която отиват, и ще Ме изостави и ще наруши завета Ми, който направих с тях.” (Второзаконие 31:16)

По-късно, по времето на съдиите, Израел влиза в блудство, почитайки като свята реликва ефода на Гидеон: „Гидеон го направи на ефод и го постави в своя град, Офра, и целият Израил блудства с него там , така че стана примка за Гидеон и дома му” (Съдия 8:27). По-късно Господ отново смъмри Израел, за това, че е като народите от езичниците, заявявайки: „Вие блудствахте, оставяйки своя Бог” (Ос. 9:1).

Ясно е следователно, че блудството е символ на идолопоклонството или на всяка форма на поклонение или посвещение, с изключение на поклонението и посвещението на Яхве, единствения истински Бог. Тази дума се използва неизменно по този начин из цялата Библия. Следователно Вавилон от последните дни представлява не просто

фалшива религия, а най-великата от всички фалшиви религии. Може да кажете, че блудницата Вавилон е „голямата майка“ на всички фалшиви и идолопоклоннически религиозни системи.

РЕЛИГИЯТА НА БЛУДНИЦАТА

Жената представлява не само най-голямата фалшива религия, позната на човечеството, но и дълбоко тиранична религиозна система, която преследва и дори се стреми да унищожи всички, които се покланят на Христос. Откровение 17:6 ни казва, че тя е пияна от „кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус“, Божиите верни мъченици. Това силно навежда на мисълта, че тя е в съучастие с Антихриста, за който по-рано се казва, че е получил власт „да води война със светиите и да ги победи“ (Откр. 13:7).

Жената, също е обрисувна като яздеща звяра. Ще обсъдим звяра много по-подробно по-нататък. Засега обаче трябва да разберем, че звярът с десетте рога представлява царството на Антихриста. Поне в началото на видението блудницата и звярът са изобразени като екип. Те са ездач и кон, имащи много близки, дори симбиотични отношения. Това е демонична пародия (макар и от преди хиляда и деветстотин години) на Самотния Рейнджър и Силвър, неговия доверен кон. Нещо повече, както звярът е „червен“ (17:3), така и блудницата е „облечена в пурпурно и червено“ (17:4). Подобно на влюбени сладурчета от гимназията, те са облечени в едни и същи цветове, аплодират за същия отбор. Ето защо толкова дълбоко ироничен и шокиращ обрат на събитията е моментът, в който звярът се обръща срещу блудницата и я поглъща. Но в началото между жената и звяра съществува тясно партньорство.

Съблазнявайки „земните царе и „тези, които живеят на земята“ да се „опиват от виното на блудството й“ (17:2), блудницата всъщност се явява като чудесен евангелизатор за религията на Антихриста . Както Бийл пише: „Това, че жената тук е „майка“ на идолопоклонниците загатва за нейното авторитетно влияние и вдъхновяване на системата на идолопоклонството.“6 Царете, които са пияни от нейната фалшива религия, са точно същите царе, които в последствие ще формират главното водачество на царството на Антихриста. Освен, че просто е в партньорство с Антихриста и неговия съюз, фалшивата религия, която блудницата представлява, е

същата като религията на Антихриста. Както казва Ленски, „Жената - цялото антихристиянско съблазняване - е свързана с цялата антихристиянска сила. Връзката помежду им също изглежда значителна: тя седи върху този звяр; чрез съблазняването си към блудство тя упражнява силата на звяра.”7

Това, че фалшивата религия на блудницата е същата като тази на Антихриста, допълнително се потвърждава от Откровение 14. Там откриваме три ангела, всеки от които провъзгласява на висок глас послание до жителите на земята. Въпреки че всеки ангел има отделно послание, всичките им коментари се сливат в едно много съгласувано изявление. Първият ангел призовава всички хора да отхвърлят идолопоклонството и да се покланят единствено на Бог: “Той каза с висок глас: „Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настъпи часът на Неговия съд. Поклонете се пред Онзи, Който е сътворил небето и земята, морето и водните извори.““ (ст. 7). Вторият ангел обявява добрата новина, че Вавилон от последните дни (който представлява най-великата система на идолопоклонство, съществувала някога) най-накрая е срещнал своята присъда и унищожение: „Падна, падна вече Вавилон, великият град, защото[b] напои всички народи със силното вино на блудството си.” (ст. 8). След това третият ангел заявява, че „Който се поклони на звяра и на изображението му и бъде белязан със знак на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божията ярост, вино неразводнено, налято в чашата на гнева Му, и ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца. Димът от мъчението им ще се издига за вечни времена и няма да имат покой ни денем, ни нощем онези, които се покланят на звяра и на образа му и които бъдат белязани със знака на името му.“ (ст. 9-11) Когато пълното послание се разглежда като едно цяло, то представлява призив към жителите на земята да се покланят единствено на Бог, за да не би и те, подобно на Вавилон, да бъдат съдени от Господа и изтребени завинаги.

АЗ СЪМ И НЯМА ДРУГА

Последният индикатор, че жената представлява голяма анти-Яхве религия, се вижда в едно особено изявление, което тя прави за себе си. В Откровение 18:7 тя казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица и никога няма да видя траур.” Този стих е взет директно

от Исая 47:8, където „дъщерята на Вавилон“8 казва: „Аз съм и освен мен няма друга. Няма да стоя вдовица.” Тази прокламация на „Аз съм“ е пряко предизвикателство към Яхве, Богът на Библията, самото име на когото е „АЗ СЪМ“ (вж. Изх. 3:14). Тази алюзия към Исая 47:8 създава възможен контекст, в който голямата блудница от Откровение може да символизира пряко предизвикателство към единствения истински Бог.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение, „Вавилон Велики, майката на всички блудници и на мерзостите на земята“ представлява най-великата и най-голяма фалшива религия, която човечеството някога ще познава. Изобразена е като насилствена и убийствена религия, виновна за пролятата кръв на Божиите свети мъченици. Блудницата Вавилон също е източник на голямо религиозно съблазняване, примамвайки много от жителите на земята да се присъединят към тази фалшива система на поклонение и опозиция срещу Господа. От всички различни белези, които ни се дават, този е абсолютно критичен. В следващата глава ще доразвием тази тема.

7
ЖЕНАТА И ЗВЯРЪТ

ВИЖДАЙКИ БЛУДНИЦАТА В ЦЯЛАТА Й ГРОЗОТА, апостол Йоан бил ужасен. Отговаряйки на шока на Йоан, ангелският водач ни дава един от най-определящите белези относно самоличността на блудницата.

Някак странно е, че въпреки че ангелът казва на Йоан, че е на път да разгадае „тайната на жената *и* на звяра, върху който тя язди“ (17:7, акцентът е добавен), той вместо това се впуска в едно много подробно обяснение, отнасящо се само за звяра. През останалата част от главата ангелът се съсредоточава почти изцяло върху описанието на звяра. Жената дори не се споменава. Това не е случайно. Просто казано, разбирането на значението на жената изисква първо да разберем какво представлява звярът. Веднъж установили това и разбрали връзката на жената със звяра, тогава ще

имаме много по-добра представа за това какво представлява жената в това пророчество. Поради тази причина ще посветим остатъка от тази глава на разгадаването на тази мистериозна част от видението.

Първо, какво представлява звярът? Какво означава, че звярът има седем глави? А какво да кажем за мистериозното осмо царство, което се споменава? За какво става дума? Отговорът на тези въпроси е от абсолютно критичическо значение, ако искаме да разберем правилно тайната на Вавилон от последните дни.

СЕДЕМ САТАНИНСКИ ИМПЕРИИ

Ако опитът да разберете значението на седемглаво чудовище с десет корони изглежда невъзможна задача, не се тревожете. Веднъж разберали, че символиката в това видение вече е била обяснена в други части на Библията, тогава разбирането на това мистериозно пророчество става много по-лесно. Като начало, понятието за "звяра" се среща за първи път в Даниил 7, където четири звяра се използват като символи на различни езически империи. За разлика от животните от Даниил 7, обаче, звярът, описан в Откровение 17, не представлява само една империя, а конгломерат от седем исторически езически империи. Всяка глава, както ще видим, представлява различна империя.1

Този седмоглав звяр, който представлява седем исторически сатанински империи, всъщност е представен за първи път в Откровение 12–13. Там се разкрива, че този звяр в същността си е самото въплъщение на Сатана на земята. В Откровение 12, самият Сатана е описан за първи път като „голям червен дракон със седем глави" (ст. 3). Тогава, в глава 13, когато големият дракон стои на морския бряг, от морето пред него се появява този втори звяр. Първото нещо, което забелязваме, е, че звярът е почти идентичен със сатанинския дракон. И двете са червени чудовища със седем глави.

Защо звярът ни бива разкрит като почти огледален образ на Сатана? Тук се отбелязва един много важен момент. Без съмнение Сатана и другите бунтовни ангелски същества водят война срещу човечеството, под прикритието на мрак: неусетно, тайно, скрито. Всъщност повечето хора биха казали, че Сатана работи, като примамва, изкушава и поставя капани за неподозиращите – но

винаги остава извън полезрението, в сенките. Разбира се, Сатана наистина работи по този начин. Писанията предупреждават, че „дяволът дебне” (1 Петрово 5:8). Това, което научаваме от тази конкретна картина в Откровение обаче, е, че основният начин, по който Сатана извършва дейността си на земята всъщност е открит. Това е било така през цялата история: Сатана осъществява своите планове и цели — на видно за всички място — чрез езически империи и техните армии. Ето защо звярът, който представлява седем исторически езически империи, е по същество огледален образ на самия Сатана. Тези исторически езически империи в същността си са били марионетки на дявола, чрез които той осъществявал своята задача на съпротива срещу разгръщащия се Божий освободителен план. Точно поради това се казва, че Сатана ще предаде на звяра „своята сила, своя престол и голяма власт“ (Откр. 13:2). Сатана наистина е действал чрез тези исторически царства, същевременно най-голямата му задача ще бъде извършена чрез последното царство на звяра.

Въпреки че през цялата човешка история е имало много различни сатанински овластени империи и нации, седемте глави на звяра представляват седем много специфични империи, чрез които Сатана се е опитвал да води война срещу Божиите цели. Това са основните империи, които в един или друг момент са управлявали Обетованата земя и най-често са се опитвали да унищожат Божия народ. Докато Даниил 7 ни дава частична картина, разкриваща само четири езически царства (Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и империята на Антихриста), Откровение 13 и 17 предават много по-пълна картина, обхващаща цялата библейска история. И така, кои империи представляват седемте глави?

ИДЕНТИФИЦИРАЙКИ ПЪРВИТЕ ШЕСТ ИМПЕРИИ

Първата глава на звяра представлява древната езическа империя на Египет. Това е Египет на фараона, който поробва евреите и ги прогонва в пустинята за изтребление. Този Египет представлява първата голяма сатанинска атака срещу избрания от Бога народ, евреите. Втората езическа империя, която напада Божия народ, бива Асирия, която под управлението на Сенахериб атакува и отвежда в изгнание десетте северни племена на Израел. След това Вавилон, под

ръководството на Навуходоносор, атакува южното царство на Юда, разрушавайки Йерусалим и отвеждайки нацията в изгнание. Четвъртата голяма езическа империя е Мидо-Персия, от която идват Аман и неговият дяволски заговор за унищожение на еврейския народ, както е записано в книгата на Естер. След това идват гърците, водени от Александър Велики, които завладяват целия Близък изток. След смъртта на Александър, именно чрез гръцкия цар Антиох IV Епифан, Сатана отново предприема ужасяваща атака срещу Божия народ. Следващото сатанински овластено царство, разбира се, бива Рим, който потискал и окупирал обещана земя по времето на Исус. Сам Исус бива разпнат именно под властта на Римската империя. Четиридесет години по-късно, при управлението на император Тит, Йерусалим и храмът щели да бъдат разрушени, а много от гражданите на страната щели да бъдат убити или заточени. Засега това са първите шест империи:

1. Египетска империя
2. Асирийска империя
3. Вавилонска империя
4. Мидо-Персийска империя
5. Древно-гръцка империя
6. Римска империя

Повечето коментатори футуристи биха се съгласили с имената в този списък.2 От коментатора от края на деветнадесети век, Джоузеф Август Сейс, до коментаторите от края на двадесети век Джордж Елдън Лад и Джон Уолворд, библейските учени обикновено идентифицират първите шест глави на звяра с тези империи. Не е изненадващо обаче, че има известни противоречия около самоличността на седмата глава на звяра. Много тълкуватели предполагат, че това представлява възродена Римска империя, която ще бъде водена от Антихриста. С тази гледна точка обаче има очеваден проблем. В допълнение на седмата глава или царство, ангелът продължава да описва друго, мистериозно, осмо царство. Какво да разбираме от това? Със сигурност осмото царство не може да бъде Римската империя възродена два пъти. Рим не може да бъде шести, седми и осми, така ли е? Това не би имало никакъв смисъл.

Логическата последователост изисква да виждаме всяка глава като отделна империя. Осмото е единственото изключение, тъй като е мистериозно свързано с това преди него. Следователно ключът е първо да се идентифицира седмата глава. Осмата е възраждането на седмата глава. И така, коя империя може да е това? Коя империя идва след Рим?

СЕДМАТА ГЛАВА: ИСЛЯМСКАТА ИМПЕРИЯ

Бих казал, че: единственият реален кандидат, единствената империя в историята, която следва и завършва ясно установения модел, определен от предишните шест империи, е това, което бихме могли да наречем историческата ислямска империя. Повечето наричат тази историческа империя „Халифат“, от арабската дума Халифа, която просто се отнася до ислямското правителство, което заело мястото на Мохамед, основателят на исляма. След смъртта на Мохамед, неговите наследници завладяват Близкия изток със светкавична скорост. Ислямската империя в последствие бързо поглъща голяма част от древния свят, достигайки от Индия до Испания и най-важното, до Обетованата земя. Тя била много по-голяма дори от Римската империя по времето на най-големия й обсег. Историческата ислямска империя, подобно на предишните империи, била основният на времето си сатанински повелител на антисемитския, мразещ евреите дух. Подобно на другите велики империи преди нея, ислямската империя отдавна е била обладана със същата жажда да завладее и притежава обещаната на Израел земя. Ако идентичността на седмата глава след Рим е Ислямският халифат, тогава това би означавало, че осмото царство е възродения халифат, последната, но краткотрайна империя на Антихриста. Следният списък би направил видението пълно:

1. Египетска империя
2. Асирийска империя
3. Вавилонска империя
4. Мидо-Персийска империя
5. Древно-Гръцка империя
6. Римска империя

7. Ислямска империя
8. Възродена Ислямска империя на Антихриста

Трябва да отбележим, че това тълкувание изглежда е единственият начин да разберем този пасаж, без да нарушаваме модела, установен преди това в Даниил 2 и 7. И в двете от тези глави последната империя е изобразена като една и съща империя с две отделни фази. В Даниил 2 ни е показана статуя, състояща се от пет отделни сегмента, всеки от които представлява различни исторически империи. Последните две части на статуята, краката от желязо и стъпалата от смесено желязо и глина, представляват две различни фази на едно и също царство. По същия начин в Даниил 7, който описва видение, говорещо за четири звяра, всеки от които представлява различни исторически империи, четвъртият звяр и след това десетте рога, които възникват „от това царство“ (ст. 24), представляват две отделни фази на едно и също царство. Това би означавало, че краката от желязо в Даниил 2 и четвъртият звяр от Даниил 7 представляват историческата ислямска империя, докато краката от желязо и глина в Данаил 2 и десетте рога на звяра в Данаил 7 представляват възраждането на тази империя, която ще ръководи Антихристът. *Още веднъж, трябва да отбележим, че последното царство се състои от две фази, а не от три.* Същият модел продължава и когато стигаме до Откровение 17. Краката от желязо и четвъртият звяр са свързани със седмата глава.
Тези, които смятат, че последната империя е Римската, са принудени да видят империя, състояща се от три фази в Откровение 17. Това тълкувание е във разрез както с Даниил 2, така и с Данаиил 7. Но когато разберем, че седмото и осмото царство се отнасят до историческата ислямска империя и нейното възраждане, тогава Откровение се съчетава перфектно с Даниил 2 и 7. Вижте таблицата:

Някои ще попитат защо Римската империя не е включена в Даниил 2 или 7. Отговорът е прост. Контекстът на Даниил 2 е сън, който е даден на Навуходоносор, царят на Вавилон. Видението се отнася до трите конкретни царства, които щели да наследят неговото царство. Римската империя, въпреки наистина дългата й история, достига Вавилон само за няколко месеца. През 116 г. сл. Хр., при

управлението на император Траян, Рим наистина превзима руините на Вавилон. Обаче само след много кратко време там, Траян получава удар, оттегля се и малко след това умира. И в Даниил 2, и в Данаиил 7 се говори за Вавилон, Мидо-Персия и Гърция, а след това те се придвижват директно към следващата главна империя, която щяла да добие неуспорим контрол над Вавилон (Дан. 2:40). Историята ни информира, че това било постигнато от Ислямския халифат. Просто не съществуват други кандидати, отговарящи на изискванията на текста.4 Ще обсъдим това по-подробно по-нататък в книгата.

ЛЕОПАРД, МЕЧКА И ЛЪВ

Допълнително обосноваващо това тълкувание, а именно, близкоизточната или ислямска природа на седмата и осмата глава на звяра, е комбинираното описание на звяра:

"И звярът, който видях, беше като леопард, и краката му бяха като на мечка, а устата му като устата на лъв. И змеят му даде силата и трона си и голяма власт." (Откр. 13:2)

Това изображение идва директно от Даниил 7. Там леопардът представлява Древно-гръцката империя, мечката представлява Мидо-персийската империя, а лъвът представлява Вавилонската империя. Тогава седмата и осмата империи са съчетание от тези три империи, частично леопард, частично лъв и отчасти мечка. В съвременния смисъл Вавилон приблизително съответсва на Ирак, Мидо-Персия на Иран, а Гръцката империя на Балканите, Турция и Сирия.Тези нации, разбира се, съответстват почти съвършено на историческата ислямска империя, но не и на Римската империя. Това е от критично значение.

ОСМОТО ЦАРСТВО: ВЪЗРОДЕНАТА ИСЛЯМСКА ИМПЕРИЯ

Докато размишляваме върху естеството на осмото и последно царство от Откровение 17, трябва да обърнем внимание на това как ангелът го описва:

“Звярът, който си видял, беше, но го няма; обаче, скоро ще възлезе из бездната и ще отиде в погибел. И земните жители, всеки, чието име не е написано в книгата на живота от създанието на света, ще се зачудят, когато видят, че звярът беше и го няма, но пак ще дойде.” (Откр. 17:8)

Заключителното проявление на сатанинската империя е изобразено като империя, която след определен период на съществуване слиза в мрака на „бездната“. Тя умира. След това, по-късно, тя се завръща от бездната. Поради загадъчния характер на тази част от пророчеството мнозина са разбрали погрешно значението му. От изключително значение е първо да се разбере правилно контекстът на последните времена, а след това и правилната перспектива на думите на ангела. Разбирасе, трябва да призная, че това е малко сложно. Помислете върху това. Ангелът обяснява на Йоан, който живеел през първи век, че звярът, който той вижда, в последните дни ще бъде империя, която е съществувала преди. Ангелът не казва това от перспективата на Йоан от първи век, звярът вече бил жив и бил на път да се върне. Не, тази гатанка има смисъл само от гледна точка на човек, който живее в действителните последни дни, към които Йоан бил, така да се каже, временно пренесен във видението. Живеещите в последните дни ще гледат към империя, която е съществувала преди, умряла е и след това се завръща. Следващият стих изяснява, че ангелът наистина говори за осмата и последна глава на звяра:

„Звярът, който е бил и не е, сам също е осми и е един от седемте, и отива на погибел“ (Откровение 17:11). Запомнете: осмото царство на звяра съответства на краката от желязо и глина в Даниил 2, както и десетте рога, които произлизат от четвъртия звяр: „те са десет царе, които ще се издигнат от това царство;“ (Дан. 7:24). Десетте рога в Даниил 7 са същите десет рога, описани тук в Откровение, означаващи едно и също нещо - осмото царство:

“А десетте рога, що видя, са десет царе, които още не са получили царство, но като царе ще получат власт *само* за един час заедно със звяра.” (Откр. 17:12)

Десетте царе са основните лидери на бъдещата коалиция на Антихриста. Това е последната „империя“ на Антихриста, последното, окончателно усилие от страна на Сатана да се противопостави на завършването на великия изкупителен план на Господа.

ВЪЗРОДЕНА ИМПЕРИЯ ИЛИ ВЪЗРОДЕН ЧОВЕК?

Тук трябва да коментирам накратко относно тази възродена империя. Много коментатори гледат на този пасаж като отнасящ се до Антихриста, който ще получи смъртоносна рана на главата и след това ще се върне към живот (виж Откровение 13:3). За да бъда ясен, вярвам, че Антихристът ще изпълни това пророчество. Но също така е ясно, че седмата империя също ще преживее смърт и възраждане. Както вече обсъдихме, и Даниил 2, и Даниил 7 показват недвусмислено, че последната империя има две много ясно разграничени фази.

ЖЕНАТА И ЗВЯРЪТ: ПАРТНЬОРСТВО, СЪЗДАДЕНО В АДА

След като идентифицирахме седмата глава на звяра като историческия ислямски халифат, а осмото царство като възроден ислямски съюз, какво научаваме от това за самоличността на блудницата Вавилон? Първо, трябва да отбележим връзката между голямата блудница и звяра. Първият момент, който се откроява по отношение на тяхната връзка, е фактът, че блудницата язди този звяр. Това говори за много тясна връзка помежду им. Жената и звярът сякаш споделят съюз, симбиотично партньорство. Този демоничен дует е сатанинска вариация на класическия мотив на героя, яхнал своя доверен и верен кон. Освен това двамата също носят същите цветове на отбора. Както ни напомня коментаторът Р. С. Х. Ленски,

“Фактът, че звярът сега е описан просто като „червен“, е в хармония с видението на жената, която също е облечена в лилаво и „червено“. Ние разглеждаме „червеното“ като цвят на греха, противоположност на бялото (вижте „мораво“ Ис. 1:18). . . Тук трябва да се обърне внимание най-вече на връзката на блудницата със звяра, нейните взаимоотношения с него.”5

Външно двамата си подхождат. Те са ясно изобразени като едно съвършено съчетание; наистина, те са двойка, създадена в ада. Също така те споделят една и съща мисия. Дори както звярът е упълномощен „да воюва със светиите и да ги победи“ (Откр. 13:7), жената е „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици“ – християни (Откр. 17:6). Всичко свързано с тези двамата говори за партньорство.

Ето защо изненадата е толкова голяма, когато по-късно звярът внезапно се обръща срещу жената, поглъща плътта й и я изгаря с огън. Представете си как Силвър се обръща сречу Самотния рейнджър, сякаш изневиделица, и го поглъща. Именно поради тяхната дълбока връзка, общи цели и близко партньорство този внезапен обрат на събитията е толкова изненадващ. И все пак, това смущаващо развитие, както ще видим, е още един важен ключ, който ще ни помогне да отключим самоличността на мистериозната блудница.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въпреки цялата мистериозна символика и апокалиптични образи в Откровение, главният смисъл е всъщност някак прост. Разбирането на самоличността на жената до голяма степен зависи от идентифицирането на звяра. Въпреки че звярът в общи линии представлява седем сатанински вдъхновени империи, неговото крайно проявление е осмото царство. Това е царството, което ще процъфтява през дните на голямата блудница.

Заедно блудницата и осмото царство ще функционират като знаменитото динамично дуо от последните дни, работещи заедно, за да изпълнят волята на своя господар, дявола. Идентифицирайки осмото царство като възродена ислямска империя, ние драстично стеснихме опциите относно този велик град от последното време. Тайна Вавилон ще бъде столицата, самото сърце на бъдещата възродена ислямска империя.

8

ИСЛЯМСКАТА ИМПЕРИЯ

ПОНЕЖЕ ИДЕНТИФИЦИРАНЕТО НА СЕДМАТА И ОСМАТА ГЛАВА на звяра от Откровение 17 като ислямски е от такова критическо значение за идентифицирането на голямата блудница, важно е да посторим аргументация, базирана на Писанията.1 Ако седмото и осмото царство представляват историческата ислямска империя и възраждането на тази империя, тогава опциите за уточняване

идентичността на града на блудницата драстично намаляват. Като град, блудницата Вавилон е религиозната и финансова столица на последната сатанинска империя. Това ще бъде последната голяма крепост на Сатана на земята, преди да се завърне Исус. Затова трябва да насочим поглед към града, който е основното духовно и икономическо сърце на ислямския свят.

За да се предоставят валидни аргументи за тези твърдения обаче, трябва да се демонстрира, че ислямската империя наистина е това, което са предвиждали и за което са говорили пророците. След внимателно преценяване на този въпрос в продължение на повече от десетилетие, мога с увереност да кажа, че аргументите за ислямския антихрист и ислямска империя са аргументи, които всеки сериозно изучаващ Писанията трябва внимателно да обмисли. Останалата част от тази глава ще обобщи основните библейски аргументи последна ислямска империя на звяра.

ВСИЧКО СЕ ВЪРТИ ОКОЛО ИЗРАЕЛ

Всеки, който иска да идентифицира звяра правилно — или просто да разбере историята на Библията — трябва да схване един много основен, но изключително важен момент. Просто казано, в географски смисъл, историята на Библията напълно се съсредоточава върху Израел и особено върху Йерусалим. Кулминацията на историята, по-специално, се върти около това много специфично парче земя и този много специфичен град. В крайна сметка Йерусалим е мястото, където Исус ще се върне и ще възстанови престола на Давид. Именно от планината Сион ще управлява народите Исус. Колкото и да е трудно за някои американци да го разберат, Съединените щати не са центърът на Божията история. В Писанията светът извън Близкия изток и Северна Африка най-често се обозначава с такива неясни термини като „островите“, „далеч“ или дори „краищата на Земята“.

Това не означава обаче, че тези, които живеят извън библейския свят, са по-малко важни в очите на Бог. Разбира се, че не. Но що се отнся до пророческата история, която се разгръща, тя се върти около

Израел. Всяко усилие да се разбере историята на последните времена трябва да започне с разбирането на тази проста реалност. Това е контекстът на Библията.

ОКОЛНИТЕ НАРОДИ

Кои народи според Библията ще атакуват и ще се опитат да поемат контрол над Йерусалим? Многократно в Писанията това са „околните“ нации или народи. Нека разгледаме само няколко примера.

Говорейки за армиите на Антихриста, пророк Йоил казва: „Побързайте и елате, всички околни народи, и се съберете там. . . защото там ще седя да съдя всички околни народи“ (Йоил 3:11–12). Чрез пророк Захария Господ каза: „Ето, Аз правя Ерусалим омайна чаша На всичките околни племена; И това ще бъде и за Юда В обсадата против Ерусалим .... Обсадата на Йерусалим също ще бъде срещу Юда. . . . .В оня ден ще направя Юдовите началници Като жарник с огън между дърва, И като запален факел всред снопове; Те ще погълнат всичките околни племена Отдясно и отляво,” (Зах. 12:2, 6, 16 esv).

Езекиил също не би могъл да бъде по-ясен, тъй като пише за деня, в който народът на Израил вече няма да бъде заобиколен от хора, които го презират: „И между всички, които са около тях, не ще остане за Израилевия дом бодлива кърпина или мъчителен трън сред всички техни съседи които им напакостяваха; и ще познаят, че Аз съм Господ Иеова.” (Езе. 28:23–24 esv). Фразата, преведена тук като „всички техни съседи“, е същата дума, използвана както в Йоил, така и в Захария. Това е еврейската дума *cabiyb*, която се отнася до онези народи, които са около Израил, нейните съседи.

И така, „съседите“ на Израел, нациите от Европа ли са, или нациите от Близкия изток и Северна Африка?

НАРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА

В цялото Писание, всеки път, когато се споменават народите на Антихриста, онези, които ще нападнат Израел в последните дни, всички те са нации от Близкия изток и Северна Африка – нации с

мюсюлманско мнозинство. Обратно, няма нито едно споменаване на европейска или друга нация с немюсюлманско мнозинство, която бива съдена в Деня Господен за нападение над Израел. Това не означава обаче, че никоя от тях няма да го направи. Но трудно оборим е фактът, че Библията многократно и последователно назовава и набляга на народи от Близкия изток и Северна Африка. Ние също трябва да наблегнем на тези нации. Там, където Библията мълчи е мястото, където трябва да бъдем изключително внимателни да не добавяме собствените си предположения. Когато библейски учители ви казват, че не бива да гледаме на Близкия изток като на потенциалното място, което ще произведе Антихриста и неговата система, те просто изневеряват на Писанията. Трябва да се фокусираме върху това, върху което се фокусира Библията. Надявам се, че сме съгласни по този въпрос.

МЕСИЯТА ЩЕ СМАЖЕ ВРАГОВЕТЕ СИ

И така, нека сега да поговорим по-конкретно. Всички знаем историята за непокорството на Адам и Ева. Веднага щом се случило грехопадението на човечеството, Господ започнал да сочи към Своето решение. Бог описал как накрая ще дойде да смаже противника Си. Говорейки директно на змията, Господ каза: „Ще сложа вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата" (Бит. 3:15 esv). Според това пророчество през цялата човешка история потомството на Сатана щяло да бъде във война със „семето", което е Месията, както и с онези, които Го следват. В крайна сметка обаче Исус Месията, потомството на Ева, ще смаже главата на Сатана – както и на всички последователи на Сатана. Той ще поправи всички щети, нанесени в онзи много тъмен ден в Градината. Следователно уместно е това пророчество понякога да се нарича „пророчеството-майка".2

Подхващайки темата за Месията, който някой ден ще смаже Сатана и неговите последователи, в Книгата Числа откриваме друго пророчество за Исус от критическо значение. В Числа 24 Валак, царят на Моав, и пророк Валаам стоят на високо панорамно място и

гледат надолу към евреите, разположени на лагер в обширна равнина. Божият народ бил завършил изхода си от Египет и си проправял път към Обещаната земя. Но Валак бил силно обезпокоен, виждайки такава огромна група хора да нахлува в границите на неговото царство, затова той наел Валаам да произнесе проклятие върху еврейския народ. Вместо да ги прокълне обаче, под вдъхновението на Святия Дух, Валаам започва да произнася едно изключително важно пророчество отнасящо се до последното време. „Ела“, казва той на Валак, „ще ти кажа какво ще направи този народ с твоя народ в последните дни (на англ. по-късните дни)“ (ст. 14 esv). Тази фраза „по-късните дни“ на иврит е *acharyith yawm*, буквално означаваща „последните дни“. След това той произнася едно от най-важните месиански пророчества в цялата Тора:

“Виждам го, но не сега; Гледам го, но не отблизо; Ще излезе звезда от Якова, И ще се въздигне скиптър от Израиля; Ще порази моавските първенци, И ще погуби всичките Ситови {Или, бунтовнически.} потомци. Едом ще бъде притежаван, Още Сиир ще бъде притежаван от неприятелите си;” (Числа 24**:**17-19)

Валаам заявява, че в последните времена от Израил ще възникне цар. Още в много ранен етап от тъкуването на Писанията еврейските тълкуватели разбирали този пасаж като пророчество отнасящо се до Месията. Какво казва пасажът, че ще извърши Месията, когато се завърне? Какво подчертава Светият Дух, че ще бъде основното постижение на Месията в този ден? Разширявайки „пророчеството-майка“ от Битие 3, Месията отново е описан като смазващ главата на последователите на Сатана, или като „семе“. Този път обаче тези последователи всъщност са споменати по име. Месията ще се върне и ще смаже главите на Моав, Едом, Сеир, синовете на Сет и амаличаните. Към кои народи сочат тези имена? Моавците и едомците са живели на изток от съвременен Израел в това, което днес се нарича Йордания. Планината Сеир била най-видната планина на територията на Едом. По този начин имената Моав, Едом и Сеир сочат към един и същ общ регион. По същия начин амаличаните били група хора, които живеели в границите на по-големия регион на изток от Израел. Всички тези

народи през цялата библейска история често носели в сърцата си дълбока омраза и вражда към еврейския народ. „Синовете на Сет“, както е преведено в Йерусалимския Таргум, са „всички синове на Изтока“.3

И така, ако приемем, този пасаж без да търсим някакви закодирани значения, кое е по-логично: да тълкуваме наименованията Едом, Моав и амаличаните, като отнасящи се до Близкия изток или като отнасящи се до Германия, Италия и Англия, както твърдят толкова много учители на библейски пророчества днес?

СМАЗВАЙКИ МОАВ В БУНИЩЕТО

Един стих, който често се чете на погребения, е Откровение 21:4: „Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина.” Малцина обаче са наясно, че книгата Откровение всъщност е заимствала този пасаж директно от пророк Исая. В Исая 25 ни се казва, че Господ не само ще изтрие сълзите и ще унищожи смъртта, но също така ще премахне от земята позора на Своя народ Израел. Как ще направи това Той? Като унищожи враговете на Израел. Нека разгледаме пасажа.

“Ще погълне смъртта за винаги; И Господ Бог ще обърше сълзите от всичките лица, И ще отнеме укора на людете Си от цялата земя; Защото Господ е изговорил <това>. И в оня ден ще рекат: Ето, Тоя е наш Бог; Чакахме Го, и Той ще ни спаси; Тоя е Господ; чакахме Го; Ще се възрадваме и развеселим в спасението Му. Защото в тоя хълм Господната ръка ще почине; И Моав ще бъде потъпкан на мястото си, Както се тъпче плявата на бунището. <Господ> ще разпростре ръцете Си всред него, Както плаващият простира <ръце> да плава, И ще повали гордостта му Въпреки лукавщината на ръцете му.” (ст.8-11)

Очевидно е обаче, че Бог все още не е изтрил всяка сълза и смъртта със сигурност все още съществува. Ясно е, че това пророчество тепърва предстои да се изпълни. Подобно на пасажите, които вече разгледахме, контекстът тук е бъдещето, периодът след завръщането

на Исус. Затова, казва Господ, в края на века, Неговата ръка на благословение и защита ще почине върху главата на Сион, Неговия народ, докато Неговият победоносен крак ще смаже главата на Моав, Неговия враг, с лицето надолу в купчина тор. Това не е някакъв неясен или универсален враг на Божия народ, който бива посочен тук. Както в Числа 24, Исус, завръщащият се Месия, ще съди „Моав“.

И така още веднъж питам, според този пасаж, при завръщането на Господа, основните получатели на Неговата присъда от Европа ли ще бъдат, или текстът отново ни насочва към антисемитските синове на Изтока? Здравият разум недвусмислено ни казва, че последното е вярно.

НРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА В ЙЕЗЕКИИЛ

В Езекиил 25, друго пророчество с ясен смисъл, говори за Господната божествена присъда, насочена срещу Амон, Моав и Едом поради начина, по който са се отнасяли към „дома на Юда” (ст. 12 esv). Повтарям отново, тези три царства са обитавали територията на днешна Йордания. Пророкът казва, че като извършват прекомерно тежко „отмъщение“ срещу Неговия избран народ, Той самият бива „много оскърбен“ (ст. 12 kjv). Поради тази причина Господ ще ги съди с „яростни изобличения” (ст. 17 esv).

Но в текстът става въпрос за много повече от просто Амон, Моав и Едом. Там също така се споменава Дедан (ст. 13), който е град, разположен в централна Саудитска Арабия, известен днес като Ал-`Ула. Пророчеството също така споменава филистимците и херетците (ст. 15–16), сочейки региони, свързани днес с ивицата Газа. Няколко глави по-късно много други нации са маркирани за съд в Деня Господен:

“И Господ отправи слово към мене: „Сине човешки, пророкувай и кажи: ‘Така казва Господ Бог: Ридайте: «Горко за този ден!» Защото близък е денят на Господа – ден мрачен, идва часът на всички народи. И ще влезе меч в Египет, и мъка ще обхване Куш, когато в Египет ще падат поразените, когато разграбят богатството му и той

бъде разрушен до основи. Кушити, ливийци и лидийци, и всякакви народи от различни племена, кувийци и синовете на страната, с които някога сключих завет, ще паднат от меч заедно с тях'." (Езек. 30: 1–5)

Основният контекст на пасажа е Денят Господен и завръщането на Христос. Тук, както и в толкова много други пасажи, Месията идва, за да изпълни осъждение срещу враговете на Своя народ, Израел. В списъка на маркираните за присъда са Египет, Куш (Судан), Пут (Северна Африка), Луд (Турция), Арабия и Либия.

НАРОДИТЕ НА АНТИХРИСТА В СОФОНИЯ

Следвайки стъпките на всички други пророци, Софония пророкува, че в „деня на гнева Господен" (2:3) Газа, Ашкелон, Ашдод, Екрон, херетите, Ханаан и земята на филистимците - всички ще бъдат напълно разрушени (ст. 4–5). Заедно, тези имена ни насочват към целия регион около ивицата Газа. Но в допълнение към присъдата срещу Газа, пророчеството предупреждава още:

"Аз чух хулата на Моав и обидите на амонците, как те се подиграваха с Моя народ и горделиво се надсмиваха над страната му. Затова докато съм жив! – гласи словото на Господ Вседържител, Бог на Израил: Моав ще бъде като Содом, а амонците ще бъдат като Гомора, място с коприва и солници, вечна пустиня, останалите от народа Ми ще ги вземат плячка и оцелелите от Моите избраници ще ги получат в наследство. . И вие, о кушити (Судан), ще бъдете избити с Моя меч. Господ ще простре ръката Си срещу север, ще унищожи Асур и ще превърне Ниневия в пустош, в сухо като пустиня място. (Соф. 2:8–9, 12–13 esv)."

По времето на Софония Асирия се намирала в границите на съвременна Турция, Сирия, Ливан и Ирак. Древният град Ниневия сега се нарича Мосул в Северен Ирак.

Разбира се, от само себе си е ясно, че всички тези нации и региони са доминирани от исляма. Така че, още веднъж: ако Господ многократно и неизменно подчертава мюсюлманските райони като определени за съд в Деня Господен, тогава защо толкова голям брой

тълкуватели се съпротивляват на идеята, че Антихристът ще дойде от тази част на света?

ТЪПЧЕЙКИ ВИНЕНИЯ ЛИН НА ЯРОСТНИЯ ГНЯВ НА БОГА ВСЕМОГЪЩИ

Най-накрая стигаме до книгата Откровение. Именно там намираме може би най-известния в цялата Библия пасаж, отнасящ се до завръщането на Христос. В драматични образи Исус се появява стихийно из небето с огнени очи, яздейки на бял кон, заедно с „небесните армии“, които Го следват:

“След това видях небето отворено и ето – там имаше бял кон, а Онзи, Който седеше на него, се нарича Верен и Истинен. Той съди и воюва справедливо. Очите Му бяха като огнен пламък, а на главата Му имаше много корони и написано име, което само Той знаеше. Той беше облечен в дреха, обагрена с кръв, а името Му – Божие Слово. Небесните войнства, облечени в бял и чист висон, Го следваха на бели коне. От устата Му излизаше остър меч, за да поразява с него народите, Той ще ги управлява с железен жезъл и ще тъпче винения лин на яростния гняв на Бога Всемогъщи. На дрехата и на бедрото Му бе написано името: „Цар на царете и Господар на господарите“. (Откр. 19:11–16 esv)

Повечето християни са запознати с този пасаж. И въпреки това малцина знаят чия кръв напоява дрехите на Исус. Мнозина смятат, че това е Неговата собствена кръв или кръвта на мъчениците. Истинският отговор обаче се намира в Исая 63:

“Кой е този, що иде от Едом, С очервени дрехи от Восора, Този славен в облеклото си, Който ходи във величието на силата си? Аз съм, Който говори с правда, Мощен да спасявам. Защо е червено облеклото Ти. И дрехите Ти подобни на ония на човек , който тъпче в лин? Аз сам изтъпках лина, И от племената не бе с Мене ни един човек; Да! стъпках ги в гнева Си, И смазах ги в яростта Си, Тъй че кръвта ми попръска дрехите Ми, И изцапах цялото Си облекло. Защото денят за

въздаянието бе в сърцето Ми, И годината Ми на изкупление настана.” (ст. 1–4 esv)

В този драматичен пасаж пророк Исая гледа на изток от Йерусалим. Той вижда величествения и непоколебим Исус да марширува победоносно към трона Си в Йерусалим. Той излиза от Восора, столицата на древния Едом. Днес се нарича Петра, в съвременна Йордания. Точно от този пасаж идва идеята за Исус, който тъпче „лина на яростния гняв на Бога Всемогъщи” (Откр. 19:15 esv). Тук Исая ни информира, че Исус, победоносният воин – Лъвът от племето на Юда – всъщност ще смаже Божиите врагове като грозде, напоявайки дрехите Си с кръвта им.

Разбирате ли наистина какво всъщност се казва тук? Когато Исус се завърне, „пророчеството-майка“ от Битие 3 ще се върне до началната си точка и ще намери своето окончателно осъществяване. Въпреки че Сатана е наранявал петите на Божия народ през цялата човешка история, когато Исус се завърне, Той ще смаже не само Сатана, но и неговите последователи. Той ще тъпче лина на яростния гняв на Бога Всемогъщи и точно в Едом – отново, Южна Йордания и Северозападна Саудитска Арабия днес – Божиите врагове ще бъдат смазани.

И така, нека обобщим: всеки път, когато определени нации биват назовавани и маркирани за Божия съд при завръщането на Исус, те винаги са региони или нации, които днес са силно доминирани от исляма. Точно към тази част на света крещи Библията да насочим вниманието си. Следователно не е изненада, че днес тази част на света е мястото, където най-силно процъфтяват омразата към еврейския народ и ламтежа за притежание на обещаната земя.

СТЪЛБОВЕТЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА АНТИХРИСТСКА ТЕОРИЯ

Придвижвайки се напред, нека сега да разгледаме няколко други пасажа от наистина критическо значение. Ако се поровим из многото книги, написани през годините, представящи европейски антихрист, ще открием едни и същи пасажи, цитирани отново и отново. Това са стълбовете, върху които се поддържа цялата теория:

1. Даниил 2: Сънят на Навуходоносор за гигантска метална статуя
2. Даниил 7: Видението на Даниил за четирите звяра
3. Даниил 9:26: „Хората на принца . . . да дойде“

Удивително е че, въпреки че тези три пасажа съставляват основните стълбове на перспективата за Европейския антихрист, нито един от тях всъщност не предлага реална подкрепа на това твърдение. Всъщност всяко внимателно разглеждане на тези пасажи изобщо не би ни отвело към Европа, а по-скоро към Близкия изток. Нека да разгледаме това.

ЧЕТВЪРТОТО ЦАРСТВО

Заедно и Даниил 2, и Даниил 7 пророкуват за царството или империята, които в крайна сметка ще произведат Антихриста. Това царство, споменато и в двете глави като „четвърто царство“ (2:40; 7:12), всъщност никога не бива назовано. Повечето коментатори обаче приемат, че това четвърто царство е историческата Римска империя, която ще бъде възродена през последните дни. От това предположение мнозина са заключили, че Антихристът ще дойде от Европа. Всъщност, още от раждането на Европейския съюз до сега, по-голямата част от света на хората, следящите изпълнението на библейски пророчества, продължава да гледа само и единствено към Европа. Обаче идеята, че Римската империя и Европа са синоними, е само отчасти вярна. Както ще покаже всяка карта, Римската империя е включвала също и части от Близкия изток и Северна Африка.

И така, пророчествата от Даниил 2 и 7 наистина ли сочат към Римската империя, както обикновено се предполага? По-внимателно изучаване на текстовете ще разкрие точно обратното.

ДАНИИЛ 2 И 7

В началото на историята на Даниил 2, намираме Навуходоносор, цар на Вавилонската империя, дълбоко смутен от това, което бил видял

насън. Показана му била извисяваща се статуя, разделена на четири (или може би пет) отделни части. Всяка секция била съставена от различен метал. Решен да разбере значението на съня, царят се консултира с всички свои „вълшебници, гадатели, магьосници и халдейци [астролози]“ (ст. 2), но никой не успява да му предложи каквото и да е тълкувание. Данаил обаче, след като търсил Бога на Израил в молитва, успял да направи това, което никой от другите мъдреци не бил в състояние да направи. Господ разкрил на Даниил съня на Навуходоносор, така че Даниил застанал пред царя и описал статуята, която Навуходоносор бил видял. След това, спечелвайки пълното внимание на царя, той продължил да обяснява какво било нейното значението.

Горната част на статуята, златната глава, представлявала Вавилонското царство на Навуходоносор (ст. 36–38), обяснил Даниил. Следващите части представлявали други три царства, които щели да наследят Вавилон, като всяко от тях щяло да притежава предишната територия на владеене. Първите две царства под главата по всеобщо съгласие са Мидо-Персия и след това Гърция. Всъщност и двете са споменати по-късно поименно в Даниил (8:20–21; 10:20). Християнските коментатори са съгласни, че четвъртото царство, представено от краката от желязо и стъпълата от смесено желязо и глина, представлява царството на Антихриста. Но отново - това четвърто царство никога не бива наименувано. Въпреки това много Библии, толкова уверени в римската идентичност на това четвърто царство, всъщност добавят името „Рим“ в подзаглавията. Въпреки това, колкото и изненадващо да е това твърдение за мнозина, различните критерии, съдържащи се в текста, както и ясното свидетелство на историята, правят невъзможно идентифицирането на четвъртото царство като Римската империя. От друга страна, Ислямският халифат, единственият друг възможен кандидат, отговаря перфектно на всички библейски критерии. Халифатът, историческата ислямска империя, започва през 632 г. сл. Хр., малко след смъртта на Мохамед, основателят на исляма, и кулминира в Османската империя, която официално престава да съществува през 1923 г.

ВЪЗНИКВАНЕТО НА ЧЕТВЪРТОТО ЦАРСТВО

Първият проблем с идентифицирането на четвъртото царство като Рим е, че Римската империя не отговаря на изискванията на Даниил 2:40. Този стих, който говори за естеството на възникването на четвъртото царство, казва, че когато възникнело, то щяло да смаже всичките три царства преди него: „И четвъртото царство ще бъде силно като желязо. . . и като желязо, което смазва, това царство ще разбие на парчета и ще смаже всички останали" (nkjv, срв., niv, nasb, esv, hcsb, net). По-късно, в Даниил 7, намираме почти идентично твърдение: „[Ще има] четвърто царство на земята, което ще бъде различно от всички други царства и то ще погълне цялата земя, ще я стъпче и смаже" (ст. 23).

Отново - това четвърто царство изрично ще стъпче и смаже Вавилон, Мидо-Персия и Гърция. Тъй като тези три империи никога не са съществували едновременно, то тяхното смазване трябва да се отнася до завладяване на техните територии. Но Римската империя завладява само около една трета от регионите, контролирани от тези други три империи. Приблизително две трети от регионите, контролирани от тези империи, остават напълно недокоснати от Рим. Всъщност Римската империя никога не достига дори до двете персийски столици Екбатана и Персеполис.

Помислете за следната съвременна еквивалентна ситуация: Ако нахлуваща нация завладее Бостън, но никога не се доближи до Ню Йорк или Вашингтон, едва ли би било точно да се каже за такава нация, че е „смазала" изцяло Съединените щати. Нито би било правилно да се каже, че Римската империя е смазала цялата Вавилонска, Мидо-Персийска или Гръцка империя. И все пак текстът е ясен; за да може една империя да изпълни Даниил 2:40, то тя трябва да смаже и трите. Римската империя просто не изпълнява това изискване. Историческият ислямски халифат от друга страна, абсолютно, стопроцентово завладява всичките им територии.

ГРАНИЦИ, ЕЗИК, КУЛТУРА

Какво ще стане, ако разширим определението за „смазва", така че то да включва повече от просто география? Помислете за описанието на

четвъртото царство в Даниил 7: „той поглъщаше и трошеше, а остатъците тъпчеше с крака;” (ст. 7 esv). Това описание със сигурност изглежда сочи към нещо много повече от просто придобиване на контрол върху територии. Вярвам, че то ни насочва към четвъртото царство, което всъщност поглъща и смазва културата, религията и езиците на онези, които завладява. Имайки предвид това разширено определение, какво се случва, когато сравним Римската империя с Ислямския халифат?

Няма съмнение, че римската армия е била мощна бойна сила. Когато обаче разгледаме характера на Римската империя и начина, по който тя е упражнявала господство над хората, които завладява, отново е много трудно да я накараме да отговаря на описанията на пророчеството. Римската империя всъщност е доста известна с това, че била сила от древния свят, изграждаща нациите. Когато Рим завладявал един народ, вместо да унищожава тяхната култура, да премахва религията им и да налага нов език, той като цяло толерирал тези неща, като същевременно добавял закони, строил пътища и инфраструктура и създавал ред. Известните римски пътища достигали до всяко кътче на Римската империя. Това били добре изградени, покрити с камъни пътища, положени върху много здрави основи. Чрез известните римски пътища търговията просперирала, което от своя страна им носело повече данъци. В крайна сметка всеки град на империята бил свързан със сложна система от междуградски пътища. Това довело до известната фраза „Всички пътища водят към Рим“. Законът на Рим и защитата на неговите военни също създавали мир и стабилност, които станали известни като Пакс Роман (pax Romana). Вместо смазваща и поглъщаща сила, Римската империя често е била точно обратното. Дори Джон Уолворд разпознава и търси решение на този проблем, когато заявява: „Очевидно има малко конструктивни неща свързани с тази империя въпреки римското право и римските пътища и цивилизация.“4

Според древните стандарти римляните също често са били толерантна империя в сравнение с много други древни империи. Под римска власт по времето на Исус еврейският храм стоял на видно място в Йерусалим и евреите открито изповядвали собствената си религия. Римският закон всъщност защитавал правото им да правят това. Въпреки че със сигурност е имало изключения, като например

при император Калигула, през голяма част от своето управление, Римската империя била относително снисходителна. Това, че четвъртото царство е културно разрушителна единица, представлява проблем, коагато Римската империя се свързва с четвъртото царство на Даниил. Помислете например за взаимовръзката между Римската империя и гръцката култура. Вместо да смаже гръцката култура, както изисква текстът, в голяма част от Римската империя преобладавали гръцки практики и начин на мислене. Под римско управление, по времето на Исус през първи век, гръцкият бил доминиращият език в голяма част от империята. Нещо повече, Рим също усвоил и езическия гръцки пантеон на боговете. Докато имената били променени, основният пантеон останал същият. Зевс станал Юпитер, Артемида станала Диана и т.н. Изглежда очевидно, че Римската империя не е съкрушителната сила, спомената в Даниил 2:40.

ИСЛЯМСКИЯТ ХАЛИФАТ

От друга страна, ислямският халифат от самото си начало бил арабско-ислямска сила, която смазвала и изтривала културите и религиите на завладените от него народи. Това се дължи на дълбоко нетолерантния характер на исляма. Това е самото олицетворение на тоталитарните идеологии. Думата ислям всъщност означава „подчинение“. Помислете какъв е животът под господството на талибаните или ИДИЛ. Където и да се разпространява ислямът, той носи тази потиснически идеология. Ислямът не само завладява всички територии на Вавилон, Мидо-Персия и Гърция, но също така налага арабския език като официален на много от завладените от него народи. Днес в Йордания, Ирак, Сирия, Ливан и в голяма част от Северна Африка хората говорят арабски. Като империална сила, ислямът налагал арабската религия и култура на всички свои подчинени народи, като същевременно изтривал предишните религии и култури. Може да се напише цяла книга, изброяваща безкрайните примери за това как ислямът смазва и изтрива културите, които завладява. Днес в древните централни райони на ранната църква християнската общност не е нищо повече от страдащо малцинство, често борещо се за самото си оцеляване.

Докато градовете Антиохия, Александрия и Йерусалим някога били процъфтяващите, изпращащи мисионери столици на църквата, днес местните християнски общности са сянка на това, което някога са били. Под контрола на Ислямска държава (ИДИЛ), стотици църкви в целия регион бяха разрушени. Там, където някога кръстовете украсяваха покривите на църквите, бе поставено знамето на ИДИЛ, заявяващо: „Няма друг бог освен Аллах и Мохамед е неговият пратеник“. Намираме древните светилища и музеи буквално взривени или разбити с чукове. По подобен начин мюсюлманският вакъф в Йерусали е правил опити да отрече и заличи всяка историческа еврейска връзка с или присъствие на Храмовия хълм. Списък с подобни примери би могъл буквално да запълни томове. Където и да се е разпространил ислямът, завоюваната култура постепенно се заличава, нейните символи се унищожават. Прицелна точка бива най-вече религията на покорените народи. Това е наследството на исляма, съвършеното изпълнение на предсказанията на Даниил (вж. 2:40; 7:7, 19). Четвъртият звяр щял да смаже и погълне всичко, което завладеел. Докато на Римската империя й е много трудно да се вмести в тези описания, то ислямският халифат ги изпълнява перфектно.

„СМЕСЕНОТО“ ЧЕТВЪРТО ЦАРСТВО

Друг много интересен белег относно етническата основа на последното царство се намира в Даниил 2:43: „Както си видял желязото, смесено с глинена кал, те ще се смесят със семето на хората; но те няма да се слеят един с друг, както желязото не се смесва с калта” (nkjv).

Три пъти този стих използва една и съща дума, преведена като „смесено“, „смесят“ и „сливат“. Малцина са наясно, че това е арамейската дума „араб“ (евр. ereb). В древния Близък изток на арабите се гледало като на смесени пустинни народи. Тъй като потомците на Исмаил и Исав влизали в бракове с жени от различните пустинни езически племена, те са станали известни с общото име „смесените“.

Първото споменаване в Библията на тези „смесени“ се намира в книгата на Неемия. След като Книгата на Закона била преоткрита,

целият Израел се събрал, за да чуе Словото, прочетено публично: „В същия ден, като четяха Моисеевата книга и людете слушаха, намери се писано в нея, че амонците и моавците не трябваше никога да влизат в Божието събрание . . . И като чуха закона, отлъчиха от Израиля *цялото смесено множество*. (13:1–3 esv, ударение добавено).”

След прочитането на Закона, евреите разбрали, че им е било забранено да вземат съпруги от езическите народи в пустинята, по-конкретно от амонците и моавците, които живеели на територята на днешното Хашемитско кралство Йордания. И така, те изключили от Израел всички, които били смесени, или „’араб“. Самото име “араби” в своя етимологичен произход обазначавало смесения народ, който живеел предимно на изток от Израел. Буквалният превод на Даниил 2:43 е „Както си видял желязо, смесено с керамична глина, те ще бъдат араби и затова няма да останат обединени, както желязото не се смесва с глина“.

Този подобен на гатанка стих, сочещ към основните народи, от които ще възникне четвъртата империя, много напомня на един епизод в Даниил 5, където Даниил тълкува написаното на стената като предсказание за покоряването на Вавилонската империя от мидяните и персите. Даниил прочита думата “перес”, която означава „разделен“, и я тълкува като отнасяща се до “парас”, или персите.

За да бъда ясен, трябва да кажа, че този възможен намек в текста не трябва по никакъв начин да се разглежда като негативно твърдение по отношение на арабите. Той обаче може да сочи към естеството и произхода на това конкретно царство. Както ще покаже всеки сериозен анализ на историческите ислямски завоевания, ранните мюсюлмани наистина са налагали езика, културата и религиозните практики на Арабия от седми век на всички, които завладявали.

РУХВАЩИ СТЪЛБОВЕ

След като вече разгледахме внимателно Даниил 2 и 7, два от най-важните стълба на перспективата за Европейския антихрист, настава моментът, в който започваме да осъзнаваме, че аргументите за европейски или римски антихрист са изградени върху една

наистина слаба основа. А какво се случва с последния стълб от Даниил 9:26? Нека сега се обърнем към този пасаж.

НАРОДЪТ НА КНЯЗА, КОЙТО ЩЕ ДОЙДЕ

През последните няколко години, в опитите ми да обясня библейската основа на теорията за ислямския антихрист, съм имал възможността да обсъждам тези неща с различни международно известни учители на пророчества, които защитават европейската теория за антихриста. Като цяло пасажът, който всеки учител е цитирал като основа за отхвърляне на теорията на ислямския антихрист, е Даниил 9:26, който говори за „хората на княза, който ще дойде“.

Въпреки че са били предлагани различни тълкувания на този стих, повечето смятат, че това пророчество означава, че конкретните хора, разрушили Йерусалим и храма през 70 г. сл. Хр., са предците на „хората“, които ще последват Антихриста („княза, който ще дойде ”).5 Тогава според тази позиция стихът трябва да се разбира по следния начин:

Хората – тоест главните последователи – на княза (Антихриста), който ще дойде в последните дни, ще унищожат града (Йерусалим) и светилището (еврейския храм от първи век).

Въпреки че това е само един стих, тежестта, която носи в умовете на мнозина като доказателство за римския антихрист, е абсолютна. Въпреки това, прекарал години в задълбочено и изчерпателно изучаване на този пасаж, консултирал се с множество коментари и разгледал всички възможни варианти, мога да кажа с увереност, че традиционното европейско или романоцентрично тълкувание на Даниил 9:26 е погрешно. Моля, изтърпете ме още малко, докато обясня.

Повечето учени смятат, че унищожаването на „града и светилището“ в този стих са препратка към 70 г. сл. Хр., когато римските легиони под водителството на генерал Тит унищожават както еврейската столица Йерусалим, така и нейния храм. Тъй като войниците били римски граждани, мнозина заключават, че основните последователи на Антихриста в последните дни ще бъдат

като цяло европейци или по-конкретно италианци. Проблемът обаче е, че много малко от войниците, които разрушават храма и Йерусалим през 70 г. сл. Хр., всъщност са италианци или дори европейци. Всъщност историята разкрива драматично различна картина.

Преди Римската империя да стане империя, тя се е наричала Римска република. В ранните дни на републиката, докато тя се превръщала в империя, по-голямата част от войниците, наети да служат в римските легиони, били италианци от град Рим и отдалечените предградия. Въпреки това, тъй като империята се разширила значително, станало почти невъзможно цялата империя да попълва състава на войската си само с войници от Италия. Просто нямало достатъчно мъже италианци, които тя да разпредели из цяла Европа, Северна Африка и Близкия изток. Така в началото на първи век император Август направил поредица от мащабни реформи, които довели до значителни промени в етническия състав на римските армии. До 15 г. сл. Хр., единствената част от римската армия, която продължавала да се състои предимно от италианци, била преторианската гвардия, елитна военна единица, която пазела императора. Останалата част от армията все повече се състояла от „провинциали“, граждани, които живеели в провинциите – външните покрайнини на империята, далеч от столицата Рим. „Провинциализацията“ на армията важала за всички римски легиони от този период, но тя била се забелязвала най-вече сред източните легиони, които били използвани в атаката на Йерусалим. Както древните исторически записи, така и съвременната наука ясно потвърждават това.

Според Публий Корнелий Тацит, сенатор и римски историк, „Тит Цезар . . . намери в Юдея три легиона, 5-ти, 10-ти и 15-ти [да атакуват Йерусалим]. . . Към тях той добави 12-ти от Сирия и някои мъже, принадлежащи към 18-ти и 3-ти, които беше изтеглил от Александрия. Тази сила беше придружена. . . от силен контингент араби, които мразеха евреите с обичайната омраза към съседите“6.

Има няколко важни факта, които можем да извлечем от тази историческа препратка. Първо, научаваме, че римските легиони първоначално били разположени в Юдея, Сирия и Египет. Освен

римските легиони, „силен контингент от араби, които мразеха евреите“, придружавал войниците. Излишно е да казвам, че малко неща са се променили от първи век до сега по отношение на регионалната омраза към еврейския народ.

По-късно Флавий Йосиф, друг незаменим историк от този период, потвърждава доклада на Тацит: „Така Веспасиан изпрати сина си Тит. . . [който] дойде по суша в Сирия, където събра римските сили, със значителен брой помощници [или доброволци] от царете в тази местност.”7 На друго място Йосиф Флавий описва още по-голям брой арабски войници, които се обединяват с нахлуващите армии: „Малх, царят на Арабия, изпрати хиляда конници, освен петте хиляди пешаци.“8 Имайте предвид това - шест хиляди мъже са размера на цял легион. Малх, който бил само един от тримата арабски царе, изпратили доброволци, изпратил достатъчно войници, за да състави цял легион. Както описвам подробно в книгата си „Звяр от Близкия изток“, съвременните учени по римска история са в пълно съгласие помежду си, че по-голямата част от „римските“ войници са били етнически сирийци и араби – не предците на съвременните европейци, а на съвременните жители на Близкия изток.

Въпреки че със сигурност можем да разберем как един бърз прочит на Даниил 9:26 може да накара човек да заключи, че последователите на Антихриста ще бъдат европейци, малко повече домашна работа и изследване на доказателствата разкриват нещо съвсем различно от това, което до сега е било общоприето и популярно вярване. . .

РЕЗЮМЕ

Нека обобщим тази глава. Първо, обсъдихме израело-центричността на Библията. Фокусирахме вниманието си върху действителния географски контекст на големите войни в края на времето и демонстрирахме, че всички те са съсредоточени около Йерусалим. След това разгледахме няколко пасажа, които конкретно назовават нахлуващите армии на Антихриста като „околните народи“ или „съседи“ на Израел. След това проучихме факта, че в книгите на Пророците Библията многократно назовава народите, които ще последват Антихриста. Всички те са ислямски нации от Близкия

изток и Северна Африка. И накрая, разгледахме трите основни опорни стълба на европейската теория за антихриста. Въпреки факта, че повечето тълкуватели през църковната история са приемали царството на Антихриста за възродена в последните дни Римска империя, ние видяхме, че съществуват много по-солидни аргументи за възроден ислямски халифат. Когато разберем, че не само пророк Даниил, но и всички други пророци говорят за ислямския халифат, а не за Римската империя, тогава изведнъж многобройните напрежения в Библията изчезват. Всички основни пророчества на Библията изведнъж се съгласуват едно с друго безпроблемно. Когато вмъкнем ключа на исляма в често озадачаващия свят на библейските пророчества, всичко си идва на мястото и добива огромен смисъл.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ако последната империя на звяра наистина представлява възраждане на ислямската империя, тогава това хвърля огромна светлина върху самоличността на блудницата Вавилон. Този есхатологичен град ще бъде тясно свързан с последната империя на звяра. Докато продължаваме да стесняваме опциите за различните кандидати, които могат да се вземат предвид, ислямската идентичност на седмата и осмата глава със сигурност се явява като един от най-важните белези. В следващата глава ще видим, че последният Вавилон е не само град, който е неразделно свързан с последната империя на звяра; той всъщност е действителната религиозна и финансова столица на тази империя.

9

ГРАДЪТ НА САТАНА

КАКТО ВЕЧЕ ПОКАЗАХМЕ, седемоглавият звяр представлява седем исторически империи. Веднага след като евреите се били превърнали във велик народ, Сатана скроил това, което щяло да се превърне в първия от многото заговори за унищожението им. Египет, под управлението на фараона, била първата империя, която преди около три хиляди и петстотин години се опитала да унищожи Божия заветен народ. По-късно Египет рухнал и няколко други езически империи след него също възникнали и рухнали. И все пак, макар че империите може да са се променили, целта на Сатана през човешката история е останала непроменена: да унищожи Божия народ и да осуети Неговите планове. Както подчертахме в глава 7, Сатана винаги е оперирал чрез езически империи, правителства и техните военни, за да осъществява собствените си планове и цели. Дали Египет, Асирия, Вавилон, Персия, Гърция, Рим или Ислямския халифат, всички тези субекти са били използвани като марионетки от дявола, за да излива яростта си срещу Господа и Неговия народ. В мистериозните апокалиптични образи на седмоглавото чудовище в Откровение 17, ние като че ли намираме, панисторическа, духовна картина на главните империи, които е използвал Сатана.

Когато вземем предвид значението на жената, изобразена като партньор със звяра и конкретно нзована като град, наречен „Вавилон“, получаваме още един белег от критично значение. Много

просто, град Вавилон бил столицата на Вавилонската империя, третата глава на звяра. След падането на Вавилон обаче, централата на сатанинска сила на земята се премества на друго място. Веднага щом една империя падала и друга се издигала, Сатана отварял бизнес в новата столица. Ето защо евреите от първи век и ранните християни гледали на град Рим (столицата на шестата империя) като на „Вавилон“. Древният езически град Вавилон е използван като архетип за всички други сатанински градове, които щели да последват. Рим бил така да се каже, духовният Вавилон на деня. Затова апостол Петър имал предвид Рим, когато написал: „Църквата, която е във Вавилон, избрана заедно с вас, ви поздравява; както и Марк, моят син” (1 Петрово 5:13 kjv). Този стих съдържа един от най-важните ключове, които могат да ни помогнат да тълкуваме и разбираме правилно Тайна Вавилон.

РЕАКЦИОННИ ВЪЗРАЖЕНИЯ

Преди да можем да пристъпим към обсъждане на последиците от коментара на Петър, трябва да обсъдим накратко възраженията на онези, които отричат, че Петър изобщо е бил някога в град Рим. През изминалите години някои протестанти са твърдели, че Петър никога не е бил в Рим. Ако това можеше да се докаже, то би забило солиден пирон в ковчега на римокатолическата догма, че Петър бил първият папа. Както най-често се случва в богословските спорове, все се намират някои, които ще се възползват от всяка възможност да „заковат“ опонентите си. Като протестант разбирам, че със сигурност има различни богословски въпроси, по които католиците и протестантите не са съгласни, но като любители на истината, ние трябва да избягваме реакционната теология. Главната цел на реакционната теология не е да достигне истината, а да опровергае своите богословски опоненти. Никога не би трябвало да формираме каквато и да е богословска позиция, просто защото е обратното на това, което съперническата група вярва. Ако трябваше да направим честна оценка на историята на взаимодействие между различни религии, секти и деноминации, бихме били шокирани от това колко много променящи историята доктрини са били резултат от реакционната теология. Ревностните усилия на някои да отрекат

истинността на присъствието на Петър в Рим, въпреки изобилните доказателства, са перфектен пример за този грешен подход. Нека обсъдим защо тези възражения са неприемливи.

ПЕТЪР БИЛ ЛИ Е В БУКВАЛЕН ВАВИЛОН?

Някои твърдят, че Петър пише първото си послание от буквалния исторически град Вавилон на брега на Ефрат. Първият проблем с това твърдение е, че когато било написано посланието на Петър, през втората половина на първи век, Вавилон не бил точно една от най-търсените дестинации.

Първото значително разрушение на Вавилон настъпва приблизително четиристотин години преди Петър, когато през 309 г. пр. н. е. Антигонис I от Македония напълно го изравнява със земята. Двадесет и четири години по-късно Антиох I премахва и депортира останалото цивилно население. Петнадесет години след това, през 160 г. пр. н. е., Вавилон бива основан отново от Антиох IV Епифан. По-късно римският географ Страбон, пишейки за времето на Христос, казва: „По-голямата част от Вавилон е толкова пуста, че човек не би се поколебал да каже заедно с някой от комичните поети. . . „Големият град“ е голяма пустиня.”1 Страбон продължава описвайки малки селища на халдейски астрономи, които живеели сред руините на града. През този период река Ефрат пресъхнала и това, което вече било пустиня, изпустяло още повече. Приблизително осемдесет години по-късно, през 116 г. сл. Хр., римският император Траян пристигнал на мястото на някогашния велик град и „не видял нищо друго освен могили, камъни и руини.“2 Въпреки това някои тълкуватели все още биха се опитали да ни убедят, че точно по това време, когато Вавилон не бил нищо повече от буквална пустош, обитавана само от малък брой жители, апостол Петър се преместил там и ръководел процъфтяваща църква.

Вторият проблем с идеята, че Петър се намирал в буквалния месопотамски град Вавилон, е фактът, че той трябвало да използва кодиран език, говорейки за църквата там. Петър изпраща поздравите на „тази, която е във Вавилон“ (1 Петрово 5:13). Докато версията на крал Джеймс използва думата църква, оригиналният текст просто казва „тази“ (“тя” на англ.). NIV, NASB, ESV и няколко

други превода звучат по подобен начин: „Тази, която е във Вавилон . . . й изпраща поздрави." Но всички ранни сирийски, арабски и латински ръкописи вмъкват думата църква на мястото на „тази“. Защо? Защото първите преводачи разбират, че Петър се опитва да прикрие факта, че пише от името на църква. Кодиран език би бил необходим само ако той пишел от град, където църквата функционирала скрита от очите на властите поради преследване. Ако Петър бил във Вавилон на брега на Ефрат, не би имало абсолютно никаква нужда да бъде потаен или предпазлив. Дори и да е имало малко еврейско население, което Петър евангелизирал, би му било невъзможно да скрие целите на присъствието си там. Въпреки това, ако Петър е бил в Рим, където преследването на християните през този период е добре документирано, тогава би било напълно логично, че би се налагало да бъде потаен.

Третият проблем с възгледа, че Петър се намирал в буквалния Вавилон на брега на Ефрат, е, че всяко едно опоменаване на Петър в писанията на ранните църковни писатели го поставя в град Рим през това време. Няма буквално нито едно историческо доказателство, че Петър някога е бил във Вавилон на брега на Ефрат.

ВАВИЛОН В ЕГИПЕТ

Други са твърдели още, че Петър се намирал в малък град извън Кайро, наречен Вавилон. Широкият консенсус на учените отхвърля тази идея категорично. Освен името Вавилон, просто няма други доказателства за това твърдение. Малкият египетски град Вавилон бил толкова незначителен, че би заслужавал обяснение от Петър, ако той всъщност пишел от там. Просто да споменем „Вавилон“ в древния Близък изток, имайки предвид малкия египетски град, би било подобно на някой, който би заявил днес, че е бил в „Париж“, докато всъщност е бил в Париж, Тексас, вместо в града във Франция. Би било тотално объркващо, ако не и подвеждащо тези неща да останат неизяснени. Освен това, както и с буквалния Вавилон, не би имало причина Петър да използва кодови думи за обозначаване на вярващите там, ако се намирал в такова малко село, където преследването би било малко вероятно и където скриването на целите

му би било невъзможно. В крайна сметка това е просто още една опция, която няма абсолютно никаква историческа подкрепа.

ВАВИЛОН КАТО РИМ

За разлика от предишните две предложения, всички исторически доказателства сочат към факта, че Петър е бил в Рим, когато написал първото си послание. Смята се, че Петър пристигнал в Рим приблизително през 47 г. сл. Хр. и останал там до смъртта си около двадесет години по-късно. Първото послание на Петър вероятно е написано малко преди мъченическата му смърт при управлението на Нерон.

Пишейки до римските християни през 110 г. сл. Хр., само четиридесет години след смъртта на Петър, Игнатий Антиохийски казва: „Аз не ви давам наредби като Петър и Павел. Те са апостоли, но аз съм осъден; те наистина са свободни."3 Изводът, разбира се, е, че както Петър, така и Павел някога са имали ръководна функция като апостоли над вярващите в Рим. Свидетелството на Игнатий е важно, защото той всъщност е бил жив, докато Петър и Павел служели на църквата.

Деветдесет години по-късно Тертулиан, в своето "Предписание срещу еретиците", отбелязва за Рим: „Колко щастлива е неговата църква, върху която апостолите изляха цялата си доктрина заедно с кръвта си! Където Петър претърпява мъчение като това на своя Господ! където Павел печели короната си със смърт като тази на Йоан."4 Разбира се, всички признават, че Павел е бил мъченически умъртвен в Рим и тук Тертулиан говори за Петър и Павел като изстрадали мъченическа смърт в един и същи град. Приблизително по същото време Ириней от Лион пише за „великата и славна църква в Рим, която била основана там от двамата апостоли Петър и Павел."5 Други ранни източници и гласове, като Дидахе, Поликарп, Климент, Лактанций, Кирил, Евсевий, Йероним и няколко други също направили коментари, които подкрепят пребиваването на Петър в Рим. В своята тритомна работа „Вярата на ранните отци" Уилям А. Юргенс всъщност изброява тридесет препратки от ранните християнски писатели и други ранни църковни документи, установяващи присъствието на Петър в Рим. Толкова непоклатимо е

свидетелството на ранната църква за това, че Петър е бил в Рим, когато е написал 1 Петрово, че библейският речник на Унгер заявява недвусмислено: „Доказателствата за неговото мъченичество там са пълни, докато в писанията на ранните църковни отци липсват каквито и да било противоположни твърдения.”6

Малцина са наясно, че археологическите и научни доказателства за погребението на Петър под базиликата Свети Петър в Рим също са доста необорими. Изследователят Джон Евангелист Уолш в книгата си „Костите на Св. Петър“ припомня увлекателния разказ на научното и археологическо изследване на валидността на дългогодишната християнска традиция. Книгата на Уолш по научен и безпристрастен начин разплита различните нишки на разкопките, оставяйки обективния читател с малко съмнения, че това, което е открито под базиликата, всъщност са останките на апостол Петър. Макар че тук не е мястото да навлизам в подробности относно това как се е стигнало до тези заключения с научна точност, достатъчно е да се каже, че всеки, който желае да погледне обективно на фактите, ще заключи, че Петър най-вероятно е бил погребан в Рим.

Взимайки предвид огромната тежест на доказателствата, тогава, не бива да ни учудва фактът, че Евсевий Памфилий, великият ранен църковен историк, споменава този конкретен стих през 303 г. сл. Хр., заявявайки: „Петър споменава Марк в първото си послание, за което се твърди, че бил написал в действителния Рим, както е посочено от самия него, когато нарича града метафорично Вавилон.”7 Доказателството, че Петър е използвал Вавилон като кодова дума, се подсилва от факта, че вместо да използва думата църква, той отново казва „тя“, най-вероятно, за да прикрие местоположението и целта си, работейки същевременно в условията на сурово преследване.

АПОКРИФНО И ПСЕВДЕПИГРАФСКО СВИДЕТЕЛСТВО Използването на името Вавилон от Петър, имайки всъщност предвид Рим, изглежда е било обичайна практика както сред християните, така и сред евреите през този период. Няколко апокрифни и псевдоепиграфски произведения също използват името Вавилон, имайки предвид град Рим.8 В „Сибилиновите оракули“, книга 5, обикновено датирана около 80 г. сл. Хр., писателят предсказва голяма звезда, падаща от

небето, която изгаря Вавилон и която той нарича „земята на Италия. . . град на латинската земя, порочен във всички неща. . . овдовели ще седите на бреговете си и река Тибър ще плаче за вас.”9 Апокалипсисът на Варух и 2 Ездра също използват Вавилон по подобен начин.

Тъй като „Вавилон“ била често използвана кодова дума за Рим през този период, читателите на Петър вероятно веднага щели да разберат, че той имал предвид Рим. Имало причина както евреите, така и християните да виждат връзка между Вавилон и Рим. И двата града, били столици на великата езическа сила на съответните им епохи. Те били бляскави, съблазнителни, езически, богати и безмерно могъщи. Така през 70 г. сл. Хр., когато римските армии разрушават Йерусалим и еврейския храм, Рим означавал новият Вавилон за евреите.

ВАВИЛОН: МИГРИРАЩИЯТ ГРАД НА САТАНА

Разбирането на факта, че апостолската църква гледала на Рим като на „Вавилон“ от последните дни, е жизненоважно при всеки опит да се установи идентичността на последния Вавилон – голямата блудница. За ранните вярващи Вавилон е бил нещо повече от буквалния древен град Вавилон. Всичко, което Вавилон въплъщавал и представлявал, се било преселило на друго място. Като духовна концепция Вавилон не е статичен, не е ограничен до едно постоянно местоположение. „Вавилон“ представлява голямата крепост на Сатана на земята в определен момент от историята. След падането на Вавилон, сатанинският дух, който някога намирал дом на брега на Ефрат, просто се преместил в друг град и поставил там своя трон. Всяка следваща управляваща империя споделяла едни и същи характеристики: тези империи гравитирали около един вид езическа религия, която носела омраза към еврейския народ и демоничен ламтеж за притежание на Божията обещана земя. След Вавилон, Мидоперсийската империя бива последвана от Гръцката, а след това от Римската империя. Както Бийл заявява: „По времето на Йоан наименованието „великият град“ се отнасяло предимно за Рим и всеки от неговите съюзници, тъй като той бил центърът на покварената империя, която преследвала Божия народ по това

време.“ 10 „Вавилон” мигрирал със смяната на всяка империя. Тиконий, християнски теолог от четвърти век, характеризира Вавилон без заобикалки по следния начин: „С него се обозначава градът на хората на дявола.“ 11 Така, в стремежа си да разберем и идентифицираме Тайна Вавилон, сега имаме следната работна дефиниция: Символичен термин, използван за идентифициране столицата на последната голяма сатанинска империя. Това е последната столица на глобалното идолопоклонство и последната голяма демонична крепост на земята, от която Сатана ще води своята война срещу Йерусалим и Божиите изкупителни цели.

Различни коментатори споделят това мнение. Например, Кендъл Ийсли, в коментара си към Откровение, заявява:

“По време на неговото господство — времето на шестата глава на чудовището — въплъщението на жената било Рим. През дните на седмата глава на чудовището ще се издигне друг велик и зъл град. Бивайки разкошната столица на Антихриста, тя не ще има равна на себе си.”12

След като изброява столиците на Египетската (Мемфис), Асирийската (Ниневия), Вавилонската (Вавилон), Персийската (Персеполис) и Римската (Рим) империи, Изли продължава:

“Всеки от тях бил Вавилонът на своето време. Всеки се издигал като израз на инженерна изобретателност, подкрепена от военна мощ и политически интриги. Всеки от тях бил търговски, религиозен и културен център. Всеки с гордост се противопоставял на Бог и на Божия народ. Увийте ги на руло всички заедно и те се превръщат в идеалния предшественик на един бъдещ последен велик град и цивилизация, в опозиция срещу Бог – „Вавилон Велики“, господарка на света. Както с първия съществувал на света велик град Вавилон, така и с последния Вавилон: Бог ще го съди директно и драматично.”13

Ийзли определено разбира това. През историята винаги е съществувал антагонизмът Йерусалим срещу „Вавилон“. През първи век той изглеждал така: Йерусалим срещу Рим. Днес обаче Рим вече

не е главното седалище на сатанинска сила на земята. След падането на шестата империя възниква друга.

СТОЛИЦАТА НА СЕДМАТА ИМПЕРИЯ

Веднъж установили определението за Тайна Вавилон като мигрираща крепост на Сатана и столица на управляващата в даден момент империя на звяра, следващата стъпка е просто да погледнем към седмата глава на звяра от Откровение 17. Коя империя представлява тя? Както вече казахме, историческият ислямски халифат е единственият кандидат в световната история, който изпълнява всички пророчески пасажи, отнасящи се до звяра, и ясния модел, установен от предишните шест империи. За разлика от който и да било друг субект в човешката история, историческият ислямски халифат винаги се е явявал като главен поддръжник на антисемитизма, антиюдаизма, антиционизма, анти-Яхвеизма и антихристкия дух. Това важи както за доктрината, така и за практиката. Въпреки че Халифатът бива официално разпуснат преди повече от деветдесет години, той живее в сърцата и въображенията на голяма част от мюсюлманския свят, тъй като огромни тълпи от хора продължават да призовават за неговото възстановяване. Усилията на Ислямска държава Ирак и Сирия са просто най-пресният пример за ислямски опит за възстановяване на халифата. Това, което ще се случи под властта на Антихриста, обаче, далеч ще надмине ИДИЛ по размер, сила и глобално въздействие. Осмото царство на звяра започва да възниква в нашето време, точно пред очите ни. Вярвам, че е само въпрос на време осмото царство да бъде напълно възродено.

След като вече идентифицирахме седмата империя, трябва просто да попитаме кой „град" е духовната столица и сърцето на ислямския свят? Това със сигурност трябва да е град Мека и Кралство Саудитска Арабия. Без съмнение Саудитска Арабия е духовният епицентър на ислямския свят. Докато Рим бил Вавилонът на първи век, през последните хиляда и четиристотин години един нов Вавилон царува над сърцата на множество хора в Близкия изток.

Този град е Мека, най-големият град на идолопоклонство, който човечеството някога е познавало.14

10

КРАЛИЦАТА НА ЛУКСА

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБСЪДИМ няколко последни описания и характеристики на блудницата, намиращи се в пророчеството от Откровение 17. Всяка от тези характеристики е от решаващо значение за идентифицирането на голямата блудница, определяйки самата същност на това коя е жената, какво символизира тя, и накрая, естеството на нейното окончателно осъждение.

ПИЯНА ОТ КРЪВТА НА СВЕТИИТЕ

Едно от първите неща, които Йоан отбелязва, е това, че блудницата е „опиянена от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исуса“ (Откр. 17:6). Не трябва да пропускаме сериозността на това, което се описва тук. Последните дни ще доведат до кулминацията на свидетелството на църквата пред света, като голяма част от тази кулминация ще бъде постигната чрез мъченичеството на светиите на ниво, несравнимо в историята на човечеството. По същия начин, по който Сам Исус победи света като се остави да Го обезобразят и

смажат, светиите от последните дни ще подражават на своя Учител и ще победят света чрез мъченичество в контекста на провъзгласяване на Евангелието. Поради тази причина силен глас от небето обявява предстоящата победа на светиите: „Те го победиха [Сатана] чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство, и дори не обикнаха живота си до <толкоз, щото да бягат от> смърт.” (Откр. 12:11). Според това пророчество главният виновник, отговорен за клането на Божия народ в последните дни, ще бъде голямата блудница. Този град и системата, която тя представлява, ще избият толкова много светии, че блудницата бива изобразена фактически като пияна от тяхната кръв.

Вече подчертахме факта, че през различните етапи на историята всяка от седемте империи е преследвала и се е опитвала да унищожи еврейския народ. По-късно, след възникването на християнството, християните също биват преследвани, както под господството на Римската империя, така и под господството на исляма. В последните дни обаче, яростта на Сатана ще намери своята кулминация и най-пълно изражение. Откровение 12 описва тази последна и безпрецедентна атака:

“И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него. И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог. А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствуване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бъдат от смърт. Затова, веселете се небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земьо и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. И като видя змеят, че биде свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И дадоха се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там гдето я хранят за

време и времена и половин време, скрита от лицето на змея (Гръцки: Змията). И змеят изпусна след жената из устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си та погълна реката, която змеят беше изпуснал из устата си.Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса; и змеят застана на морския пясък." (ст.7-17)

Трябва да отбележим, че независимо дали говорим за самия Антихрист, неговите последователи или за кръвожадната блудница, всички те заедно служат за осъществяването на яростта на Сатана. Ленски правилно заявява: „В известен смисъл Вавилон, блудницата, царете и земните обитатели са едно и също нещо."1 Християните често мислят за преследването на Антихриста, но рядко взимат под внимание факта, че голямото преследване от последните дни идва от блудницата. В действителност, в същността си те представляват едно и също нещо. По този начин можем да разберем и призива към избитите светии, апостоли и пророци на небето: „Веселете се за нея, . . . небеса и вие светии, вие апостоли и пророци, защото съда, с който вие бяхте осъдени, Бог отсъди над нея" (Откр. 18:20). Кръвта, пролята под сянката на великата блудница, ще бъде толкова обилна, че сякаш тя лично е отговорна за всичката свята кръв, пролята през цялата история на човечеството. Ето защо пророчеството завършва с толкова силен тон : „И в нея се намериха кърви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята." (Откр. 18:24). Вавилон не е отговорна за пролятата кръв буквално на всеки един светец в цялата човешка история. Преследването, което идва под нейно влияние, обаче е достатъчно мащабно, за да оправдае такъв хиперболичен, всеобхватен език.

ЦАРИЦА НА ЦАРЕТЕ

Обърквaща и смущаваща е картината, че жената едновременно е и кръвожадна убийца, и личност с глобално влияние, управляваща задкулисно царе, световни владетели и народи по цялата земя. Пророчеството всъщност започва, изтъквайки земните царе като

нейни основни покровители. Тя е описана като онази, „с която земните царе извършиха блудства и живеещите на земята се опиха от виното на нейното блудствуване” (Откр. 17:2). Докато народите на земята са пияни от нейната фалшива религия и клането на Божиите свети хора, тя се радва на подкрепата на земните владетели. Това е ужасяващо.

Влиянието на блудницата е представено като простиращо се до краищата на земята. Виждаме това ясно, когато ангелът обяснява, че водите, върху които седи блудницата „са народи и множества, нации и езици. . . . Жената, която видя. . . царува над земните царе” (17:15, 18). До какви крайности ще достигне влиянието на блудницата, със сигурност е предмет на дебат. Трябва ли да заключим, че тя буквално „управлява“ над всеки един „цар“ или владетел на земята, или че просто упражнява наистина огромен контрол и влияние върху голям брой световни владетели? Въз основа на други пасажи, които говорят за съпротивляващи се нации, военни сили и народи, бих изказал мнението, че по-логично е да се предположи последното. Това, което знаем, е, че блудницата упражнява толкова огромна степен на влияние и контрол върху царе и народи, че Писанието е напълно оправдано в употребата си на такъв силен език.

ГОЛЯМО ИКОНОМИЧЕСКО ВЛИЯНИЕ

Вече обсъдихме огромното религиозно влияние на блудницата. Трябва също така да отдадем заслужено внимание на големия акцент, който пророчеството поставя върху нейната икономическа сила и влияние. Разбира се, проституцията винаги е била икономически обусловена реалност. В пророчеството жената е изобразена като съблазнителна, не само поради своето сладострастие, но и поради богатството си. Казва ни се, че „земните царе са извършили блудство с нея и земните търговци са забогатели от богатството на нейното сладострасите” (Откр. 18:3). На друго място в текста се казва „царете на земята . . . които са живели разкошно с нея” (18:9 niv). Версията на крал Джеймс говори за нейните отношения с царете по доста интересен начин - като тези, които „са живели изящно с нея“. Много просто, и търговците, и царете са забогатели чрез връзката си с тази царица, която сама живее в

разточителен лукс. Както Бийл заявява: „Описанието на жената потвърждава, че тя представлява световните икономически сили. . . Тя е символ на култура, която поддържа просперитета на икономиката на търговията . . . [Тя] се опитва да съблазни чрез икономическата си привлекателност.”2

В най-явната си проява духовната изневяра обхваща всяка форма на поклонение или богопочитание, отдавано на който и да било освен Бога на Библията. Не е необходимо обаче то да се ограничава само до явни актове на поклонение. В това пророчество конкретно „неморалност“ се отнася по различен начин до всяка форма на подкрепа; всъщност изглежда, че ударението пада най-вече върху икономическия компромис. Това се вижда в 18:3, където „земните царе блудстваха с нея“ е еквивалентно на „търговците на земята са забогатели от богатството на нейното сладострастие“. Освен това, в 18:9 се говори за „земните царе, които са блудствали и живели сладострастно с нея“. Вместо „живели сладострастно с нея“, ESV използва по-точно фразата „живели разкошно с нея“. Някои може да възразят, че финансовата „подкрепа“ сама по себе си не заслужава етикета на прелюбодейство (niv) или блудство (kjv). Представете си обаче, ако можете, съпруг, който тайно подкрепя финансово жена, различна от съпругата си. Въпреки че финансовото участие, технически погледнато, не включва акта на прелюбодейство, много малко биха отрекли, че това с право може да бъде описано като невярност и изневяра. Така и е изобразено тук в Откровение, където съблазнителността на блудницата има както религиозен, така и икономически характер. Вината от предлагането на подкрепа на тази жена обаче се засилва значително от факта, че тя е виновна за пролятата кръв на Божиите свети хора. Често сме чували фразата „Врагът на моя враг е мой приятел“. По същия начин този пасаж ни информира, че приятелите и поддръжниците на тази жена, която сама е върховен враг на Бога, също се поставят в позицията на Божии врагове. Въпреки че много нации ще извършат открита духовна изневяра с блудницата – буквално ще се присъединят към нея в нейната фалшива религия – много други нации без съмнение ще й покажат подкрепа чрез икономически или дори военни отношения. Някои актове на изневяра са по-малко явни и безсрамни

от други, но Бог гледа на всички тях като на заслужаващи Неговото осъждение.

КРАЛСКА ОСОБА

Друго важно описание се отнася до изящното облекло на блудницата: „Жената беше облечена в пурпурно и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (Откр. 17:4). Тези цветове могат да се тълкуват по два различни начина. Първо, те са цветовете на кралските особи. Когато Исус бива пленен, римските стотници Го обличат в дреха, която е описана като червена в едно от евангелията (Мат. 27:28) и пурпурна в друго (Марк 15:17). Одеждата в действителност била пародия на кралско облекло. По същия начин те Му изплитат „венец от тръни. . . и тръстика [служеща за скиптър] . . . и те коленичиха пред Него и Му се присмиваха, казвайки: „Здравей, Царю юдейски!“ (Мат. 27:29)

Пурпурните и червени дрехи на блудницата също представляват алюзия към нейното престорено царско потекло. И тъй като дрехите й буквално блестят от злато, скъпоценни камъни и перли, тя също е изобразена като безмерно богата. Тя е баснословно богата и облечена в кралска премяна.

Трябва също да разбираме цветовете на дрехите й като символ на греховност: „Въпреки че греховете ви са червени като мораво,“ казва веднъж Бог на Израил, „те ще станат бели като сняг. Макар и да са румени като червено, ще станат като вълна” (Ис. 1:18). Това тълкувание се подкрепя от останалата част от пасажа от Откровение 17 — тя в крайна сметка е покварена проститутка-убийца. По всяка вероятност бихме имали право, ако тълкувахме външния й вид като сочещ и към двете реалности. Тя е царица, но същевременно и опетнена от грях проститутка, и пропита с кръв убийца. Колкото и чудновато да изглежда това, тя е всички тези неща едновременно.

СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ

Има още едно описание на жената, което често се пропуска. В глава 18 ни се казва, че „тя казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица, и никога няма да видя траур“ (ст. 7). Тази част от

пророчеството е пряк цитат на по-ранно пророчество за Вавилон, направено от пророк Исая. Важно е да се върнем назад и да прочетем по-пълния контекст на този пасаж:

“И все пак ти каза: И рекла си: До века ще бъда господарка; Та не си взела това присърце, Нито си помнила сетнината му. Сега, прочее, чуй това, ти сластолюбко, Която седиш безгрижна, която казваш в сърцето си: Аз съм, и освен мене няма друга; Няма да стоя вдовица, Нито ще зная що е да се обезчадя. И двете тия неща ще дойдат върху тебе Внезапно, в един ден, загуба на деца и вдовство; В пълна мяра ще те постигнат Въпреки многото ти чародейства и голямото изобилие на обаянията ти. Защото ти се надяваше на злодейството си и си мислеше: ‘Никой не ме вижда.’ Твоята мъдрост и твоето знание те увлякоха и ти си мислеше: ‘Аз съм и освен мене няма друга.”(Ис. 47:7–10)

Тази картина изобразява една напълно арогантна, напълно заблудена от възвишения си статус жена. Тя е убедена, че царуването й никога няма да бъде заличено. От собствената си гледна точка тя е недосегаема, отвъд всякаква възможност да бъде детронирана някога – тя никога няма да скърби. Вместо това обаче текстът продължава да подчертава скоростта и силата, с които тя ще посрещне своя край, докато Божието осъждение се излива върху нея: „Затова в един ден ще дойдат язвите й: смърт, скръб и глад, тя ще бъде изгорена с огън, защото силен е Господ Бог, Който я съди.” (Откр. 18:8).

Друг важен елемент тук е убеждението на блудницата, че „никой не ме вижда“ (Ис. 47:10). Това е доста удивително. Насред прекомерния си лукс, разврат, убийства и проституция, тя вярва, че никой не е осведомен за греховете й. Разбира се, нищо не убягва от Божието внимание и това, което се прави тайно, ще бъде напълно разкрито. В този случай целият свят ще гледа как блудницата бива разобличена, съдена и напълно унищожена.

НЕЙНАТА ПРИСЪДА ЩЕ БЪДЕ ВНЕЗАПНА, ШОКИРАЩА, АБСОЛЮТНА И ВЕЧНА

Това ни води до нашето последно наблюдение. В пророчеството се поставя голям акцент върху унищожаването и осъждането на голямата блудница. Съществува известен дебат сред коментаторите относно присъдата на блудницата. От една страна ни се казва, че „десетте рога . . . и звярът, ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще ядат плътта й и ще я изгорят с огън" (Откр. 17:16). От друга страна, по-късно ни се казва, че Господ е този, който я съди: „В един ден ще дойдат нейните язви. . . и тя ще бъде изгорена с огън; защото е силен Господ Бог, който я съди. . . Един силен ангел вдигна камък като голям воденичен камък та го хвърли в морето и рече: „Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери." (18:8, 21). И така, кое от двете е вярно? Звярът ли унищожава блудницата или Бог унищожава блудницата? Това потенциално напрежение в текста се разрешава лесно, когато разберем, че Господ просто ще използва звяра и неговите царе, за да изпълни Своите цели: „Защото Бог тури в сърцата им да изпълнят Неговата воля, като действуват единомислено и предадат царската си <власт> на звяра, докато се сбъднат Божиите думи." (17:17).

Пророчеството не само подчертава внезапния характер на нейното осъждение: „защото за един час тя беше опустошена!" (ст. 19), но също и неговите абсолютни и вечни последици:

"Глас от ония, които свирят на арфи, и от певци, от свирачи и от тръбачи няма вече да се чува в тебе; и никакъв изкусен занаятчия няма вече да се намери в тебе; и шум от воденица няма вече да се чува в тебе;" (Откр. 18:21–23)

След като бива унищожена толкова стихийно и внезапно – за един ден, с „ярост", бивайки погълната от огъня – нейната присъда е описана като неизменна и абсолютна. Никога повече няма да се чува звукът на музика в този град. Работниците никога няма да могат да възстановят града. Търговците никога повече няма да бъдат активни в нея. Всеки вид селско стопанство ще се прекрати. Няма да има женитби, няма да има сватби. Човешки живот няма да се върне там. Това описание на нейното състояние в бъдещата епоха, след завръщането на Исус, е важен фактор, който трябва да вземем предвид, пристъпвайки към оценката на различните тълкувания на това пророчество.

ОБОБЩАВАНЕ НА НАУЧЕНОТО

СЛЕД КАТО АНАЛИЗИРАХМЕ ПРОРОЧЕСТВОТО от Откровение 17–18 и разгледахме различните идентифициращи описания, действия и характеристики на голямата блудница, нека сега да обобщим това, което отбелязахме. Продължавайки нататък към разглеждането на силните и слаби страни на различните интерпретации, трябва да се обръщаме точно към този списък с критерии. Както ще видим, някои от кандидатите за блудницата Вавилон могат да бъдат нагодени така че да се съгласуват доста добре с някои от описанията, но изобщо да не отговарят на други критерии. За да бъде обърнато сериозно внимание на което и да било тълкувание, не е достатъчно то да е в съответствие само с някои от елементите в този списък. То трябва да е в съответствие с всички тях. В крайна сметка какъвто и да е нашият възглед за Тайна Вавилон, той трябва да бъде както формиран, така и информиран от самия текст, а не просто защото потвърждава нашите предишни предположения или традиции. Нека разгледаме тези различни изисквания.

БУКВАЛЕН ГРАД

В Откровение 17 и 18 Вавилон от последните дни се споменава осем пъти като „град“ (17:18; 18:10, 16, 18–19, 21). Освен това,

пророчеството описва с подробности списък на много от основните й вносни стоки, който трябва да се разбира по много буквален начин (18:11–13). Други части от пророчеството я описват по начини, които могат да бъдат приписани само на буквално географско местоположение (17:3; 18:17, 19).

ВЕЛИК ГРАД

Градът многократно бива описван като „великият град" (17:18; 18:10, 18, 19, 21). Докато „величието" на този град може да се основава на огромните му размери, изглежда акцентът се фокусира повече върху неговото всеобхватно и огромно влияние върху земните царе, водачи и различни народи. Също така е много вероятно величието на този град да се дължи на факта, че той не е просто един град, но е част от по-голяма геополитическа сфера на влияние. По време на библейския период всеки голям знаменит град е бил сърцето на по-голям град-държава, който е управлявал големи части от древния свят. Това е вярно както за древен Вавилон, така и за древен Рим. По същия начин нашето разбиране за Вавилон от последните дни би могло с голяма вероярност да се отнася в по-широк смисъл до по-голям град-държава или нация.

ПУСТИНЕН ГРАД

В началото на 17 глава на апостол Йоан бива показан градът в пустиня (на гр. еремос). Това, че Вавилон от последните дни, точно като древен Вавилон, е изобразен в пустиня, вероятно е важнен белег за естествената среда и местоположението на града.

ПРИСТАНИЩЕН ИЛИ КРАЙБРЕЖЕН ГРАД

Библията категорично посочва, че тя е пристанищен град или поне град близък до морето. След унищожаването на града тези, които оплакват и скърбят за нейната загуба, са изрично посочени като капитаните на кораби, пътниците и моряците. По-специално

внимание се обръща на онези, които „изкарват прехраната си край морето“, стоящи на разстояние и виждащи „дима от нейното изгаряне. . . [защото] всички, които имаха кораби в морето, забогатяха от нея” (Откр. 18:17–19).

ГРАД ПОТРЕБИТЕЛ, А НЕ ПРОИЗВОДИТЕЛ

Много от вноса на града (Откр. 18:11–13) показва, че той не е град с голяма продукция, нито по отношение на производството, нито по отношение на селското стопанство. Градът изглежда внася както луксозните си стоки, така и стоки от първа необходимост. Търговците на земята са забогатели от всички стоки, които тя купува. Следователно това допълнително повишава вероятността тя да бъде пустинен град.

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ГРАД НА ИДОЛОПОКЛОНСТВОТО

Повтарящите образи на блудството и неморалността на града в пророчеството сочат метафорично към фалшива религия и идолопоклонство. Конкретното описание, буквално написано на челото й: “Вавилон Велики, майката на блудниците“ (Откр. 17:5) показва, че този град не е просто град на фалшива религия, а най-великият град на идолопоклонството и фалшивите религии, който е съществувал някога.

РЕЛИГИОЗНА СТОЛИЦА И МИСИОНЕРСКИ ЦЕНТЪР

Освен че е най-големият град на идолопоклонството и фалшивото поклонение, съществувал някога, тя е и мисионерски град, който разпространява своята фалшива религия по целия свят. Тя има конкретно власт над „царе, . . . народи и множества, нации и езици” (Откр. 17:2, 15). Многократно ни се казва, че земните царе съгрешават с нея и участват в идолопоклонническата й фалшива религия. Силно изразителният език, посочващ, че „от силното вино на блудството ѝ пиха всички народи и земните царе блудстваха с нея.“(18:3) потвърждава, че религиозното влияние на този град е действително световно.

ГРАД НА ПРЕКОМЕРЕН ЛУКС

Сред уникалните описания, приписвани на този град, откриваме и това, че тя постоянно бива представяна като град на лукса и материалните излишъци. Освен че е „украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (17:4), тя също „прославя себе си и живее слаодстрастно“ (или „разкошно“, nkjv) (18:7). След нейното унищожение четем, че „целият разкош и блясък изчезнаха“ от нея (18:14). Резултатът от това бива жалеене, че „за един час такова голямо богатство бива опустошено!“ (18:17). Много от специфичните стоки, които тя внася, са неща, които изискват богатство и говорят за лукс.

ИКОНОМИЧЕСКА ПРЕЛЪСТИТЕЛКА

Материалният излишък и луксът на този град значително засилват съблазнителната му сила и влияние далеч отвъд това, което се осъществява само чрез неговата религия. Както „търговците” (18:3), така и „корабоначалника(ците)” (18:17) са „са се обогатили от безсрамния й разкош” (18:3 nkjv). Още по-важно е, че цялото това материално богатство е пряко отговорно за това, че земните царе се присъединяват към нейната духовна поквара и кръвопролитие (17:2; 18:3).

ГРАД НА РОБСТВО

В края на списъка на вноса на града са изброени по-конкретно „роби и човешки животи“ (Откр. 18:11–13). Докато всеки голям град в световен мащаб днес участва до известна степен в трафика на хора, фактът, че тук се набляга на вноса на „роби“, вероятно говори за нещо по-необичайно от случващото се в други градове.

ГРАД, КОЙТО ПООЩРЯВА УБИЙСТВАТА И НА ЮДЕИ, И НА ХРИСТИЯНИ

Градът е „пиян от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исуса“ (Откровение 17:6). По-рано виждаме звяра, с когото жената е в партньорство, да се опитва да „погълне“ Израил, както и „останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството на Исуса“ (Откр. 12:17). Когато тя най-накрая бива съдена, на „светиите, апостолите и пророците“ е казано да се радват, „защото Бог й е отсъдил възмездие за всичко, което ви е сторила’.““(Откр. 18:20). Кръвопролитието, което този град донася на еврейския народ и на християните, е толкова голямо, че ни се казва: „И в него се намери кръвта на пророците и на Божиите свети хора, на всички, избити на земята“ (Откр. 18:24 niv).

ПРЕДСТАВЛЯВА КРАЛСКА ОСОБА

Изобразяването на града като жена, „облечена в пурпурно и червено, и украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“ (Откр. 17:4) показва, че тя представлява кралска особа.

СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ

Казва ни се, че този град „казва в сърцето си: „Седя като царица и не съм вдовица, и никога няма да видя траур“ (Откр. 18:7). Това е метафора за жена-град, ръководеща се от арогантност, убедена, че въпреки безсрамното си поведение, никога няма да бъде детронирана. Нейната декларация, че „никой не ме вижда“ (Ис. 47), също сочи към убеждението, че нейното безсрамие остава незабелязано от повечето. Тя като че ли е скрита точно пред очите. Това е доста удивително. Насред разврата, убийствата и корупцията си тя вярва, че мнозинството от тези, които я виждат не са наясно с греховете й.

ДУХОВНАТА И ФИНАНСОВА СТОЛИЦА НА ИСЛЯМСКИЯ СВЯТ

Връзката на този град от последните дни със седмата и осмата империя на звяра се състои в това, че той се явява като тяхното сърце или столица. Както древните градове Вавилон и Рим служат като прототипи на Вавилон от последните дни и те самите са били

сърца и столици на съответните им империи, така и Вавилон от последните дни е столицата на последното сатанинско царство.

ТОЗИ ГРАД ЩЕ БЪДЕ НАТЪЛНО УНИЩОЖЕН ЗАВИНАГИ

И накрая, когато този град бъде разрушен, той ще бъде разрушен внезапно, светкавично и абсолютно. Унищожението й ще бъде „за един час . . . с ярост. . . . Тя ще бъде изгорена с огън” (Откр. 18:19, 21, 8). Освен това нейната присъда е постоянна и вечна: „Вавилон . . . вече няма да се намери” (18:21).

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Какъвто и да е нашият възглед за блудницата Вавилон, той трябва да отговаря на всички критерии в тази глава. Сега, след като вече сме готови с преговора на тези изисквания, нека да продължим напред и да започнем да претегляме различните опции, за да определим кои от тях изглежда изпълняват най-добре това древно и мистериозно пророчество.

ЧАСТ ВТОРА

ПРИТЕГЛЯНЕ НА ОПЦИИТЕ

12

РИМ

ПРЕЗ ПЪРВИТЕ НЯКОЛКО ВЕКА ОТ ЦЪРКОВНАТА ИСТОРИЯ повечето от изучаващите Библията вярвали, че Рим бил голямата блудница от Откровение 17–18. Ранните писатели, включително Лактанций, Тертулиан, Ириней и Йероним, всички наричат Рим „Вавилон“.1 С постепенния упадък и евентуалното рухване на езическия Рим обаче, този възглед бива изоставен. През шести век Андрей от Кесария вече открито отхвърля старото тълкувание и изразява съмненията си, че Рим някога щял да си възвърне „древния статут“. Вместо това той вярвал, че Откровение 17–18 сочи към град, който ще възникне в последните дни.2 Приблизително хиляда години по-късно протестантските реформатори се връщат обратно към Рим, но този път те сочат конкретно към Римокатолическата църква. Много протестанти правят това и днес. Но дали някоя от тези две гледни точки може до някава степен да издържи на критика?

ЕЗИЧЕСКИ РИМ

Що се отнася до древния езически Рим, на пръв поглед този град отговаря доста добре на няколко от критериите, установени в пророчеството. Разбира се, Рим наистина бил много буквален, действителен и „велик“ град. Той бил икономически център и град на необикновен лукс и материални излишъци. Той също така бил град на чрезмерно идолопоклонство и източник на жестоко преследване за ранните вярващи. Много от самите ранни християни гледали на Рим като на Вавилон, включително и апостол Петър, който всъщност нарича Рим с това име в 1 Петър 5:13. Има и многобройни доста силни паралели между Рим и древен Вавилон. Управниците и хората и на двата града разрушават Йерусалим и предизвикват изгнанието на еврейския народ. Освен това образите на „седемте планини, на които седи жената“ (Откр. 17:9) несъмнено били разпознавани от ранните вярващи като препратка към град Рим. Монетите от първи век дори изобразявали богинята Рома, олицетворение на града, излежаваща се на седем хълма и седяща на брега на река Тибър.

Въпреки тези първоначално силни страни обаче, за тази позиция е наложително да твърди, че пророчеството е било напълно изпълнено

през първи век и всъщност няма действително приложение за последните дни. Докато множеството неизбежни проблеми с изпълнението на книгата Откровение в рамките на първи век са просто твърде много, за да бъдат разгледани тук, различни библейски учени вече са направили това по много умел начин.3 Ние обаче ще обсъдим само няколко от по-очевидните недостатъци на тази позиция.

ПРОБЛЕМИ С ИСТОРИЧЕСКИЯ ЕЗИЧЕСКИ РИМ КАТО БЛУДНИЦАТА

Най-очевидният проблем е фактът, че град Рим никога не пада внезапно, драматично или напълно, както така ясно описва пророчеството. Вместо това, след много години на постепенен упадък и разложение, град Рим най-накрая „пада“ през 476 г. сл. Хр., когато германските орди надделяват над последния от римските императори. Новозаветният учен Грант Р. Озбърн правилно формулира този проблем, когато посочва, че човек всъщност по-скоро би трябвало да вярва, „че пророчеството никога не се е сбъднало, тъй като Рим просъществувал още четири века след това. Човек би се заставил да каже, че германските и готските племена, които много по-късно нападат и разграбват Рим, са част от десетте царе [от Откровение 17:12].“4 Падането на Рим всъщност било толкова бавен и проточен крах, че мнозина твърдят, че Рим всъщност дори никога не е падал, но продължава да живее чрез западната цивилизация. Не това е, което казва пророчеството. То много ясно заявява, че „за един час . . . Вавилон, великият град, ще бъде разрушен с ярост и няма да се намери вече” (18:19, 21). Падането на големия град на блудницата е ясно описано като внезапно, бързо, абсолютно и перманентно. Просто никакво притискане, ръгане или пъхане е в състояние да ни позволи да натикаме в това пророчество много дългия, бавен исторически упадък и евентуално рухване на град Рим. Само по този въпрос, сам по себе си, историческата (претеристична) интерпретация се проваля безславно.

Друг очевиден проблем с изобразяването на Рим като голямата блудница е фактът, че въпреки че той наистина е бил столицата на сатанинската крепост през първи век, Римската империя вече не е управляваща зверска империя. Рим бил шестата империя, но

пророчеството недвусмислено заявява, че след Рим идва друга империя. В глави 7–9 се опитах да докажа, че седмата/осмата империя е ислямската империя или Халифат и в такъв случай трябва да отправим поглед към нейната столица. Да гледаме към Рим днес не е по-уместно от това да гледаме към древна Ниневия. Някога това били столиците на съответните им империи и сатанинските градове-крепости на техните дни, но това вече не е така. При идентифицирането на изпълнението на пророчеството от Откровение, трябва да насочим поглед към столицата на седмата империя на звяра, а не към предишните империи, управлявали региона преди хиляди години.

За да заобиколят този проблем, претеристите са принудени да твърдят, че вместо да сочат към седем исторически империи, седемте глави на звяра в Откровение 17 сочат към седем исторически римски императори. Леко хумористично е да се отбележи, че никой, който заема тази позиция, никога не успява да се съгласи с останалите относно това за кои точно императори става въпрос в текста. По-долу е дадена диаграма от пет различни списъка, демонстриращи обхвата от интерпретации, които претеристите са предлагали до сега.

Таблица:

Очевидно претеристите не са успели да постигнат какъвто и да било консенсус по този въпрос. Оценявайки доста безнадеждните усилия за съгласуване на пророчеството с историята, Бийл заключава:

“Опитът седемте царе да се идентифицират със съответни конкретни световни империи може да бъде по-успешен, тъй като се съгласува много по-добре със „седемте глави“ в Дан. 7:3–7, които представляват четири конкретни империи. Първите пет царе, които „паднаха“, се идентифицират с Египет, Асирия, Вавилон, Персия и Гърция; Рим е този, който „е“, последван от все още неизвестно предстоящо царство.5”

Други проблеми за този възглед включват факта, че Рим не седи в пустиня. В крайна сметка фактите, че пророчеството се отнася за

последните дни, а не за древната история, и че историческото падане на Рим просто не е в съответствие с внезапното и вечно опустошаване на Вавилон, както е описано в пророчеството, правят историческия град Рим неприемлив вариант.

РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

Какво да кажем тогава за втория възглед, този, твърдящ, че град Рим тепърва предстои да изпълни пророчеството в последните дни? Този възглед поради същността си би трябвало да разглежда Ватикана и Римокатолическата църква като неразделно свързани с града и неговата окончателна присъда. Подобно на предишния, този възглед също има някои силни страни, но и някои неминуеми недостатъци.

Разбира се, днес Ватикана или Рим е един наистина много реален, извънредно луксозен град, и очевидно се радва на огромно религиозно влияние над много народи, царе и нации. В зависимост от това как човек гледа на различните римокатолически доктрини и практики на поклонение, като почитане на светиите, Непорочното зачатие и ходатайство чрез Мария, голям брой протестанти без съмнение възприемат Рим като град на голямо идолопоклонство. И още веднъж: можем да апелираме към факта, че ранните вярващи, включително Петър, са гледали на Рим като на Вавилон (вж. 1 Петър 5:13). Мнозина също правилно посочват, че след Реформацията католическата църква бива отговорна за смъртта на десетки милиони протестанти. Освен това днес Римокатолическата църква има тенденция да заема студена и понякога враждебна позиция спрямо Израел. В някои части на света католицизмът продължава да бъде източник на преследване на протестантите.6

“Често се изтъкват множество други по-проблематични апекти с цел Римокатолическата църква да се индентифицира като великата блудница. Дейв Хънт, например, в книгата си „Жена язди звяра“ заявява: „Цветовете на лилаво и червено отново идентифицират жената както с езически, така и с християнски Рим. . . Цветовете на жената са буквално цветовете на католическото духовенство!””7

ПРОБЛЕМИ С ТЪЛКУВАНЕТО НА РИМОКАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА КАТО БЛУДНИЦАТА

Някои от същите проблеми, които съществуват за древен езически Рим, съществуват и за идеята за Рим от последните дни. Град Рим наистина е бил сатанинската крепост на първи век, но Римската империя, шестият звяр/империя, просто вече не е управляващ звяр. Както беше посочено по-рано, Рим днес не е по-актуален от Мемфис, Ниневия, Вавилон, Персеполис или Антиохия. Те всички някога били столици-крепости на по-ранните империи на звяра, но това вече не е така. „Вавилон“ мигрира — и седмият звяр вече е дошъл. В такъв случай трябва да насочим поглед към столицата на седмата/осмата империя.

И така, кои са някои от най-значителните проблеми, свързани с разглеждането на Католическата църква като Вавилон от последните дни? Първо, трудно е да разглеждаме Ватикана като икономическа сила, която контролира царете на земята. Това не означава, че католическата църква не притежава икономическа сила или влияние. Със сигурност не можем да твърдим това, но тя не изглежда да притежава нивото на власт, описано в Откровение. Съмнително е, че ако Ватикана беше унищожен днес, търговците и производителите по целия свят щяха да оплакват края на някакъв голям източник на търговия. Също така доста трудно е да се каже, че град Рим е голям вносител на роби и човешки животи (вж. Откр. 18:11–13). И накрая, Ватикана не е пустинен град.

РИМОКАТОЛИЧЕСКА ВИНА ЗА КРЪВОПРОЛИТИЕ

Макар че със сигурност е вярно, че огромно множество протестанти са били убити от Римокатолическата църква, размислете над това какво стана всеобщо достояние през последните двадесет години. На 1 март 2000 г., по време на пресконференция в Париж, представители на Римокатолическата църква публикуваха нов документ, озаглавен „Памет и помирение: Църквата и грешките на миналото“. Документът цитира апостолското писмо на папа Йоан Павел II от 1994 г. Tertio Millennio Adveniente (от латински: “С наближаването на третото хилядолетие”):

“Ето защо е уместно с наближаването на завършека на второто хилядолетие на християнството, Църквата да осъзнава все по-дълбоко греховността на своите деца, като си припомня всички онези времена в историята, когато те са се отклонявали от духа на Христос и Неговото Евангелие и вместо това да предлагат на света свидетелството за живот, вдъхновен от ценностите на своята вяра, са се отдавали на начини на мислене и действие, които всъщност били форми на контра-свидетелство и скандал. Въпреки че е свята поради своето съединяване с Христос, Църквата не се уморява да изповядва греховете си. Пред Бога и хората тя винаги признава за свои грешните си синове и дъщери.”8

Единадесет дни по-късно, в неделя, 12 март 2000 г., папа Йоан Павел II произнесе проповед в базиликата „Свети Петър“, озаглавена „Всеобща молитва: изповед на грехове и молба за прошка“. В проповедта папата изрази както съжаление, така и покаяние за историческите грехове на онези католици, които са преследвали или съгрешили срещу „евреи, цигани, други християни.“9 По време на проповедта папата се извини от името на Римокатолическата църква и поиска прошка:

“Ние молим за прошка за разделението между християните, за използването на насилие, което някои са извършвали в служба на истината, и за отношението на недоверие и враждебност към последователите на други религии.”10

Шестнадесет години по-късно, през януари 2016 г., папа Франциск отразява чувствата на Йоан Павел II, като също се извинява на протестантите от името на Римокатолическата църква, заявявайки: „Като епископ на Рим и пастор на Католическата църква, бих искал да помоля за милост и прошка за неевангелското поведение на католиците спрямо християните от други църкви. . . Не можем да отменим случилото се, но не искаме да позволим тежестта на минали вреди да продължава да замърсява нашите отношения.”11

Важно е да вземем предвид тези публични действия и изявления на покаяние докато разглеждаме самоличността на голямата блудница. Докато католическата църква признава, че е съгрешила срещу „други

християни“, голяма част от насилието и кръвопролитията, случили се в дните на протестантската реформация, не са грях, отговорността, за който принадлежи единствено на римокатолицизма. Протестантите също са виновни за своя дял от кръвопролития. Тази страна на уравнението обаче рядко се обсъжда. Въпреки факта, че грехът и вината за кръвопролитие съществуват и от двете страни, много протестанти вярват, че присъда се дължи само на католическата църква, самоизключвайки се от каквито и да било подобни на нейните наказания. Но независимо коя страна може да заеме човек по отношение на разделението католици/протестанти, всички ние сме съгласни, че Бог не наказва никого за грехове, които са били публично изповядвани с покаяние. Ако това не беше така, всички ние бихме се забъркали в много сериозни неприятности.

Докато Римокатолическата църква в продължение на историята със сигурност е виновна за проливането кръвта на много светии, има ли християнска или еврейска кръв, която се пролива днес в Рим? Каквито и религиозни предразсъдъци и дори враждебни действия да продължават да съществуват в различни части на света, когато погледнем към самия Ватикан, не виждаме призиви за насилие. Вместо това виждаме извинения и публично покаяние. Това се различава коренно от описаното в книгата Откровение, където четем за град, който всъщност е опиянен от кръвта на Божиите свети хора. Точно обратното, когато погледнем към Близкия изток днес, в нациите на Ирак и Сирия, където ИДИЛ е основал своя временен Халифат, мнозинството от тези, които биват убивани за името на Исус, в действителност са асирийски и халдейски католици.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Независимо дали разглеждаме историческия езически град Рим или съвременен Рим/Ватикана, и двата града имат няколко характеристики, които се съгласуват добре с пророчеството, но според други важни критерии просто не е възможно да се нагласят да се вместят в него. В крайна сметка нито един от двата възгледа не е задоволително тълкувание на Откровение 17–18. Някои може да попитат: „Как тогава част от изразните средства в текста сякаш сочат така ясно към Рим, ако той не е това, което пророчеството има

предвид?“ Същото може да се запита и за Вавилон. Ако буквалният Вавилон не е обект на пророчеството, тогава защо изобщо се използва действителното име „Вавилон“? Отговорът и в двата случая е прост: древните градове на Вавилон и Рим са били исторически прототипи на това, което предстои - един много по-велик град на блудницата от последните дни.

ЙЕРУСАЛИМ

ИМА ДВА ОТДЕЛНИ ВЪЗГЛЕДА ЗА Йерусалим, точно както и за Рим. Първо, има претеристки възглед: историческият Йерусалим от първи век е Вавилон от Откровение 17–18. Второ, имаме футуристичния възглед: че Йерусалим от последните дни ще изпълни пророчеството. Докато някои от аргументите са уникални за единия от двата възгледа, по-голямата част тях са едни и същи аргументи, които се рециклират както от претеристите, така и от футуристите. Затова ще разгледаме повечето от аргументите за и против двете гледни точки едновременно.

ПРЕТЕРИСТКИ ВЪЗГЛЕД

Редица известни гласове подкрепят възгледа на претеристите, а именно че историческият Йерусалим е Вавилонът от Откровение. Те включват Новозаветния учен Н. Т. Райт; известения и обичан пастор, автор и радиоличност Р. Ч. Спраул; „Библейският човек“ (Bible Answer Man), Ханк Ханеграаф; доминиониста Дейвид Чилтън; хиперпретериста Дон Престън; и римокатолическия теолог Скот Хан.

Този възглед до голяма степен се корени в погрешната презумпция, че Господ е отхвърлил Израил и ги е заменил с „новия

Израил“ или църквата през първи век. Така че тези, които поддържат този възглед, го правят поради по-ранната си позиция, подкрепяща заместващата теология. Опасността от този възглед е, че представянето на историческия Йерусалим (символизиращ и еврейската нация в по-широк смисъл) като самото въплъщение на Сатана води не само до потенциално сурови прояви на антисемитизъм, но и до някои много сериозни обвинения срещу самия характер на Бог. Помислете например за езика на Джоел МакДърмън, президент на служението Американ Вижън, от книгата му “Исус срещу Йерусалим”:

“Старият еврейски народ не бил просто изгонен от своето царство, за да се завърне там отново един ден. Не. Този път Царството им било отнето и дадено на истинския народ, принасящ плодовете му. Христос си създал нова невяста. Защо би искал Христос да се върне при блудницата, която бил отхвърлил и с която се бил развел, когато имал неосквернена невяста, слизаща от небето, облечена в правда [sic] и непокварена от идолопоклонство? Той не иска това. Той оставил тази блудница да язди своя покровител, звяра на Рим. И великата майка на блудниците претърпяла присъдата за блудството си. Тя остава разведена и лишена от наследство.”1 Добре, нека ви задам един въпрос сега; Каква картина на Бог рисува това изказване? Това звучи ли като неизменно верния, спазващ заветите Бог от Писанията, или по-скоро като стереотипно егоистичния мъж, който обвинява кризата на средната възраст за това, че се развежда със „старата“ си съпруга и я заменя с по-млада „нова“ невяста? Разбира се, никой няма да спори, че заветните осъждения от Второзаконие падат върху Израел през първи век. Предположението обаче, че Господ завинаги е отхвърлил Израил, че Той завинаги се е отказал от Своя „вечен завет“ с Авраам, Исаак, Яков и Давид (вж. Битие 17:7, 13, 19 и др.), е не само фундаментално небиблейско, но е и непристойно оскърбление срещу самата почтеност и характер на Бог. Докато претеристите като г-н МакДърмън могат да кажат, че изгнанията на Израел остават завинаги и „Христос е създал нова невяста“, апостол Павел казва: “Отхвърлил ли е Бог Своите люде? Да не бъде! . . . Не е отхвърлил Бог людете Си, които е предузнал . . . Спънаха ли се, та да паднат? Да не бъде!”(Римляни 11:1, 2, 11).

Също така логично следва, че този възглед представя съвременната държава Израел и еврейския народ като потомци и съвременни представители на блудницата, която Господ се опитал да елиминира. Логично е също да заключим, че това би означавало, че усилията на Господ да унищожи завинаги Израил като нация са се провалили. В крайна сметка вече са изминали повече от шестдесет години от възстановяването на Израел като нация.

Използвайки стандартния език на други теолози на заместването, Н. Т. Райт заявява: „Вместо да гледа на Йерусалим като на жертва на езическа агресия или поквара“ Исус, интерпретирайки наново различни старозаветни пасажи „определя самия Йерусалим като Вавилон, враг на истинския народ на заветния бог” и по този начин: „Йерусалим се превръща във Вавилон; Исус и Неговите ученици се превръщат в Йерусалим.”2

Моля, обърнете внимание на това, което се казва тук. В пророчествата на Исая, Йеремия, Езекиил, Захария и Йоил, Господ говори за това, че ще съди езическите народи, след като предприемат обединена военна атака срещу Йерусалим. След период, в който той ще бъде потъпкан от народите (Лука 21:24; Откр. 11:2), Господ ще се върне, за да освободи мъчещия се остатък от Израил (вж. Ис. 10:20–22; 37:31–32; Йер. 23:3; Мих. 5:7-8; Зах. 9:14-15; Мат. 24:30). Райт обаче всъщност твърди, че е наложително многобройните пророчества, отнасящи се за това, че Господ ще съди езическите нашественици и нападатели на Израел, да бъдат тълкувани по нов начин така, че да означават, че Господ ще съди и унищожи самия Йерусалим. Би било невъзможно човек да изопачи библейския разказ по-съвършено, така че да се предаде точно обратното на това, което той твърди в действителност. Райт чете пророчества за освобождението на Йерусалим и казва, че става дума за унищожаването на Йерусалим. Следователно, според него, когато Рим унищожава Йерусалим през 70 г. сл. Хр., не Рим, а по-скоро самата еврейска нация е въплъщение на Сатана и повече от всички заслужава Божия гняв. Въпреки че няма съмнение, че събитията от 70 г. сл. Хр. са резултат от това, че Господ вярно наказва Своя изпаднал в отстъпление народ, по никакъв начин не трябва да разглеждаме тези събития като признак за това, че Господ се е отказал от заветните Си обещания към тях или че те са били

същинското въплъщение на злото. Да не бъде! Точно обратното, Господните наказания върху Израил през историята са резултат от това, че Той почита заветните Си обещания. В Деня Господен, въпреки многоборйните им отстъпления, Исус ще върне при Себе Си оцелелия остатък и ще изкупи народа Си, с конкретната цел да демонстрира вярността Си пред цялата земя.

Претеристите бързат да цитират Откровение 11:8, където Йерусалим е назован като „Содом и Египет“, но те постоянно игнорират, само шест стиха по-рано, стиха, където Йерусалим е наречен „светия град“ (ст. 2). Какъвто и негативен възглед за отстъпилия, непокорен Израил да имаме, ние също трябва да признаем валидността на Господните планове и обещания да го възстанови един ден. Въпреки недостатъците му, в очите на Бог той все още е „свят“. Представянето на Йерусалим не като отстъпило, но в същото време дълбоко обичано дете, а вместо това като въплъщението на злото, заслужаващ пълнотата на Божия безкраен гняв, означава фундаментално изопачаване на по-широкообхватната, разгръщаща се история за Божията вярност към Неговия народ. Ако не поради някоя друга причина, то това е достатъчно, за да отхвърли човек този възглед.

ПАДАНЕТО НА ВАВИЛОН, СЪПОСТАВЕНО С ПАДАНЕТО НА ЙЕРУСАЛИМ

Друг фатален проблем за възгледа на претеристите е, че Йерусалим просто не постига края си, както е описано в пророчеството. Според библейското описание, когато Вавилон пада, това става по драстичен, внезапен и абсолютен начин (виж Откр. 18:10, 21). От чиста историческа гледна точка обаче падането на Йерусалим било част от дълъг процес – продължителна обсада, проточила се близо пет години (66–70 г. сл. Хр.). Освен това Йерусалим бива възстановяван многократно през историята. Днес не само, че Йерусалим е възстановен; но той е и кипящ с живот мегаполис. Това звучи коренно различно от езика, използван в последните стихове от глава 18, описващ град, който ще бъде пуст завинаги, лишен от човешки живот. Колкото и да се опитват, тълкувателите претеристи не могат

да обяснят драстичното разминаване между описаното в Откровение и това, което в действителност се е случило в историята.

ВАВИЛОН

Друг значителен проблем за претеристката интерпретация, както вече обсъдихме, е, че терминът Вавилон, без съмнение, е бил разбиран от ранните християни и евреи като отнасящ се не до Йерусалим, а до Рим. Всеки еврейски или християнски документ от този период, включително Новият Завет (1 Петър 5:13), използва термина Вавилон за обозначаване на Рим. Да разглеждаме Откровение като пълна аномалия в това отношение, без никакво солидно основание за това, може да граничи с безотговорност.

ПРИЗИВ ЗА БЯГСТВО ОТ ВАВИЛОН

Друг аргумент, изтъкван от претеристите, е, че заповедта за бягство от Вавилон, „Излезте от нея, народе мой“ (Откр. 18:4), има осезаема прилика с призива на Исус в Неговата беседа от Маслиновия хълм за бягство от Йерусалим точно преди неговото унищожение (Мат. 24:15–18; Лука 21:20–21). Претеристите твърдят, че този призив за бягство е бил чут, последван и по този начин изпълнен, когато християните от Йерусалим избягали на безопасно място в Пела няколко години преди унищожаването на града през първи век. Въпреки това, Евсевий пише, че християните избягали от Йерусалим преди началото на еврейската война3 от 66 г. сл. Хр., докато претеристите казват, че книгата Откровение е написана през 65 г. сл. Хр. Това би означавало, че книгата Откровение „пророкува“ и призовава християните да напуснат след като вече са го били направили. Просто казано, „пророчеството“, написано след факта, изобщо не е пророчество.

ЕРУСАЛИМ КАТО ИКОНОМИЧЕСКА СИЛА

Следващият проблем е колосален. И претеристите, и футуристите се сблъскват със стена, опитвайки се да обяснят факта, че Вавилон е изобразен като град на огромно икономическо богатство и глобално

влияние, нещо, което просто не може да се каже за Йерусалим нито през първи век, нито днес. Въпреки че със сигурност може да се каже, че Йерусалим е бил известен през първи век, предположението, че тя е царувала над царете и народите на земята, надминава всяко преувеличение. Далеч от това да владее над цялата земя, Йерусалим от първи век бил окупиран, доминиран и в крайна сметка потъпкан от езически сили. През първи век Йерусалим бил на най-ниското си ниво на регионално влияние през изминалите два века, докато падането на Вавилон в Откровение е изобразено като драматичен срив от върха на силата и просперитета.4 Същото важи и за религиозното влияние на Йерусалим. През първи век юдаизмът определено не контролира света. Така и днес, самата идея, че целият свят бива съблазняван от юдаизма, или че прекомерното богатство на Йерусалим контролира света, е просто нелепа.

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

Както претеристите, така и футуристите се опитват да докажат, че изразът „великият град“ в Откровение 17–18 трябва да се отнася до Йерусалим. В Откровение 11, след като двамата свидетели биват убити, Писанията казват, че „труповете им ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, гдето и техният Господ биде разпнат.”(ст. 8). Йерусалим, разбира се, е градът, в който Исус бива разпнат. Тъй като в глава 11 е наречен „великият град“, претеристите и футуристите вярват, че той трябва да е също и „великият град“ от глави 17–18; в крайна сметка може да има само един „велик град“. Йерусалим трябва да е мистичният Вавилон!

Простият отговор на този аргумент е, че в цялата книга Откровение има два големи града, чиято функция е да бъдат представени като противоположност един на друг. Единият е великият град на Бог, а другият е великият град на Сатана. Както показахме, винаги е имало други „велики градове“, които били във вражда с Йерусалим. В един определен момент това бил Вавилон; в друг момент това била Ниневия. Господ каза на Йона: „Стани, иди в Ниневия, великия град и провъзгласи му проповедта, която ще ти кажа” (Йоан. 3:2). Едно по-пълно разбиране на разказа на Откровение разкрива, че тези два града са представени от две различни жени, две различни майки.

Още през осми век Преподобният Бийд (Беда Достопочтени), коментирайки Апокалипсиса, отбелязва: „Защото в света има два града, единият произлиза от бездната, а другият от небето.“5 Разширявайки наблюденията на Бийд, в в края на 1800-те Й.А.Сейс противопоставя двете жени от Откровение:

“Първото нещо, което ме удивлява при изучаването на тази тема, е нещо, което никъде не съм видял да получава заслужаващото му внимание, а именно: очевидната корелация и контраст между жената, изобразена тук, и една друга жена, описана в дванадесета глава. Там „голям знак се видя на небето, - жена;“ тук се отбелязва, че „той ме отнесе духом в една пустиня, където видях жена“. И двете жени са майки; първата рожда син, мъжко дете, който ще управлява всичките народи; втората „е майка на блудниците и на мерзостите на земята“. И двете са облечени великолепно; първата е „облечена със слънцето“. Одеждите й са светлина от небето. Втората е „облечена в пурпурно и червено, украсена със злато, скъпоценни камъни и перли“. Всички, които й принадлежат са отдолу, съставени от неща от земята и морето.6” И накрая, Бийл предлага седем точки на контраст между двете жени:

(1) Едната е непорочна невяста и майка на законнородени деца, докато другата е покварена развратница. (2) Паралелна уводна фразеология е използвана в 17:1 и 21:9–10, за да се представят съответно блудницата и невястата на Агнето. (3) Вавилон е пременена в облекло, украсено със скъпоценни камъни и е „облечена във висон“ (така 17:4; 18:16), което скрива покварата й, за разлика от невястата на Агнето, която е украсена със скъпи бижута (21:2, 9 –23) и е „облечена в светъл и чист висон“, които разкриват съответно славното отражение на Божието присъствие и „праведните дела на светиите“ (19:8; срв. особено 17:4 и 21:19: „позлатена” или „украсена със скъпоценни камъни”). (4) И двете са преследвани майки (17:5, 16; гл. 12). (5) Жената от гл. 12 бива избавена, но жената в гл. 17 бива унищожена. (6) Едната жена има своята сигурност „на небето“ (12:1), а другата в тълпите и „земните царе“ (17:15, 18). (7) Вавилон се намира в „пустиня“ и се нарича „град“, което също важи и за жената в гл. 12 и невястата на Агнето (19:7–8; 21:2, 10).7

Въпреки че Йерусалим както в миналото, така и в настоящето, не е нито чиста, нито съвършено свята, Господ е този, който „извиква в действително съществуване онова, което не съществува“ (Рим. 4:17) и по този начин често говори за Израел според това, в което тя ще се превърне след като Той завърши Своето изкупително дело с нея, а не според сегашното й състояние. Ето защо Господ може да нарече Йерусалим, дори в неговото състояние на греховност, „светия град” (Откр. 11:2). Това не е нищо по-различно от начина, по който Той говори за вас и мен: слаби, съкрушени, мъчещи се християни сега, но невъобразимо славни в бъдещия век.

ДУХОВНО БЛУДСТВО

Друг аргумент твърди, че тъй като Господ многократно обвинява в Писанията неверния Йерусалим или Израел в духовно блудство, то Откровение 17–18 очевидно трябва да се отнася за Йерусалим. Всъщност Йерусалим е олицетворен като блудница няколко пъти в Стария Завет. Най-известният пример е Езекиил 16: Така казва Господ Бог на Йерусалим. . . „Но поради известността си Ти си уповавала на хубостта си *и си блудствувала*, И към всеки, който минаваше, *си изливала блудството си*. И взела си от дрехите си, И като си украсила издигнатите си места с пъстри шарки *Си блудствувала на тях*. <Такова нещо> не е било нито ще бъде. Тоже си взела лъскавите накити От Моето злато и от Моето сребро, което Аз бях ти дал, И като си си направила <от тях> мъжки образи *Си блудствувала с тях*;” (ст. 3, 15–17; ударението е добавено)8

Поради невярността на Йерусалим и поради това, че блудствала, Господ след това обяснява, че ще я съди и ще позволи греховете й да се върнат върху нея. Мнозина четат пасажи като този и предполагат, че Йерусалим със сигурност трябва да е голямата блудница от Откровение, която също ще бъде съдена толкова сурово. Има обаче едно огромно възражение. Ако просто прочетем останалата част от това пророчество, ще видим, че Господ смекчава обещанията Си за съд с обещания, че ще си спомни завета Си с Йерусалим. Защото въпреки нейната (или нашата) невярност, Господ винаги е верен. Тази част от уравнението е от абсолютно критично значение:

„Обаче, ще си припомня завета Си <Сключен> с тебе в дните на младостта ти, И ще установя вечен завет с тебе. Тогава ще си спомниш за пътищата си и ще се засрамиш, Когато приемеш сестрите си, по-големите си и по-малките си; И ще ти ги дам за дъщери, Но не по завета <Ми с> тебе. А Моят завет с тебе ще утвърдя; И ще познаеш, че Аз съм Господ, За да си спомниш, и да се засрамиш, И да не отвориш вече устата си от срам, Когато ти простя за всичко що си сторила, Казва Господ Иеова.” (Йез. 16:60–63)

Така че по-внимателният прочит на този пасаж показва, че блудницата Йерусалим и блудницата Вавилон имат много различно бъдеще. Едната бива възстановена, а другата бива унищожена завинаги. Те двете просто не са едно и също нещо.

ТИР И НИНЕВИЯ

Въпреки че този мотив за блудницата се използва за Йерусалим някак често в целия Стар Завет, ние също така откриваме, че терминът се използва и за обозначаване на действително езическите градове Тир и Ниневия. За Тир, например, се казва:

“Вземи арфа, обходи града, Забравена блуднице; Свири сладко, пей много песни, За да те помнят.” В края на седемдесет години Господ ще посети Тир. И след седемдесет години Господ ще посети дъщерята на Тир; И тя ще се наема пак, И ще блудствува с всичките царства на света по лицето на земята.” (Ис. 23:15–17)

За Ниневия се казва: „Горко на кръвнишкия град; Цял е пълен с лъжа и грабеж . . . Това е поради многото блудства на привлекателната блудница, Изкусна в баяния, Която продава народи чрез блудствата си, И племена чрез баянията си.” (Наум 3:1, 4).

По същия начин в Изход 34 Бог използва мотива на блудството, говорейки за поклонението на идоли от езическите нееврейски народи, които населявали земята на Ханаан: “Но жертвениците им да събориш . . . Внимавай да не би да направиш договор с жителите на земята, та когато те блудствуват след боговете си, и жертвуват на боговете си, ти, ако те поканят, да ядеш от жертвите им; и да не вземеш от дъщерите им за синовете си, та тия техни дъщери, като блудствуват след боговете си, да направят и твоите синове да блудствуват след боговете им.“ (Изх. 34:13, 15–16 nkjv).

Очевидно мотивът за блудницата се прилага към различни градове в Стария Завет, не само към Йерусалим.

ПОРНЕ СРЕЩУ МОИХИЯ

Някои също така погрешно твърдят, че думата за блудница (порне) трябва да се разбира като отнасяща се до отстъпницата Израил, която се е отвърнала от вече съществуваща заветна връзка. Ако това беше вярно, вероятно много по-конкретната гръцка дума за прелюбодеяние (моихия) би била използвана в случая. Това е много по-точен термин за неверен, прелюбодеен нарушител на завета. Разбирайки блудството в съответствие с неговото по-широко библейско значение, голямата блудница трябва да се разбира като субект, който като цяло съблазнява жителите на света да влизат в идолопоклонство. Тя примамва много народи да се покланят на бог, различен от Яхве, единственият истински Бог на Библията. Друг важен момент е, че тъй като грехът на голямата блудница съблазнява другите да влизат в идолопоклонство, можем да заключим, че тя самата представлява някаква форма на небиблейска религия. Както Бийл пише: „Тъй като всички женски фигури в тези глави представляват чисто религиозни реалности, Вавилон също трябва в същността си да бъде религиозен.”9 Всъщност, тъй като жената е религиозна изкуителка, примамваща света да се покланя на фалшиви богове, това очевидно не сочи към Йерусалим, а по-скоро към религиозна езическа система.

ГРАДЪТ НА КРЪВОПРОЛИТИЯТА

Още един аргумент за Йерусалим като въплъщението на мистериозен Вавилон е, че тъй като във Вавилон „се намериха кърви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята“ (Откровение 18:24), той може да символизира единствено Йерусалим, за който Самият Исус заявява: „за да дойде върху вас всичката праведна кръв проляна на земята,” (вж. Мат. 23:34–37; вж. Лука 13:34).

Вярно е, че през 70 г. сл. Хр., Йерусалим претърпява Господните присъди за нарастващите си грехове и за това, че е отхвърляла изпратените до нея вестители. От около средата на първи век обаче

отговорността за кръвопролитията на светиите и пророците до голяма степен се прехвърля върху света на езичниците. Рим със сигурност е пролял изобилие от християнска кръв през първите няколко века на църковната история. Никой не би протестирал срещу това, че наричаме Павел и Петър апостоли или пророци; те не били мъченически убити в Йерусалим, а в Рим. По същия начин апостол Йоан бива убит в Мала Азия или съвременна Турция. Исус просто обобщавал какво било вярно до този момент, че повечето пророци били умрели в Йерусалим. Когато гледаме света днес, виждаме, че не Йерусалим носи вината за избитите сирийски, ирански и турски християни в северния Близък Изток или за християните, които биват избивани ежедневно в цяла Северна Африка, в нациите на Нигерия, Судан, Сомалия и Кения. Със сигурност Йерусалим не е отговорен за християните, които многократно биват атакувани и убивани в цял Пакистан. Въпреки че Йерусалим наистина е страдал поради историята си на преследване на много от изпратените при него пророци, това вече не е така. Не трябва да бъркаме обвинението на Исус срещу Йерусалим от първи век с абсолютното Господно осъждение над Вавилон от последните дни.

НЕБЕТО СЕ РАДВА

Друг съществен проблем с това да разглеждаме Йерусалим като блудницата Вавилон е резкият контраст между положителната реакция на небето след разрушението на Вавилон и това, което намираме на други места от Писанието, говорещи за съд над земния Йерусалим. В Откровение 19:1–6 откриваме едно множество на небето, празнуващо и ликуващо при новината за смъртта на Вавилон. Тази реакция е точно противоположната на това, което откриваме другаде, например, когато Йеремия плаче при падането на Йерусалим (Плач Йе. 2:11), а самият Исус плака само при мисълта за предстоящото падане на Йерусалим (Лука 19:41). Защо небето би се радвало на нещо, което е накарало Исус да плаче? Това е още един пример защо възгледът, че Йерусалим е блудницата Вавилон, просто не ни върши работа.

ЖЕНАТА ЯЗДИ ЗВЯРА

Връзката между жената и звяра също е фактор, който изключва възможността Вавилон да представлява Йерусалим. Претеристите твърдят, че водачите на Йерусалим са били в незаконни отношения с Рим и по този начин са изпълнили описанието от пророчеството. Излагайки този аргумент, те пренебрегват няколко много сериозни проблема. Първо, отношенията с Рим, на които се радвал Йерусалим, се влошили значително към средата на 50-те години на н.е. И въпреки това претеристите твърдят, че книгата Откровение е написана в средата на 60-те години, по което време отношенията вече се били изострили напълно. Така че дори ако по-ранното датиране от претеристите на Откровение беше точно, това пак би означавало, че Откровение предсказва нещо, което вече се е било случило. В това няма никаква логика. Второ, връзката със звяра, на която жената, от начина по който е изобразена, изглежда се наслаждава, е много близко партньорство, нещо много по-интимно от всичко, което Йерусалим някога е преживял в отношенията си с Рим.

ПРИСТАНИЩЕН ГРАД

Друг потенциален проблем за Йерусалим като Тайна Вавилон е това, че докато Вавилон е изобразен като пристанищен град, Йерусалим е всичко друго, но не и пристанищен град. Откровение не само изобразява Вавилон като седяща върху много води (Откр. 17:1), но Йоан използва и четири специфични гръцки термина, за да опише тези, които имат взаимоотношения с Вавилон и нейните води. Там са капитаните на кораби, пътниците, моряците и тези, които си изкарват прехраната от морето (18:17). Йерусалим обаче няма излаз на море, намирайки се на около четиридесет мили от морето и високо в планините. Само в случай, че човек разглежда Йерусалим като столица и представител, в по-широк смисъл, на държавата Израел, която наистина е нация от пристанища и пристанищни градове, този проблем би бил разрешен.

ВАВИЛОН Е УНИЩОЖЕН ЗАВИНАГИ

Последният очеваден проблем за възгледа Йерусалим като Вавилон, се отнася до всеобхватния и перманентен характер на унищожението на Вавилон. Не забравяйте, че след като ангелът от Откровение 18:21 хвърля „големия воденичен камък . . . в морето“, той заявява, „Така и Вавилон, великият град, ще бъде разрушен с ярост и няма да се намери *вече*“ (курсивът е добавен).

Тази картина просто не може да се съгласува с многократно повтарящата се библейска картина, отнасяща се до Йерусалим. Йеремия 17:25 ни казва, че Йерусалим „ще бъде обитаван завинаги“. Исус ще се върне в Йерусалим, за да възстанови престола на Давид (вж. 2 Царе 7:11–16; Исая 9:6–7; Мат. 25:31; Лука 1:30–33). Именно от планината Сион Исус ще управлява народите (вж. Пс. 110:2).

Привържениците на тълкуването, че Йерусалим от последните дни е Тайна Вавилон – като Крис Уайт, автор на “Тайна Вавилон: Когато Йерусалим прегръща Антихриста” – са принудени да приемат изключително неудобния възглед, че днешният Йерусалим ще се превърне в горяща пустош завинаги и Исус ще управлява от съвсем различно място, което също ще се нарича Йерусалим. Като се има предвид, че градът, който Исус ще управлява, ще запази не само същото име, но и специфични географски места, като планината Сион, този възглед става невъзможен.

Въпреки че бъдещият Йерусалим от милениума ще бъде много по-голям, отколкото е в момента, пряка географска връзка продължава да съществува. В края на краищата, както Писанието толкова ясно заявява, през милениума много народи ще дойдат и ще кажат: „Дойдете, да възлезем на хълма Господен, В дома на Яковския Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му, Защото от Сион ще излезе поуката, И словото Господно от Ерусалим.” (Ис. 2:3)

В различните части на Писанията благословенията на хилядолетното царство са неизменно и неразделно свързани с бъдещата слава на Йерусалим:

“В онова време ще нарекат Ерусалим престол Господен; И всичките народи ще се съберат при него в името Господно, в Ерусалим. Нито ще ходят вече според упоритостта на злото си сърце. В ония дни Юдовият дом ще ходи с Израилевия дом, И те ще дойдат заедно от

северната страна В земята, която дадох за наследство на бащите ви;" (Йер. 3:17–18)

Това е градът, за който псалмистът заявява: „Защото Господ избра Сиона, Благоволи да обитава в него." (Пс. 132:13). На друго място той пише, че камъните и даже самата пръст на Йерусалим са свещени за онези, които разбират Божиите плановете за този град: „Ти ще станеш и ще се смилиш над Сион . . . Защото слугите Ти копнеят за камъните му, И милеят за пръстта му." (Пс. 102:13–14). Самата идея, че Господ ще завърши Своя изкупителен план, който се разгръща около Йерусалим от хиляди години насам, не изкупвайки го, а изгаряйки и унищожавайки го завинаги, е немислима. Да не бъде! Вместо това, Той е обещал, че когато всичко приключи, Той „ще простира към нея мир като река, И славата на народите като преливащ поток" (Исая 66:12). Ходатаите са призовани да „не Му дават почивка, Догдето не утвърди Ерусалим, и догдето не го направи за хвала по земята." (Ис. 62:7). Господ заявява: „Заради Сион няма да млъкна, И заради Ерусалим няма да престана, Догдето не се яви правдата му като сияние, И спасението му като запалено светило. Народите ще видят правдата ти, И всичките царе славата ти; (Ис. 62:1–2). Далеч от това да се превърне в място на вечно запустение, Йерусалим:

"Народите ще видят правдата ти, И всичките царе славата ти; И ти ще се наречеш с ново име, Което устата Господни ще нарекат. Ще бъдеш тъй също славен венец в ръката Господна, Дори царска корона на дланта на твоя Бог. Няма вече да се наричаш оставен, Нито ще се нарича вече земята ти пуста; Но ще се наричаш "благоволението Мое е в нея", И земята ти "Венчана"; Защото Господ благоволи в тебе, и земята ти ще бъде венчана." (Ис. 62:2–4)

Толкова много други пасажи биха могли да бъдат цитирани. Темата за Йерусалим, който буквално се превръща в самото седалище на Царя Исус и столица на цялата земя, се повтаря отново и отново в цялата Библия. Освен ако човек не пренебрегне изцяло тези пасажи (или не ги тълкува радикално, както трябва да направят защитниците на тълкуванието Йерусалим като Вавилон), самото

предположение, че Йерусалим ще бъде разрушен завинаги, е не само невъобразимо; това е буквално точно пълната противоположност на Божия план и горящото желание на Неговото сърце.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като вземем предвид всичко казано до тук, има твърде много противоречия и непреодолими трудности с този възглед, за да го считаме за устойчива на критика интерпретация. Това важи както за претеристката, така и за футуристката позиция. Докато използването на образен език, свързан с блудницата в Откровение наистина ни напомня за различни старозаветни пасажи, които говорят за Йерусалим, да я разглеждаме като обект на това пророчество означава да изопачим фундаментално истинското му намерение. Следователно трябва да зачеркнем този възглед от нашия списък с възможни интерпретации — и да преминем към разглеждане на следващата опция.

14

ИЛЮМИНАТИТЕ / НОВ СВЕТОВЕН РЕД

РАЗБИРАНЕТО, ЧЕ ВАВИЛОН ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ ОТ ОТКРОВЕНИЕ представлява Новия Световен Ред или „Илюминатите“ става все по-популярно сред християните. Въпреки че има много вариации на този възглед, като цяло се смята, че Вавилон се отнася до глобална клика от световни лидери, брокери и банкери, дърпащи конците задкулисно и контролиращи почти всичко. Твърди се, че тази група се състои от комбинация от тайни общества, клубове и организации, които обхващат целия свят. Тази призрачна мрежа от глобални лидери участва в различни форми на окултни ритуали, които са в основата на тяхната луциферианска религия, която, просто казано, е поклонението на Сатана. Силата на този възглед, що

се отнася до библейските критерии, е, че поне на теория, Илюминатите/Новият световен ред биха били едновременно и религиозна, и икономическа система. Тя би контролирала много от народите и царете на земята. Поради потайния характер на тази група, тя също би отговаряла на описанието на субект, който казва: „Ще бъда царица завинаги“ и „Никой не ме вижда“ (Ис. 47:7, 10). Освен тези основни неща обаче, този възглед има някои много съществени проблеми в съгласуването си с библейските критерии.

ОСЛАНЯНЕ НА МИТА ЗА НИМРОД

От чисто библейска гледна точка, един от първите проблеми с възгледа за Илюминатите като Вавилон е неговата зависимост от мита за Нимрод, като цяло, и по-специално на „Двата Вавилона“ на Александър Хислоп. Според привържениците на този възглед, голяма мрежа от световни лидери, известни като илюминатите, изповядват религия, създадена от Нимрод при Вавилонската кула. Целта на тази тайна мрежа е да създаде „Нов световен ред“, който е просто, така да се каже, опит за завръщане към Вавилонската кула. В такъв случай, самата основа на целия сценарий за Илюминатите/Новия световен ред е историята на Нимрод и Вавилонската кула. В наскоро публикувана (2016) книга, “Вавилонският код”, четем:

“За да разрешим най-голямата загатка на Библията, трябва да се върнем много назад в далечното минало, във време не дълго след потопа на Ной в древен Вавилон. Тук, в люлката на цивилизацията по поречието на река Ефрат, са нишките, от които се нуждаем, за да съставим космически пъзел, който предсказва какво се случва в нашия свят днес.

Този пророчески пъзел, представляващ непосилна задача за ума, води началото си от Вавилон. . . В библейската история човешката раса — говореща един общ език — се събрала в земята Шинар няколко поколения след Големия потоп.

По времето, когато Нимрод управлявал Вавилон. . . . Нимрод се оженил за съблазнителна проститутка на име Семирамида и построил . . . Вавилонската кула.”1

Самата основа на теорията за Илюминатите/Новия световен ред е изградена върху необходимостта да се разбере историята на кулата на Нимрод.

Без тази основа целия сценарий се разпада. Теорията за Нимрод също бива използвана до голяма степен в подкрепа на някои други, меко казано, много необичайни идеи:

"Вавилонската кула вероятно включвала напреднали технологии. Вавилонската кула и думата Вавилон, или Барб-или, означава „порта на боговете". Често единственият начин наистина да разберем Библията е да изучаваме основното значение на думите на оригиналния библейски език. От това следва, че целта на Вавилонската кула може да е била да действа като един вид портал, използван от междуизмерни същества да влизат в земното царство. Именно там, в древен Вавилон, били родени всички древни мистериозни религии и тайни окултни общества. Съществува древен код, вплетен в междуизмерната тъкан на древен Вавилон, който е свързан с измерение извън времето и пространството, което едва сега започваме да разбираме.2

Като оставим настрана „междуизмерните същества" и порталите, в глави 4 и 5 аз демонстрирах, че дори и най-основните елементи от историята на Нимрод, широко използвана от повечето теоретици на Илюминати/Нов световен ред, нямат абсолютно никаква връзка с Писанията, историята или дори реалността. Не съществува дори грам доказателство, че Нимрод се е оженил за жена на име Семирамида или че е започнал някаква религия. А информацията, която имаме в Библията за Нимрод, в най-добрия случай е оскъдна. Всички тези идеи идват от извънбиблейски митове и традиции, възникнали не по-рано от първи век, разцъфвали и надували се до наши дни. Привържениците на този възглед просто нямат никакво реално основание да свързват своята теория с библейската история.

Припомнете си: отговорното тълкуване на Библията никога не трябва да се върти около или да разчита на предания, митове или просто чисти спекулации. Освен това няма нужда да се фокусираме върху извънбиблейска информация за древния Вавилон, за да разберем самоличността на великата блудница/Тайна Вавилон.

Библията вече ни е предоставила всичко, от което се нуждаем, за да разберем правилно Вавилон и как е бил разглеждан и разбиран той от ранните вярващи.

КОЙ ГРАД?

Друго голямо противоречие на този възглед с Писанията включва факта, че Новият световен ред е концепция, а не град, и още по-малко конкретен, разпознаваем град. И все пак Библията описва Вавилон много буквално. Фактът, че теорията на Илюминатите/Новия световен ред не посочва ясна столица като негова база, е дълбоко проблематичен. Разбира се, мнозина, които се придържат към този възглед, често го комбинират с някой от другите възгледи, стремейки се да обвържат илюминатите с, да речем, Ню Йорк, Брюксел, Рим или буквалния Вавилон (днешен Хила) в Ирак. С други думи, те се възползват от други интерпретации, като, така да се каже, съчетават силните страни на две различни теории. Проблемът при това е, че се комбинират не само силните, но и слабите страни на двете теории.

ИЛЮМИНАТИТЕ НЕ СА ГЛОБАЛНА РЕЛИГИЯ

Друг проблем с твърдението, че сатанизмът на илюминатите е религията на Антихриста, е, че той не представлява религия, открито практикувана от масите. Винаги ще има няколко незрели, търсещи вниманието перковци, които практикуват открит сатанизъм, но той просто никога няма да се превърне в популярна световна религия. Допълвайки към трудностите, според този възглед кликата на илюминатите се покланя на Сатана изрично на скришно. Ако такава клика изобщо съществува, те със сигурност не са открити по отношение на религията си, участвайки в евангелизаторски кампании на открито. Блудницата от Откровение, от друга страна, размахва високо златния си потир. Тя е безочлива в евангелизаторските си усилия да съблазни и примами царете и народите на земята да се присъединят към нея.

Като общо правило, Сатана има тенденцията да действа като фалшификатор, който захаросва отровата си. Следователно, доста

съмнително е, че която и да било група би се стремяла да съблазни народите по света да се покланят открито на Сатана в последните дни. Много по-логично е да се твърди, че Сатана ще накара света чрез измама да му се покланя под прикритието на някаква друга общоизвестна религия. В крайна сметка това е начинът, по който Сатана винаги е действал. През първи век повечето римляни се покланяли Зевс. И въпреки това, говорейки за храма на Зевс в Пергам (също изписван Пергамон), Исус го нарича „тронът на Сатана“ (Откр. 2:13). Излишно е да казвам, че това далеч не било политически коректно.

Припомням си един илюстративен момент, който имах преди няколко години, когато все още бях в колежа. Години наред всеки вторник вечер организирах безплатно готвене за бездомни на празно място в центъра на града. Една вечер, докато говорех с един бездомен приятел (който познавах само под прякора „Шугър Беър” (на англ. “Захарно мече“), няколко млади сатанисти се приближиха да си вземат хот-дог и супа. (Очевидно беше, че бяха сатанисти по начина, по който бяха облечени.) Шугър Беър се наведе към мен и каза тихо: „Знаеш ли“, каза той, „Наистина не разбирам тези момчета. Искам да кажа, или вярваш в Библията, или не вярваш в Библията. Но не твърдиш, че не вярваш в Библията, а след това отиваш и се покланяш на най-големия провал в Библията.” Шугър Беър беше прав! Несигурно е да се вярва, че светът някога доброволно ще приеме откритото поклонение на Сатана, тъй като това е противно на здравия разум. В съответствие със стандартния си начин на действие през цялата история, Сатана по-вероятно ще съблазни безброй хора чрез, например, поклонението на Аллах, бога на Корана, който просто е Сатана, маскиран като Бога на Библията. Както казах, Сатана захаросва своята отрова.

ИЛЮМИНАТИТЕ НЯМАТ ВРЪЗКА С ИСЛЯМА

Това разбира се ни води до друг потенциален проблем с идеята, че Илюминатите/Новият световен ред представляват Вавилонът от Откровение. По-конкретно, илюминатите нямат отъждествяема връзка с исляма, седмата и осмата глава на звяра. Разбира се, човек със сигурност може да гледа по различен начин на седмото/осмото

царство. В такъв случай, обаче, човек трябва да е в състояние да идентифицира по адекватен и убедителен начин седмото и осмото царство на звяра, така че те да мога да се съгласуват с Даниил 2 и 7, а също и да обясни каква е връзката на илюминатите с това последно царство.

УСТОЙЧИВОСТТА НА ТЕОРИЯТА ЗА КОНСПИРАЦИЯТА НА ИЛЮМИНАТИТЕ

Въпреки че теорията на илюминатите/Новия световен ред се сблъсква със значителни проблеми в библейски смисъл, тя наистина е грандиозен сценарий, чиято основна сила е, че изглежда да дава обяснение за почти всичко, което се случва по света. В този смисъл това е суперконспирация, конспиративна конструкция, в която редица по-малки конспирации са вградени заедно в една обширна йерархична структура. На върха на всичко това стои самият дявол, който наблюдава, дирижира и контролира почти всичко, което се случва по цялата земя. Тъй като този възглед представлява такъв всеобхватен разказ, той е в състояние всъщност да абсорбира почти всички други възгледи под своя чадър. По този начин, ако определен брой християни бъдат убити от група ожесточени ислямисти, привържениците на тази гледна точка просто биха твърдели, че ислямистите са тайно контролирани от илюминатите. Ако зъл ислямистки диктатор се появеше от някоя нация в Близкия изток, би могло да се твърди, че той не е нищо повече от марионетка на илюминатите. Ако папата трябваше да издаде някакъв вероятно сатанински едикт, тогава очевидно той също е пионка на Илюминатите.

Спънката, разбира се, е, че нищо от всичко това никога не може да бъде доказано. Както закачливо обсъдих в началната глава на тази книга, аз самият бях обвинен в Интернет от случайни теоретици на конспирацията за илюминатите, че съм бил таен агент на обгърнатата от мистериозност клика. Когато всъщност не било възможно да се приведат каквито и да било доказателства, един такъв теоретик излязъл с твърдението, че ме бил видял да „сменям формата си“. Разбира се, има може би дузина лесни шеги, които бих могъл да направя тук, и би било също толкова лесно просто да

пренебрегна такива хора като заблудени и нестабилни маниаци, но това че този вид мислене всъщност изобщо не е необичайно дори сред широко признатите християнски водачи, пастори и учители е сериозен проблем. Още веднъж: идеята за глобална организация от световни лидери, които всички тайно се покланят на Сатана и се стремят да изпълняват неговите заповеди, очевидно не е нещо, което може да бъде доказано. От самото й определение логично следва, че това е тайна. Следователно силната страна на този възглед, способна да убеди някои, е и една от най-големите му слабости. Поне би трябвало да бъде така. Докато този възглед дава отговори на почти всичко, той не изисква проверка. Това би трябвало да бъде масивен червен флаг. Има ли логика в това Господ, от една страна, да ни заповядва да „изпитваме всичко внимателно“ (1 Сол. 5:21), както направили благородните беряни (виж Деяния 17:10–11), за да проверим какво е вярно и какво не е, докато от друга страна очаква от нас просто да приемем нещо, което по самата си същност е невъзможно да се провери? Наистина ли би поставил хората Си в такова безнадеждно положение?

Казано без заобикалки, този възглед просто не е правдоподобен. Всяка човешки създадена организация изобилства от вътрешни разногласия, конфликти и сривове. Колко повече би било вярно това за организация, съставена изцяло от поклонници на дявола? Как е възможно една глобална клика от поклонници на Сатана да е успяла да създаде огромна мрежа, която е толкова дисциплинирана, че може да контролира почти всичко в света, когато дори най-благочестивите и най-посветени християнски организации са склонни да се разпадат и да западат само в рамките на няколко кратки десетилетия? Когато вземем предвид нивото на власт, дисциплина и организация, често изобразявани от онези, които подкрепят теориите за конспирацията на илюминатите, изглежда, че групата е богоподобна в своята вездесъщност, всезнание и всемогъщество. И въпреки това, познавайки човешката природа, бих посъветвал мислещите вярващи да смятат основният разказ на теорията на конспирацията на илюминатите за напълно неправдоподобен още от самото начало.

Ако мога да отида още една крачка по-нататък, не само че много християнски учители, които се придържат към конспиративните теории за илюминатите, се въвличат в огромна импровизация,

плавно преобразувайки и нагласявайки неустановените си възгледи според нуждите на момента, но също така и са склонни да се отклоняват във всякакви чудновати идеи далеч извън рамките на Библията. Желанието ми не е да критикувам някой конкретен учител, автор или служител, тъй като вярвам, че мнозина, които подкрепят тези идеи, са напълно искрени. Но разбирането на библейския разказ относно последните времена и още по-важно - как ние като последователи на Исус трябва да живеем в тези дни, няма да бъде постигнато чрез обсъждане на пирамиди, НЛОта, междуизмерни портали и нефилими, а чрез посветен живот на молитва и внимателно изучаване на Библията.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Сливането на конспиративните теории за илюминатите с библейската есхатология твърде често представлява фундаментално отклонение от внимателната библейска екзегетика и вместо на нея, разчита на търсене на текстове и извънбиблейска подкрепа за доказване на предварително изградена теория. Взимайки предвид тежестта на доказателствата срещу Новия световен ред като Вавилон от последните дни, не само от гледна точка на прост здрав разум, но и от гледна точка на способността му да изпълни критериите, изложени в Писанията, този възглед е неустойчив.

15

НЮ ЙОРК СИТИ / САЩ

ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ГОДИНИ изникнаха нарастващ брой книги, определящи Ню Йорк, конкретно, или Съединените щати като цяло, като последния Вавилон. В книгата си "Последният Вавилон: Америка и идването на антихриста" съавторите Крейгер, МакГриф и Удуорд непреклонно твърдят, че „само Съединените американски щати . . . са в състояние да натрупат парите и силата, нужни, за да изпълнят ролята на ПОСЛЕДНИЯ ВАВИЛОН от Откровение 18."1 Те продължават, заявявайки: „Ние срещнахме врага и врагът сме ние."2 В книгата си "Америка, Вавилонът: съдбата на Америка, предсказана в библейските Пророчества", авторът Р. А. Кумбс твърди, че излага тридесет и три специфични характеристики за индентификация на Вавилон, съответстващи на Съединените щати. Няколко други книги, като "Краят на Америка от Джон Прайс" и "Америка ще гори" от Нейтън Форд, твърдят по подобен начин, че Съединените щати са голямата блудница и че християните трябва да следват библейските инструкции да „излязат от нея" и да избягат в чужди земи" (виж Откр. 18:4). Книги като "Как да се измъкнеш: твоят пътеводител за напускане на Америка" от Марк Ерман всъщност представя предложения за това как християните могат да „избягат" от Съединените щати. Ако Съединените щати наистина са Вавилон от последните дни, последствията са много сериозни. Това е още една причина, поради която правилното разбиране на Откровение 17–18 е наистина толкова важен пасторален и практически въпрос за нашето време.

ЗАЩО СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ?

Силните страни на този възглед са, че Ню Йорк е наистина много буквален и „велик град" (виж Откр. 17:18; 18:10; и др.). Като дом на Уолстрийт, той е и самото сърце на глобалната икономика. Както Стив Чоколанти, старши пастор на църква Дискавър, Мелбърн, Австралия, заяви в скорошна проповед:

"Който контролира парите, той контролира света. И познайте какво? Това не е ООН; не е еврото. Това е щатският долар, който е бил световна резервна валута от 1944 г. до сега. Това ми дава още една причина да спра и да се замисля: Чакай малко. Вавилон може да се

отнася до Америка. . . Америка е буквално центърът на физическия, материален свят. . . Америка не е съществувала по времето на Библията, така че е разбираемо, че е трябвало да се използва алтернатива и може би кодът е бил Вавилон.3”

Ню Йорк също е пристанищен град, солидно разположен „на много води“ (Откр. 17:1). Ако разгледаме тълкуването на Съединените щати в по-широк смисъл обаче, тогава независимо дали чрез Вашингтон, Холивуд, Лас Вегас или Уолстрийт, ние наистина имаме субект, който е едновременно изключително влиятелен и корумпиран по може би толкова много начини, че е невъзможно да бъдат изброени. Със сигурност не е трудно да се видят многото паралели между Съединените щати и древния Рим. В този момент в историята, подобно на Рим, Съединените щати са върха на световната сила. Подобно на Рим, влиянието му е огромно, а военните му — поне доскоро — всяват страх надлъж и на шир. За съжаление, също като Рим, нашите морални основи бързо се разпадат, тъй като американците все повече преследват всякакъв вид самоугаждане, сексуална поквара, лакомия и какво ли още не. Въпреки което и да било от тези неща обаче, подобно на другите интерпретации, които вече разгледахме, и тази има няколко неминуеми проблема.

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ НЕ СА ФАЛШИВА РЕЛИГИЯ

Макар че със сигурност е справедливо да се подчертае финансовото и корумпирано морално влияние на Съединените щати по целия свят, Съединените щати не успяват да задоволят най-значимата част от уравнението; те нямат истински религиозен компонент. Нито Ню Йорк, нито Съединените щати представляват религия, религиозна система, глобалната столица на идолопоклонството, или по-конкретно, най-великата фалшива религия съществувала някога. Както вече показахме, голямата блудница от Откровение представлява всички тези неща. Вавилон, като „майка на блудниците и на мерзостта на земята“ (Откр. 17:5), не представлява просто някаква обща форма на идолопоклонство, като „материализъм“ или „консуматорство“. Не, тя представлява най-голямата, най-великата, най-покварената и кръвожадна религиозна система, която светът някога е познавал. Въпреки всички недостатъци на Америка, просто

няма как Ню Йорк или Съединените щати да бъдат критикувани и изкривени до такава степен, така че да отговорят на изискванията на пророчеството. Въпреки всяко негативно влияние, което Съединените щати могат да имат в чужбина, другата страна на монетата изглежда липсва във всички книги, които съм чел, защитаващи тезата, че Америка е Вавилон. За каквито и недостатъци да виним Съединените щати, никой не може да отрече, че тази страна е и огромен източник на добро в света. Съединените щати предоставят прекомерно количество хуманитарна помощ на света. Когато силно земетресение опустоши иранския град Бам през 2003 г., например, Съединените щати похарчиха десетки милиони долари и се втурнаха в екипи от спасителни и хуманитарни работници, за да окажат помощ. Този единствен пример може буквално да се повтори хиляди пъти. Много по-важно обаче е, че Съединените щати са сърцето на глобалното мисионерско движение. Освен осигуряването на висок процент от мисионерите по света, които служат и прокламират Евангелието по целия свят, християнската църква в Съединените щати също е и безспорно водещият източник на финансиране на чуждестранни мисии. Това не е нещо незначително. Как може най-големият източник на евангелизация за нациите в света, както по отношение на финансиране, така и на реално изпращане на мисионери, също да бъде и „майката на . . . мерзостите на земята”? Само тази дихотомия, по мое мнение, изключва Съединените щати като изпълнение на Вавилона от последните дни.

Как поддръжниците на това мнение заобикалят този крещящ проблем? Авторът Р.А.Куумбс предлага тезата, че Съединените щати всъщност представляват религия, която се покланя на „Лейди Свобода“. Докато идолопоклонството често се проявява по различни и много фини начини, това да се сравняват ценностите на свободата, равенството и гражданските свободи, които са основни точки в Конституцията на Съединените щати, с описанията на пияната, съблазнителна, кръвожадна блудница от Откровение е просто нелепо. Може ли някой да идолизира понятия като свободата? Разбира се, но „Лейди Свобода“ не е великият преследвач на християните по целия свят през последното време. Нито пък американците се кланят пред Статуята на свободата или пък я боготворят. Този вид разтягане на

ясните намерения и смисъл на текста, с цел да се очернят Съединените щати, така че да задоволят изискванията на пророчеството, далеч не е убедително и, бих твърдял, е очевадна ахилесова пета на тази позиция.

ПИЯНА ОТ КРЪВТА НА СВЕТИИТЕ

В Откровение 17 конкретно се набляга на описанието на блудницата Вавилон като пияна от кръвта на светиите (ст. 5). Вавилон не е просто отговорна за масовото клане на Божиите свети мъченици; тя го възхвалява и му се наслаждава.

Откровение 12 описва усилията на Сатана през последните дни не само да погълне жената Израел, но също и „да воюва с останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и се придържат към свидетелството на Исус" (ст. 18). Така блудницата, преливаща от радост се наслаждава на пролятата кръв на целия Божи народ, както евреи, така и християни — и се опитва да примами света да се присъедини към нейната болна мания. Макар че е лесно да се видят паралелите между Съединените щати и Римската империя по отношение на глобалната водеща роля в икономическо и военно отношение, как може да каже някой, че образите на кръвожадната, избиваща светиите блудница, описват точно Съединените щати, ми е просто невъзможно да проумея.

За съжаление, единственият начин, по който привържениците на този възглед могат да подкрепят аргументите си, е да тръгнат по тъмния и мрачния път на безкрайни конспиративни теории, обрисуващи Съединените щати в изцяло негативна светлина. В „Последният Вавилон", например, авторите посвещават много време на това да представят всеки баща основател или като мразещ Бога неоезичник, или като окултист. Оттам те продължават нататък, очерняйки почти всеки аспект на американската система, който може да си представим. Аанализирайки този материал, дори намерих откъс, отнасящ се за мен — според тези автори, аз може би съм таен „мюсюлманин, който не желае да бъде разобличен."4 За съжаление това е вид мислене, което е необходимо, за да се приеме сценарий, където Съединените щати също са тайно и най-голямата сатанинска нация в света.

Признавайки доста очебийния проблем, който тази идея поставя за възгледа Съединените щати като Вавилон, Дъг Удуърд, един от най-изразените защитници на тази позиция, твърди, че Съединените щати изпълняват тази част от пророчеството чрез подкрепата си на аборта.5 Проблемът обаче е, че грехът на блудницата е убийството не само на невинните, но и по-специално на „свидетелите на Исус" (Откр. 17:6; виж също 12:17; 19:10; 20:4). Тя е виновна конкретно за проливането на кръвта на „пророци и светии" (Откр. 18:24). Ето защо мъчениците от последните дни са описани като „обезглавени поради свидетелството си за Исус и поради Божието Слово" (Откр. 20:4). Абортът, колкото и ужасяващ и чудовищен да е, просто не е въпрос на библейско мъченичество поради името на Исус или Божието Слово. С цялото ми уважение към Удуърд (когото познавам и ценя), усилията да се направи връзка между абортите в Америка и избиването на светии и пророци от голямата блудница лично на мен ми се струват като донякъде отчаян опит да се скълъпи някакво обяснение за една от най-важните части от пророчеството и същевременно като съвсем очевидният провал на Съединените щати да изпълнят неговите описания.

За да бъда ясен, никой не твърди, че Съединените щати са чист, сияещ фар от светлина, лишени от лични грехове, недостатъци, противоречия, ексцесии и много тъмни тайни. Да се каже, че Съединените щати не са Вавилон от последните дни, не е същото като да се каже, че те са съвършени. Далеч от това. Степента, до която някои привърженици на възгледа за Съединените щати като Вавилон са способни да стигнат, за да ги пренарисуват като самото въплъщение на всичкото зло от последните дни е не само обезпокоителна, но понеже идва от християни, които са поели ролята на учители, тя е и много разочароваща. Във време, когато християнските лидери на Америка би трябвало да възраждат духа на църквата да вика към Бог и да се застъпва за съживление на покаяние, което да помете тази нация, така както е правила в миналото, те вместо това аргументират в полза на нейното унищожение и всъщност призовават други християни да бягат. Да играеш ролята на обвинител е най-лесната работа на света. Да се бориш за изкупление обаче изисква вид ходатайски труд, който

Самият Исус моделира за онези от нас, които желаят да бъдат Негови ученици.

Живеем във време, в което групи като Ал Кайда, ИДИЛ и други терористични организации набират десетки хиляди деца от цял свят, за да се присъединяват към джихада и да участват в безразсъдни и безсрамни актове на масови убийства, унищожение, изнасилвания, поробване и чист геноцид на различни групи хора, включително християните от Близкия изток. Много нации безспирно лобират пред ООН и работят за изтриването на Държавата Израел от картата. Да се предлага идеята, че Съединените щати, от всички нации на земята, носят най-голяма вина за кръвта на евреи и християни и заслужават в най-голяма степен пълния Божи гняв, така че да бъдат напълно унищожени завинаги и никога да не се намерят вече, е нелепо.

КЪДЕ Е ПУСТИНЯТА?

Подобно на другите градове, които обсъждахме досега, Ню Йорк не съответства на топографското описание на град в „пустиня“ (Откр. 17:3 hcsb). Тези, които поддържат вярването, че Америка е блудницата, твърдят, че използваната от Йоан дума “еремос” се превежда като „пустош“ в повечето библейски версии и следователно не трябва да се разглежда като буквална пустиня. Вместо това трябва да си представим гориста пустош — Америка, каквато била, когато била открита за първи път от различните европейски изследователи. Както вече посочихме обаче, думата “еремос” контекстуално не се отнася за гориста земя, а точно за пустиня. В Исая 21, пасаж, от който черпи Откровение 17, Вавилон е наречен конкретно „пустинята на морето“ (Исая 21:1 kjv). Защо? Защото древният Вавилон бил разположен в пустиня. Това е контекстът на думата както в Исая, така и в Откровение. Поддръжниците на възгледа за САЩ не могат просто да сочат към онези части от библейските пророчества, които изглежда се съгласуват със САЩ, същевременно игнорирайки други. Няма начин да избегнем факта, че нито Ню Йорк, нито Съединените щати като цяло не отговарят на този много прост, но въпреки това много важен идентификационен белег на блудницата от последните дни.

КЪДЕ Е СТОЛИЦАТА НА ИСЛЯМСКИЯ СВЯТ?

Друг фактор, който може да дисквалифицира както Ню Йорк, така и Съединени щати като цяло, е, че нито един от тях не е столицата на седмата/осмата империя на звяра, за която вече аргументирах, че представлява историческия ислямски халифат и възродения халифат на Антихриста. Точно обратното, САЩ бива най-често разглеждан като „Големия сатана“ от повечето ислямисти и джихадисти. Заедно Съединените щати и Израел се разглеждат като най-големите врагове на исляма в целия свят. Разбира се, ако грешим в идентифицирането на седмата/осмата империя като ислям, тогава онези, които подкрепят възгледа, че Съединените щати са последният Вавилон, трябва да са в състояние да предоставят убедително обяснение, потвърждаемо от Библията, за това кои са тези царства и как те представляват естественото прогресиране на шестте предходни царства.

НЕПРАВИЛНО ПРИЛОЖЕНИЕ НА ТЕКСТОВЕ

Тези, които вярват, че Съединените щати са Тайна Вавилон, разчитат до голяма степен на един много селективен прочит на Исая 13–14 и Еремия 50–51, за да могат да подкрепят възгледа си. Удуърд, Крейгер и МакГриф в „Последният Вавилон“ черпят много от тези пасажи, за да аргументират своята теза за Съединените щати като Вавилон. Удуърд изрично твърди, че разрушителят от север, за който се говори и в двете пророчества, е Русия, която ще извърши атака срещу Съединените щати. Очебийният проблем с тази идея обаче е, че текстът директно назовава нападателя от север като мидяните (Ис. 13:17; Йер. 51:11). Историята, разбира се, потвърждава, че именно мидяните, придружени от персите и някои други, по-малки регионални царства, заедно завладяват Вавилон през 539 г. пр. н. е. (вж. Дан. 5:31). Невъзможно е да се каже, че „мидяни“ се отнася за Русия.

Исая 13:20 представя друг проблем за тези, които тълкуват тези текстове, взимайки за даденост, че става въпрос за Съединените

Щати. След като Вавилон бъде унищожен, ни се казва, „Никога няма да се насели, Нито ще бъде обитаван из род в род; Нито арабите ще разпъват шатрите си там.” Добре, нека сега да се запитаме честно дали това звучи повече като Съединените щати или като Близкия изток?

Ето още един крещящ проблем: Когато субектът, описан в Йеремия 51, най-накрая бива съден, в кое водно тяло бива хвърлен? Атлантическия океан? Пасифика? Река Мисисипи? Разбира се, че не. Вместо това той бива хвърлен „всред Ефрат” (Ер. 51:63). Пророчеството завършва с „Така ще потъне Вавилон и няма да се издигне“ (ст. 64).

Удуърд също разглежда термина „дъщерьо вавилонска“ като сочещ към Съединените щати (виж Иса. 47:1; Йер. 50:42 и др.). Отново, това до голяма степен се дължи на това, че се осланя на лъжливия разказ на Хислоп (вж. глава 5). Терминът всъщност се отнася до самия Вавилон, или по-точно, до неговите граждани. Подобен израз „дъщерьо сионска“ се използва в Писанията за Йерусалим или неговите граждани. Софония 3:14, например, казва: „Възвикай от радост, дъще сионска! Извикай триумфално, о, Израел! Радвай се и ликувай с цялото си сърце, йерусалимске дъще!” Библейският речник на Хексам определя този израз като „поетичен израз, отнасящ се до хората на Йерусалим, както и до самия град (Пса 9:14; Исая 1:8; 16:1; 52:2; Йер 6:2 ; Йер 6:23; Лам 1:6; 4:22; Зах 2:10; Соф 3:14).“6 Библейската енциклопедия на Бейкър заявява по подобен начин: „Тъй като древните градове метафорично се смятали като майката на техните жители, назоваването на народа на Йерусалим като „сионски дъщери“ било напълно подходящо, особено в поетичната литература.”7 В края на голямото оплакване в Псалм 137, псалмистът заявява: „Дъщерьо вавилонска, която ще бъдеш запустена, Блазе на онзи, който ти въздаде За всичко що си сторила нам! Блазе на онзи, който хване и разбие о камък Малките ти деца!” (ст. 8–9). Наистина ли трябва да вярваме, че Библията казва, че всеки, който разбие в камък американски бебета, ще бъде изобилно благословен? Основната причина за това особено мъчително ридание е изключително суровото отношение, на което били потърпевши евреите от ръцете на жестоките вавилонци, когато били отведени в изгнание. И така, „вавилонска дъще“ означава самият Вавилон; това

не е някаква тайнствено закодирана препратка към Съединените щати. Всъщност има няколко други проблема, свързани с опитите тези старозаветни пасажи да се прилагат към Съединените щати, но засега ще позволим тежестта на тези няколко примера да говорят сами за себе си. Ще продължим обсъждането на Исая 13–14 и Еремия 50–51 с много по-големи подробности в глава 16.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Съединените щати не успяват дори да се доближат до изпълнението на някои от най-основните изисквания на пророчеството от Откровение 17–18. Те не притежават онзи чисто религиозен компонент, който несъмнено е толкова централен в пророчеството. Съединените щати не са главната столица на глобално идолопоклонство. Със сигурност не са сърцето на глобалното религиозно преследване срещу евреи и християни. Не седят в пустиня. Съединените щати просто не отговарят на критериите, дадени в текста.

16
БУКВАЛЕН ВАВИЛОН

ВЪПРЕКИ ЧЕ РУИНИТЕ НА НЯКОГА ВЕЛИЧЕСТВЕНИЯ ГРАД Вавилон днес са нещо малко повече от рядко посещавана туристическа атракция, много християнски учители вярват, че в идните дни Вавилон ще бъде възстановен, далеч надминавайки предишната си, древна слава и изпълнявайки пророчеството от Откровение за града на блудницата от последните дни. Сред тези, които подкрепят тази гледна точка, са класически коментатори като Б. У. Нютън, Е. У. Булингър, Й. А. Сейс, Артур Пинк и Г. Х. Ланг (един от лично моите абсолютно любими коментатори). В по-близки времена сред поучаващите този възглед са: покойният Дж. Върнън Макгий, от Арнолд Фрухтенбаум, Робърт Томас, Джон Макартър, Чарлз Х. Дайър, Анди Уудс, Чък Мислър, Марк Хичкок и Джоел К. Розенбург. Години наред аз също клонях силно към този възглед. Не е изненадващо, че този възглед придоби значителна популярност сред учителите на библейски пророчества след американската инвазия на Ирак през 2003 г. Почти веднага след падането на правителството на Саддам Хюсеин, пастор Марк Хичкок заяви: „Вярвам, че това, което наблюдаваме да се случва пред очите ни, в Ирак и Близкия изток подготвя почвата за бързия възход. . . на Вавилон.”2 Отразявайки

подобни настроения през 2005 г., Джоел К. Розенберг прогнозира, че заглавията по света скоро ще бъдат: „Ирак изниква от хаоса, явявайки се най-богатата страна в региона.”2 Пред критиците на американското нашествие в Ирак той заявява:

“Ирак ще формира силно, стабилно и решително централно правителство. Иракските военни и вътрешни сили за сигурност ще бъдат добре обучени, добре оборудвани и все по-ефективни. Бунтът ще бъде смазан, подкрепата за него ще се изпари и чуждестранните терористи ще спрат да се стичат в страната. Докато ситуацията се стабилизира, иракските пътища и летища ще станат безопасни и хората най-накрая ще могат да се движат свободно из страната. Туристите ще се вливат в страната, посещавайки многобройните й древни археологически обекти и национални съкровища . . . В кратък срок Ирак ще се превърне в петролна суперсила, съперничеща на Саудитска Арабия. Трилиони петродолари ще нахлуят в страната. . . Древният град Вавилон ще се издигне на практика за една нощ като феникс, възкръснал от пепелта, за да се превърне в едно от съвременните чудеса на света. . . Народът на Ирак е на път да изпита ниво на лично и национално богатство и власт, за което никога не са мечтали. Експертите, които отписаха страната, предвиждайки бъдеще на неизбежен на провал и хаос, ще бъдат абсолютно зашеметени от такъв драматичен обрат на събитията.”3

За да бъда абсолютно справедлив както към Хичкок, така и към Розенберг, въпреки че определянето им на времето се оказва погрешно, тяхната визия за възроден Вавилон все още е напълно възможна. Ирак може в крайна сметка да постигне стабилност и да се превърне в глобален религиозен център и икономическа суперсила. Към момента на писането на тази кникга обаче, когато в нацията цари безпорядък, поне в близко обозримо бъдеще, е много трудно да си представим това. Разбира се, бъдещето със сигурност има свойството да ни подхвърля всякакви видове неочаквани обрати и всичко със сигурност е възможно.

Като странична бележка, този възглед би функционирал най-добре, ако осмото царство на звяра наистина е Ислямският халифат. Всъщност, трудно е да си представим, че това би могло да се изпълни отвъд сценария на ислямски звяр. Ако Вавилон се

възродеше в Ирак днес, изглежда почти невъзможно, че той би бил столица на западна антихристка сила. Много трудно е да си представим главен град в Ирак да бъде управляван от религиозна система, различна от исляма.

АРГУМЕНТАЦИЯ ЗА БУКВАЛЕН ВАВИЛОН КАТО ВЕЛИКАТА БЛУДНИЦА

Аргументите за това, че градът на блудниците от последните дни ще бъде буквален, възстановен Вавилон на брега на Ефрат, са доста прости:

1. Контекстът на Исая 13–14 и Еремия 50–51 е последните времена.

2. Тъй като няколко събития, описани в тези пророчества, не са се изпълнили в историята, те трябва да се разбират като отнасящи се до бъдещ съд над Вавилон.

3. Тъй като пророчеството в Откровение 17–18 черпи до такава голяма степен от Исая 13–14 и Еремия 50–51, Откровение трябва просто да бъде повторение и разширение на тези старозаветни пророчества.

4. В Захария 5:5–10 жената, изпратена във Вавилон (наречена „Сенаар“ в текста), така че да бъде построен храм за нея, не е нищо друго освен голямата блудница, която е била изпратена в Ирак, оставайки там до последните дни, когато ще бъде разкрита на света като последния Вавилон.

Нека обсъдим всеки един от тези четири аргумента по ред. Колко добре издържат те на внимателна проверка?

КОНТЕКСТЪТ НА ИСАИЯ И ЙЕРЕМИЯ

Първо, дали контекстът на Исаия 13–14 и Йеремия 50–51 сочи към историческо изпълнение или към изпълнение от последното време?

Привържениците на буквалния възглед за Вавилон биха казали, че се отнася до последните времена. Правилният отговор обаче е, че се отнася и за двете. Всяка честна оценка на тези глави трябва да започне с потвърждаването, че и Исаия, и Йеремия са пророкували относно съда над Вавилон, който предстоял в тяхното недалечно бъдеще. Това не само е ясният контекст на пророчествата като цяло, но и много от отделните детайли в текста го потвърждават. И в двете пророчества, например, се казва, че Вавилон бива завладян от мидийците (Ис. 13:17; Йер. 51:11, 28). Както обсъдихме в предишната глава, точно това е, което се случва. Пророчеството на Даниил ни информира, че именно Дарий Мидянинът всъщност превзема града (Дан. 5:31).

Въпреки историческото естество на тези пророчества обаче, в тях също е преплетен и много ясен есхатологичен език. Исая 13:6, например, говори за „деня Господен“. Въпреки че има случаи в Писанието, когато тази фраза се отнася просто до разтърсваща божествена намеса в историята (напр. Амос 5:18, 20; Езе. 13:5; 30:3), преобладаващата употреба на този термин се отнася до края на тази настояща епоха. Разбира се, както ни напомня легендарният коментатор Дж. Алек Мотиър, „денят Господен има много междинни изпълнения.”4 Такъв вероятно е и случаят тук. Исая 14 продължава с пророчество, насочено към царя на Вавилон, което всъщност постепенно се разширява директно до пророкуване срещу великия диктатор от последните дни, наричан още Антихрист. Въпреки наличието на различни индикатори в текста, сочещи към последните времена, обаче, това не анулира историческия контекст на пророчествата.

Тълкувателите претеристи, които гледат на повечето пророчества като изпълнили се в историята, и футуристите, които гледат на много от пророчествата като имащи бъдещо изпълнение в последните дни, просто влизат в конфликт едни с други, когато се сблъскват с пасажи като този. Мнозина твърдят, че пророчества като тези трябва да се разбират като имащи строго изпълнение от една опция – или изпълнено в историята, или очакващо изпълнение в бъдещето – с малко или никакво място за някакъв междинен вариант. Бих казал, че такъв неотстъпчив подход е напълно ненужен. Всеки съвестен и внимателен подход към тези пророчества трябва да признае

различното наслояване както на историческо, така и на бъдещо значение в рамките на един и същ текст. Разбира се, за съвременните западни умове, които предпочитат да бъдат водени от исторически методи в стремежа си да дисектират сръчно дори самото Божие Слово, това може да бъде изключително разочароващо понятие. Естеството на еврейските пророчества, толкова богати на поезия и хипербола, обаче, не винаги съответства на западните категории и правила.

Въпреки че няма универсален тълкувателен принцип, който можем да приложим към всеки един пророчески пасаж в Библията, доста обичайно е пророците да говорят за събития, които са били в тяхното близко или непосредствено бъдеще, но същевременно пророкуват чрез тези събития за един по-далечен хоризонт, наречен последните дни. Бих твърдял, че това е и най-добрият подход за разбиране на Исая 13–14 и Еремия 50–51. Може да се каже, че тези пророчества трябва да се разбират като говорещи както за историческото падане на Вавилон, така и за бъдещ Божий съд в последните дни. Това означава ли, че град Вавилон трябва да бъде изграден отново върху старите си основи? Макар че това със сигурност е възможно, не вярвам, че текстът го изисква. Но ако нашето четене на тези пророчества ни доведе до заключението, че един буквален, бъдещ град Вавилон трябва да бъде възстановен, в крайна сметка трябва да изискваме същото и за други царства и народи, които технически вече не съществуват, като Едом, Моав, Амон и Амалик. Въпреки че е имало недвусмислено исторически присъди за всички тези царства/племена, има и пророчества, които говорят за тяхната присъда през последните дни. Рядко се случва обаче някой да твърди, че е нужно те да преживеят някакво много буквално съживление или прераждане. Не е нужно да търсим буквално прераждане на царство Едом или Моав, например. Най-често пророчествата, говорещи за есхатологична присъда върху тези двете, просто се тълкуват като означаващи, че регионите окупирани по-рано от тези царства, ще преживеят някакъв вид присъда в последните дни. Алтернативно, в някои случаи тези древни имена изглежда придобиват още по-широко значение, представяйки всичките врагове на Израил в края на епохата, без пряка връзка с

мястото, където живеят. Пророчеството на Авдия, например, изобразява планината (или царството) на Едом като претърпяваща осъждение в деня Господен. Повечето футуристи обаче смятат, че това означава много повече от просто присъда от последните дни върху региона на Южна Йордания. В този контекст Едом най-често се разглежда като представляващ всички есхатологични антагонисти на Израил взети заедно, обладани от това, което Езекиил нарича „вечна омраза“ (Езекил 35:5).

Ако искаме да тълкуваме Исая 13–14 и Йеремия 50–51 като отнасящи се най-вече до историческа присъда над древен Вавилон, говорейки същевременно по-общо за Господната присъда в последното време над враговете на Бог в целия регион на Южен Ирак, вярвам, че това би било достатъчно, за да задоволи смисъла на текста. Позовавайки се на Йеремия 50–51, месианският еврейски професор д-р Майкъл Браун точно коментира:

„На Вавилон е отдадено такова голямо значение в Писанията. . . тъй като представлява олицетворение на човешката гордост и завладяването на света, той се превръща в праобраз на всички враждебни световни сили, служейки като върховния символ на опозиция срещу Бога, използван в Откровение 17:1–19:5.”5

ВАВИЛОНСКИТЕ СТЕНИ

Следващият аргумент за бъдещия характер на Исая 13–14 и Йеремия 50–51 е, че много от подробностите в тях не са се изпълнили в историята. Привържениците на буквалния възглед за Вавилон посочват, например, че Йеремия описва стените на Вавилон като напълно изравнени със земята, докато това не се случва в действителност, когато Вавилон пада. По подобен начин Йеремия описва физическия колапс на Вавилон като много внезапен, докато всъщност той е бил дълъг и продължителен. Йеремия също така описва Вавилон като необитаем завинаги, без възможността да бъде построен отново някога, въпреки че бил както възстановен, така и обитаван още от времето на Йеремия. При първоначален анализ

изглежда, че това е силна аргументация за възгледа, че пророчеството предстои тепърва да се изпълни. По-внимателното разглеждане на всеки аспект обаче разкрива някои слабости в по-широкия смисъл на аргумента.

Нека разгледаме стените на Вавилон. Тези извисяващи се стени били толкова масивни, че по едно време се смятали за сред седемте чудеса на древния свят. Въпреки че тези описания трябва да са преувеличени до известна степен, Херодот пише, че стените са били дълги 56 мили, 80 фута дебели и 320 фута високи![6] И така, когато Йеремия казва, че тези стени „съвсем ще бъдат разрушени“ (51:58), това било извънредно твърдение. Пророчеството също така казва: „Високите й порти ще бъдат опожарени”. По-рано в пророчеството също се предсказва, че Вавилон ще падне „внезапно“ и по драматичен начин (51:8). Но когато Вавилон действително пада, стените й не биват разрушени, портите й не биват изгорени и падането й се разгръща дълго и продължително. Вместо да разбият големите стени, армиите на мидийците и персите в действителност се промъкват под стените през река Ефрат и изненадват града. Големите стени продължили да съществуват в продължение на няколко века, рушейки се бвано и превръщайки се в занемарени развалини.

Взимайки предвид резкия контраст между описаното от пророка и това, което действително се разгърща в историята, ние трябва да направим някои тълкувателни избори. Първо, може просто да стигнем до заключението, че Йеремия е използвал драматичен език, преувеличен език, за да опише падането на Вавилон. Някои тълкуватели предполагат, че Йеремия е използвал езика на физическия колапс, за да опише по поетичен и въздействащ начин това, което всъщност представлявало опустошителен, драстичен и внезапен политически колапс. Второ, можем да твърдим, че този език на разрушени стени и изгорени порти трябва да се разбира в много строго буквален смисъл и да излагаме аргументи за това, че той може да описва единствено бъдещото падане на Вавилон. Проблемът с тази опция обаче е, че тя изисква всеки бъдещ Вавилон да бъде заобиколен от масивни стени и порти със застрашителни размери. Ако това не е така, тогава дори бъдещо унищожение на Вавилон няма да може да удовлетвори буквално описанията на

текста. Идеята за модерен, обграден с крепости град обаче изглежда напълно анахронична. Въпреки че древните градове често са имали стени и порти, за да ги предпазват от нашественици, това не важи за съвременните градове. Следователно много по-вероятно е езикът, описващ стени и порти, които биват напълно разрушени, да се разбира по-скоро като хипербола, отколкото като строго буквално описание. За да бъда ясен, аз се придържам към по-буквалната херменевтика. С други думи, аз тълкувам Писанието буквално, когато е възможно, но същевременно се придържам към това, което аз наричам буквално, т.е. „рационален буквализъм“, който признава, че библейското пророчество доста често използва поетично преувеличение и хипербола. Дори когато четем Библията буквално, ние все пак трябва да вземем предвид различните видове литература, която четем. Пророческата и апокалиптичната литература често използва този вид поетичен, преувеличен език.

Помислете за една друга подробност, която демонстрира това доста добре. Говорейки за унищожението на Вавилон, Еремия 51:42 казва: „Морето се надигна против Вавилон, той покрит е от бушуващите му вълни.” Това обаче очевидно не се е изпълнило буквално в историята. Морето не наводнява град Вавилон. По-скоро войниците на мидийците и персите я заливат и поглъщат. Хипербуквалният тълкувател, който отказва да види това като пророчески език, е принуден да твърди, че Вавилон от последните дни ще бъде наводнен от морето. Проблемът е, че Вавилон се намира на почти триста мили от Персийския залив, а река Ефрат със сигурност не е море. Рационалният буквализъм би признал, че тази част от пророчеството просто използва някак пищен пророчески език, за да опише доста драстичното историческо падане на Вавилон.

Отново, най-логичният подход е да се каже, че въпреки че Йеремия говорил предимно за историческото падане на Вавилон, той също очаквал с нетърпение съда над Господните врагове от последните дни, особено в района на Южен Ирак.

СЪСТАВНИЯТ ГРАД НА САТАНА

Третият аргумент, използван от онези, които приемат буквалния възглед за Вавилон, е, че тъй като Откровение 17–18 черпи до такава голяма степен от Исая 13–14 и Еремия 50–51, Откровение само по себес си е просто повторение на тези старозаветни пророчества. Този аргумент също се сблъсква с някои много значителни трудности. Докато Откровение 17–18 всъщност черпи до голяма степен от пророчествата на Исая и Еремия, отнасящи се до Вавилон, Откровение черпи и от други старозаветни пророчества, които ни насочват към няколко други града. То всъщност черпи от многобройни образи и пророчества за различни градове, за да нарисува съставна картина на бъдещия „Вавилон“ от последните дни, който няма да бъде разкрит преди настъпването на последните дни. Когато анализираме внимателно пророчеството от Откровение 17–18 и разгледаме всички различни цитати, алюзии и отзвуци, които се намират там, то ни насочва към Вавилон, да, но също и към Рим, Ниневия, Тир, Едом, Содом и Гомор и дори към Йерусалим. Вместо да тълкуваме Вавилон от последните дни като някой от тези древни градове обаче, трябва да го тълкуваме като съчетание от всички тях. Нека разгледаме някои от пасажите и символите, от които черпи Откровение.

ВАВИЛОН

Малцина са в състояние да отрекат, че пророчеството от Откровение разчита до голяма степен на няколко старозаветни пророчества, които говорят за съда на Вавилон. Най-значимите от тези пророчества са Исая 13–14, 21 и Еремия 50–51. Когато Йеремия описва задаващата се присъда на Вавилон, той призовава Божия народ да напусне Вавилон, за да не бъде завлечн в неговото унищожение: „Народе Мой, излез изсред него и нека всеки да спаси живота си от пламналия гняв на Господ.“ (Йер 51:45). В Откровение чуваме почти идентичен призив: „И чух друг глас от небето да казва: „Народе Мой, излез от нея, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделиш наказанията ѝ, защото нейните грехове стигнаха чак до небето и Бог си спомни престъпленията ѝ.” (Откр. 18:4).

При обявяването на действителното падане на Вавилон, Исая вижда действителен пратеник на кон, който вика: „ **“**Падна, падна Вавилон, И всичките изваяни идоли на боговете му се строшиха на земята!” (Ис. 21:9). Описанието на Йеремия съдържа подобно изявление: „Внезапно, падна Вавилон и се разруши. . . .Вавилон ще стане грамади, Жилище на чакали, За учудване и подсвиркване, Необитаем.” (51:8, 37). Написаното в Откровение съчетава тези пасажи, като виждаме ангелът да вика: „Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица;” (18:2).

Освен това Господният съд над Вавилон е описан в Йеремия с думите: „О, ти, който живееш край много води, Който изобилваш със съкровища, Краят ти дойде“ (51:13). От друга страна Откровение казва: „Тогава един от седемте ангела... . . дойде и говори с мен, като каза: „Дойди, ще ти покажа съдбата на голямата блудница, която седи на много води“ (Откр. 17:1). По подобен начин, Исая 21 е пророчество срещу Вавилон, наречено там „пустинята на морето“ (ст. 1 kjv), докато в Откровение Йоан вижда Вавилон както в пустиня, така и седнала върху много води (17:1, 3, 15).

НА БРЕГА НА ЕФРАТ ИЛИ НА МОРЕТО?

Тук е важно да се отбележи важно разграничение между Вавилона на Еремия 51 и Вавилон от Откровение 18. Когато Йеремия завършва своето пророчество, му се казва: „И като изчетеш тая книга, вържи на нея камък и хвърли я всред Евфрат” (Ер. 51:63). Актът на хвърляне на свитъка в Ефрат сам по себе си е пророчески акт, символизиращ това, че Вавилон ще бъде хвърлен в реката. В Откровение обаче камъкът бива хвърлен не в Ефрат, а в морето: „И един силен ангел взе един камък голям като воденичен, та го хвърли в морето и рече: Така стремително ще бъде тръшнат Вавилон, великият град, и няма вече да се намери.” (18:21). Така че единият град е описан като разположен на река Ефрат, а другият град всъщност седи до морето. Както ще видим по-късно, „Вавилон“ от Откровение, що се отнася до близостта му до морето, е описан по начини, много по-сходен с древното морско пристанище Тир,

отколкото с историческия град Вавилон, намиращ се на близо триста мили на север от персийския Залив.

Въпреки това е ясно, че Откровение 17–18 разчита до голяма степен на пророчествата в Исая и Йеремия, като и двете се отнасят до съда над буквалния Вавилон. Именно поради ясното значение на тези алюзии всъщност привържениците на възгледа твърдят, че Вавилон от последните дни е просто буквален Вавилон. Техните наблюдения, разбира се, са точни. От критично значение е обаче да се вземат предвид и множеството други цитати и алюзии от различни старозаветни пасажи, както и образите и символиката, които биха били широко разпространено схващане сред вярващите от първи век.

РИМ

Както беше обсъдено по-рано, почти няма съмнение, че ранните християни вероятно също биха тълкували пророчеството от Откровение 17–18 като отнасящо се до известна степен до езическия град Рим. Това не би било грешка от тяхна страна; това очевидно било Господното намерение, когато вдъхновил пророчеството. Терминът Вавилон не само бил използван често от християни и евреи от първи век за конкретно обозначаване на Рим (вижте глави 9 и 12), но Господ също избира да използва по-конкретно символиката на жена, седяща на седем хълма. Това е доста специфичен език. Ние посочихме, че римските монети от този период всъщност са имали точно такова изображение върху тях. Рим бил известен като градът, разположен на седем хълма. Никой, четящ това пророчество през първи век, не би пропуснал това. Рим също бил основният световен икономически център и център както на идолопоклонството, така и на преследването по онова време. Има много неща, свързани с този град от първи век, които отговарят на описанията в пророчеството. Да се предположи, че един библейски грамотен вярващ през първи век би възприемал пророчеството като отнасящо се не към Рим, а към буквалния Вавилон, би означавало да се пренебрегнат тези елементи. Разбира се, както обяснихме в глава 12, има и други причини, поради които град Рим не отговаря на или не изпълнява пророчеството. Така че, от една страна, трябва да признаем, че

пророчеството черпи до голяма степен от символите, характеристиките и духа на град Рим; от друга, трябва да признаем, че въпреки това то сочи и към нещо друго.

ТИР

Откровение 17–18 също черпи до голяма степен от пророчества, които говорят за унищожението на град Тир. В Исая, в дните на пророка, Тир бил прочут икономически център. Като пристанищен град на север от Израел, в днешния Ливан, Тир бил естествен център на регионална търговия. Търговци от Тир поемали на път из водите на Средиземно море, основавайки различни колонии по бреговете на Гърция и Северна Африка, в Картаген и чак до Сицилия и Корсика, Испания.7 Интересното е, че Тир е известен с производството на скъпо лилаво багрило, известно като „тирийско лилаво“, извличано от вид морски охлюви.8 Не забравяйте, че в древни времена този цвят е бил носен почти единствено само от кралски особи. Това, че се уточнява, че царицата-блудница от Откровение е украсена в червено и тирско лилаво, вероятно не е съвпадение. Има и няколко други алюзии за Тир в пророчеството за блудницата.

В Откровение 17:2 ни се казва: „Земните царе блудстваха“ с жената. Г. К. Бийл и други коментатори виждат тук ясна алюзия към Исая 23, предсказание, изрично отправено срещу древния град Тир. Там Тир многократно бива описван като икономическа проститутка, която „блудствува с всичките царства по лицето на земята“ (ст. 17). Когато ангелът в Откровение говори за съда срещу Вавилон, той казва: „твоите търговци бяха големци на земята“ (18:23). Този език несъмнено е извлечен от Исая 23, където четем, че търговците на Тир „бяха князе“ и неговите „търговци бяха най-почитани на земята“ (ст. 8).

Откровение черпи също и от едно главно пророчество в Йезекиил. В Откровение 18, когато търговците, капитаните и моряците чуват за рухването на Вавилон, те избухват в ридание, извлечено почти изцяло от Йезекиил 27, пророчество срещу Тир. Прочетете следните два пасажа и отбележете многобройните прилики между двете.

“Твоето богатство и твоите стоки, твоите моряци и твоите кормчии, онези, които заздравяваха корабите, дърводелците и търговците с твоята стока и всички твои бойци, които бяха у тебе, и целият твой екипаж в деня на падението ти ще паднат посред морето. При силния вик на твоите кормчии ще потреперят околностите. И всички гребци ще слязат от корабите, моряците и всички кормчии ще застанат на сушата и ще заридаят с висок глас, ще заридаят за помощ, като посипят с пепел главите си и се валят в прахта. Ще се острижат до голо и ще навлекат вретища, и ще плачат за тебе с горчив плач. И в риданието си ще извисят плачевна песен и ще заплачат за тебе: Кой е като Тир, разрушен сред моретата? Когато твоите стоки излизаха по моретата, ти насищаше царете по земята с голямото си богатство и с твоите стоки. Но когато ти беше разбит по моретата, твоите стоки потънаха в дълбоките води, цялата ти войска заедно с тебе. Всичките обитатели на островите се ужасиха от тебе, на царете им настръхнаха косите, лицата им се изкривиха. 36 Търговците на другите народи те освиркваха; ти стана за ужасяване и няма да те има за вечни времена»’.“ (Йезе. 27:27–36)

Сега помислете каква част от езика и образите са адаптирани в Откровение 18:

“Търговците, които се обогатиха от търговия с нея, ще застанат надалеч от страх пред мъките ѝ, ще плачат, ще ридаят и ще казват: ‘Горко, горко на тебе, велики граде, облечен във висон, порфира и багреница, украсен със злато, скъпоценни камъни и бисери, защото в един единствен час беше опустошено толкова голямо богатство!’ Всички кормчии, всички пътници по корабите и моряци, както и онези, които се препитават от морето, застанаха отдалеч 18 и като гледаха дима от изгарянето му, викаха: ‘Кой може да се мери с този велик град?’ Тогава посипаха с пепел главите си и с плач и ридание викаха: ‘Горко, горко на тебе, велики граде, с чиито скъпоценности се обогатиха всички, които имат кораби по море – защото в един единствен час той запустя! Весели се заради гибелта му ти, небе, и вие, вярващи, апостоли и пророци, защото Бог му е отсъдил възмездие за всичко, което той ви е сторил’.“ (Откр. 18:15–20)

За ясната връзка между тези два пасажа Бийл пише:

“Сред всички метафори на блудницата в Стартия Завет, повечето от които се отнасят за Израел, тази, отнасяща се до Тир в Исая 23, е езиково най-близката до Откровение 17:2. Това, че се има предвид Тир тук, в Апокалипсиса, става ясно от многократните препратки в Откровение 18 към произнасянето на присъдата над Тир в Йезекиил 26–28 и алюзията, специално насочена към Иса. 23:8 в Откр. 18:23.9”

Така че не само, че Господ използвал древните градове Вавилон и Рим като исторически образци на Вавилон от последните дни; Той също до голяма степен черпи и от пророчествата за Тир.

НИНЕВИЯ

Откровение 17–18 също черпи от пророчества за Ниневия, още една столица на едно от седемте царства на звяра. Подобно на Вавилон и Рим, Ниневия била великата регионална сила на своето време. В Наум 3, Господ изобличава този знаменит езически град от древността:

“Горко на кръвнишкия град; Цял е пълен с лъжа и грабеж; Плячката не липсва. Пукот на бичове се чува, и шум от тропот на колела, На тичащи коне, и на подскачащи колесници. Конникът се качва с лъскав меч и бляскаво копие; Има и много ранени и голямо число убити, и труповете са безчислени; Спъват се в труповете им. Това е поради *многото блудства на привлекателната блудница, Изкусна в баяния, Която продава народи чрез блудствата си, и племена чрез баянията си.*” (Наум 3:1–4; курсивът е добавен)

Тук виждаме отново мотива за кръвожаден град-блудница, описан също като град на „чародейство“. Откровение черпи от това предсказание, когато казва за Вавилон: „понеже чрез твоето чародеяние бяха измамени всичките народи.” (Откр. 18:23). Така в Ниневия, столицата на Асирия, имаме още един древен град, на който да гледаме като на праобраз на великия град на блудницата от последните дни.

ЕДОМ

В Исая 34 откриваме пророчество срещу Едом, който често се използва от пророците, като символ на основните противници на Израел от последното време. Описвайки окончателната Господна присъда над Едом, ние четем: „Потоците на Едом ще се превърнат в смола. И пръстта му в сяра, И земята му ще стане пламтяща смола. Няма да угасне ни нощем ни денем; *Димът й ще се издигне непрестанно Из род в род ще остане опустошена; Никой не ще мине през нея до века.* (Ис. 34:9–10; курсивът е добавен). След това в Откровение 19, редица гласове от небето, ликуващи поради падането на Вавилон, сочат директно към този пасаж от Исая:

"Той осъди великата блудница, която е разтляла земята с блудството си . . . *Алилуя! И димът й се издига до вечни векове.*" (Откр. 19:2; курсивът е добавен). Бийл коментира: „Тук падането на Едом се приема като предшестващ типологичен модел за падането на [Вавилон], който никога няма да се издигне отново след Божия съд."10 Така става Едом петият град, който също е исторически тип за Вавилон от последните дни.

СОДОМ И ГОМОРА

Унищожението на Содом и Гомора, подобно на Едом, служи като праобраз на осъждението над Вавилон. Както разказът за унищожението на тези градове описва в детайли:

"Авраам . . . погледна към Содом и Гомор и към цялата земя на равнината, и, ето видя, че дим, като дим от пещ, се издигаше от земята." (Бит. 19:27–28)

Второто послание на Петър също говори по-конкретно за унищожаването на Содом и Гомор и за това как Бог го използва като предупреждение за бъдещите поколения. Казва ни се, че Господ „осъди на разорение содомските и гоморските градове и ги обърна на пепел, и ги постави за пример на ония, които щяха да вършат нечестие" (2 Петър 2:6). По този начин Содом и Гомор са още един

пример от Стария завет, извлечен в Откровение, с цел да изобрази съставната картина на великия град на блудницата от последните дни.

ЙЕРУСАЛИМ

Въпреки че вече изключихме Йерусалим, както и Рим, като основната цел на пророчеството от Откровение 17–18, бихме проявили небрежност, ако не признаехме факта, че пророчеството черпи явно от езика на и конкретни пасажи от Стария завет, които първоначално се прилагали към Йерусалим. Първо, имаме очевидната употреба на термина "блудница", който, както обсъдихме вече, често бива използван из цялата Библия за обозначаване на Израил (напр. 2 Летописи 21:11; Езек. 16:15; и др.). Както Бийл отбелязва:

"Всъщност, портретът на блудницата в Откровение 17 черпи също и от описанието на Израил като блудница в Йер. 2:20–4:30: там Юда е блудница (2:20) с „чело на блудница" (3:3), която кара и други да грешат (2:33). Върху нейните „поли се намира кръвта на невинните" (2:34), „роклята й [е] червена", тя „се украсява със златни накити" (4:30), а любовниците й ще я презрат и ще се опитат да я убият (4:30)."11

Други коментатори са посочвали факта, че дрехите на първосвещеника са описани в LXX като направени от „злато, синьо, алено и висон" (Изх. 28:5), което е някак подобно на блудницата от Откровение, която е „облечена в пурпурно и червено и украсена със злато" (Откр. 17:4).12

СЪСТАВНИЯТ ГРАД НА БЛУДНИЦАТА

И така, за да отговорим на онези, които се придържат към буквалния възглед за Вавилон: макар че е вярно, че Откровение 17–18 черпи много от езика на Исаия 13–14 и Йеремия 50–51, това не означава, че Откровение трябва да говори за буквалния град Вавилон в Ирак. Вместо това Откровение посочва всички тези градове заедно, за да ни насочи към друг мистериозен град, който все още не съществувал

по онова време. Вместо да гледаме единствено и само към Вавилон — или който и да било от другите градове, всъщност — вместо това трябва да погледнем към всичките тези нечестиви градове, които заедно образуват една съставна картина на последния град на нечестието.

ЗАХАРИЯ 5

Четвъртият и последен аргумент за буквално възстановен бъдещ Вавилон се върти около пророчеството от Захария 5:5–10, което засегнахме накратко по-рано. Това пророчество говори за жена, конкретно наречена „Нечестие“, поставена в ефа или кошница и изпратена в „земята на Сенаар“, където ще остане, докато „пиедестал“ (вероятно означаващ светилище) бъде построен за нея. Твърди се, че тази жена представлява голямата блудница, която е изпратена във Вавилон до настъпването на последните дни, когато ще бъде разкрита на света като последният Вавилон.

Тъй като това пророчество било дадено през 519 г. пр. н. е. (вж. Зах. 1:7), двадесет години след падането на Вавилон, няма съмнение, че то говори за предстоящо спрямо дните на Захария събитие, отнасящо се до „земята Сенаар“. По-конкретно, то говори за бъдеще в тази земя, което включва както нечестие, така и религия. При това, пророчеството всъщност никога не споменава последните дни. Макар че със сигурност може да се отнася за последните дни, то в действителност не казва това. Също така, вместо да казва, че жената е отведена в град Вавилон, Захария използва по-общия термин „земята на Сенаар“. Въпреки че това може да идентифицира конкретно място, където се е намирал древният град, то също така позволява да се тълкува, като отнасящо се за много по-обширния регион около него.

Интересно е, че през осми век град Куфа, само на тридесет и пет мили южно от Вавилон на брега на Ефрат, всъщност става дом на Ислямския халифат и по този начин столица на ислямския свят за около дванадесет години. След това Халифатът е преместен на север в Багдад, където продължава да съществува за около 450 години. Фактът, че самата столица на седмата империя на звяра, доминираща целия Близък изток, всъщност бива установена толкова

близо до Вавилон в продължение на почти петстотин години, със сигурност не е без значение. Възможно ли е Захария да е описвал точно това? Макар че не бих искал да се ангажирам напълно с този възглед, възможно е това да е всичко, което е необходимо, пророчеството на Захария да се разглежда като изпълнено, без да се настоява за напълно възстановен град Вавилон. Друга по-малко вероятна възможност е град Мека, духовното сърце на ислямския свят днес, да е изпълнил това пророчество. Мека наистина е домът на светилище с форма на куб (Кааба), където хората от онази област буквално се покланят и се молят пет пъти на ден. Това наистина е град, в който повече от хиляда и четиристотин години съществува храм на „Нечестието" и който сега функционира като духовен полюс за по-голямата част от сърцата в целия регион. Ще обсъдим това светилище и неговото значение много по-подробно по-нататък. Тази възможност, разбира се, зависи изцяло от това колко широко може да се разбира терминът „земя на Синаар". Докато повечето библейски атласи и речници идентифицират Синаар като целия регион приблизително от днешен Багдад до Персийския залив, съществува и известна неяснота, имайки предвид, че илюстрираният библейски речник на Холман признава, че терминът има „несигурно значение, използвано в разнообразни древни близкоизточни документи, които очевидно сочат към някак различни места."13 Макар че аз също бих се поколебал да утвърдя това мнение като най-вероятния смисъл на пророчеството, то може да е напълно допустима опция за обяснение на текста.

В крайна сметка пророчеството на Захария, макар и със сигурност да поражда някои предизвикателни въпроси, не представлява достатъчно солидна основа, върху коато да се изгради аргументация за възстановен буквален Вавилон като великата блудница.

РЕАЛНОСТТА ОТ МЯСТОТО НА СЪБИТИЯТА

След като вече разгледах някои от трудностите и слабостите на основните аргументи за бъдещ буквален Вавилон, който ще бъде възстановен и впоследствие унищожен от Господа, бих искал да завърша, обръщайки внимание на само още няколко трудности, съществуващи за този възглед. От една страна, въпреки че се

намират някои силни библейски аргументи в негова полза, по отношение на днешните, конкретни, реалности от мястото на събитията, той всъщност е най-слабият сред всички останали възгледи.

Понастоящем Вавилон, или по-точно Хила в Ирак, дори не се доближава до кандитат заслужаващ да бъде разглеждан като темата на Откровение 17–18. Хила не е глобален религиозен център или икономическа сила. Той не владее над земните царе. Не е пиян от кръвта на светиите. Този възглед се основава изцяло на идеята за нещо, което може да се случи в бъдеще, но което в настоящия момент няма почти никакви проспекти да се случи в обозримото бъдеще. Това означава ли, че не може да се случи или че никога няма да се случи? Разбира се, че не. Поне засега обаче това изглежда малко вероятно. След американската инвазия и продължилата десетилетие окупация на Ирак, и след като ИДИЛ пое контрола над много от централните и северни територии на Ирак, голяма част от нацията от тогава до сега функционира в режим на оцеляване. Тъй като самоубийствените атаки се извършват в известен смисъл редовно в столицата на Багдад, Ирак едва ли е готов да построи мегаград само на петдесет мили от него, достоен да бъде считан за световна финансова столица.

И все пак, всичко е възможно. Всякакъв вид събития биха могли да се развият през следващите пет до тридесет години. Ако трябва да бъда честен обаче, съмнявам се, че има толкова много време преди да се завърне Исус. Ще бъда малко изненадан, ако стигнем до 2045 година и Исус все още не се е завърнал. Разбира се, годините със сигурност имат особеното свойство да заминават пред очите ни и ние никога не трябва да си позволяваме да знаем с каквато и да било степен на сигурност какво ни носи бъдещето. Целият свят беше шокиран от това колко бързо Арабската пролет и събитията, които последваха по петите й, трансформираха Близкия изток и Северна Африка привидно за една нощ. Ако голяма регионална война (или дори световна война) се развие през следващите години, което според мен е доста вероятно да се случи, тогава това също би променило радикално геополитическия пейзаж на Близкия изток и света. Така че да, почти всичко е възможно.

Привърженици на този възглед също биха могли с право да посочат колко бързо бе построен град Дубай. През 1990 г. Дубай едва приличаше на град, имайки само една главна ивица, преминаваща през сравнително безплоден пустинен град с няколко високи сгради и летище. И все пак през 2009 г. той вече се бе превърнал в главен регионален град с десетки небостъргачи, включително най-високата сграда в света - Бурж Халифа. Днес, с нововъзникващи технологии, нови строителни техники и достатъчно капитал, един главен град може да бъде построен само за десет до петнадесет години. Ако подобен проект започнеше през следващите няколко години, той би могъл да бъде завършен може би до 2030 г. Така че този сценарий със сигурност е възможен. Въпреки това, поне засега, идеята, че Хила, домът на руините на Вавилон, в скоро време ще се появи на световната сцена като основен религиозен и икономически център и ще изпълни всички описания на пророчеството в Откровение 17–18, изглежда наистина трудна за вярване.

ТАЙНА? КАКВА ТАЙНА?

Друга трудност, която срещам с това тълкувание, е дълбоко антиклиматичният, може би дори противоречив характер на този възглед. Би изглеждало странно един ангел да нарича този град от последното време „тайна“, ако в действителност той не е никаква тайна. Дами и господа – ето го! Решението на тази велика мистерия на вековете, отговорът на това, което обърква екзегети, учени и изследователи на Библията от векове, е на път да бъде разкрито. Барабани, моля. Идентичността на великата загадтка на Вавилон от последните дни е . . . Вавилон.

Чакай малко. Какво?

Ако отговора на загадката на Вавилон от последните дни е просто буквален Вавилон, какъв антиклимакс е това!

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Въпреки че идеята, че голямата блудница е просто буквален Вавилон, е вероятно по-силна от предишните възгледи, които обсъждахме досега, тя все пак има някои недостатъци, някои от тях може би

фатални. Както винаги, Бог знае най-добре и времето скоро ще разкрие истината. Дотогава трябва да останем смирени, наблюдавайки внимателно знаците, които се разкриват пред очите ни.

НЕВЯСТАТА ИЛИ БЛУДНИЦАТА?

Преди да завършим тази глава, като донякъде странична бележка, намирам за доста интригуващ предложения проект за Басра, град на около 280 мили южно от Хила/Вавилон. Басра е пристанищен град в Ирак на Персийския залив. Прякорът му е „невястата на залива“. Добавяйки още подробности по темата: в момента се разработват планове за изграждане на „вертикален град“, масивна сграда, която проектантите просто наричат „Невястата“.14 Доклад в британския „Гардиън“ ни дава завладяващите подробности за това, което скоро може да се разиграе в град Барса:

“Свикнали сме с короната на „най-високата сграда в света“, следвайки световния икономически център на тежестта: САЩ през по-голямата част от 20-ти век, след това Далечния Изток (Малайзийските кули Петронас, Тайванския Тайпе 101) и сега Дубай с Бурж Халифа, предстоящ да бъде заменен от кулата на Кралство на Саудитска Арабия през около 2019 г. Но сега се задава кула, която може да засенчи всички тях – в Ирак. Да, прочетохте правилно: най-високата сграда в света предстои да бъде построена в Басра, Южен Ирак. Нарича се „Невястата на залива“ и ще бъде висока 230 етажа — 1152 метра. Това е приблизително Бурж Халифа с Шард отгоре й . . . Има и огромен навес над обществена зона в основата на кулите, наречена „Воалът“. Булка, воал — виждаш ли какво са сътворили там? . . . Ако мисловният ти образ на Басра все още е военната зона, каквато беше през 2003 г., когато британските и американските войски за първи път влязоха в Ирак, той очевидно се нуждае от актуализация. Басра е просперираща и сравнително спокоен град в наши дни, „по-скоро като Кувейт, отколкото като Багдад“. Пипалата на Ислямска държава се намират на най-малко

600 км разстояние от там. Наоколо се плискат петролни пари. По всички нови пътища има нови коли. Петзвездни хотели и нов спортен стадион наскоро отвориха врати (очевидно Басра е град луд по футбола). Правителството работи по нов генерален план за разрастващия се град, в който публично финансираната Невяста ще бъде в центъра. Невястата на залива всъщност е местен прякор на града. Някога Басра се смяташе за едно от най-красивите и космополитни места в Персийския залив – преди Саддам Хюсеин да накаже предимно шиитското си население, след това войната в Ирак му нанесе още повече белези. Той бил и предполагаемото местоположение на Райската градина.15

Възможно ли е библейските описания на Вавилон от последните дни да се изпълнят в град, който се намира на почти триста мили по-на юг от Ефрат в сравнение с първоначалния Вавилон? Не можем да го изключим напълно. Трудно е да не бъдете изумени от потенциалния пророчески характер на тази история. Не би ли било типично за Сатана да нарича своята столица „Невястата“ вместо блудницата, както я нарича Господ? Дори ако някакъв град бъде построен обаче, все още е някак трудно да си представим идеята, че той ще се превърне в голяма религиозна столица и икономически глобален център. Докато спекулирането на тези неща е доста интригуващо, засега то е само теоретично. Този град в момента съществува само в съзнанието на проектантите. Реално строителство все още не е започнато. Независимо от това, наред с възможността за действително възстановен град Вавилон, това със сигурност е нещо, което трябва да се наблюдава през идните години.

ЧАСТ ТРИ

ПОСЛЕДНИЯТ ВАВИЛОН

17

МЕКА/САУДИТСКА АРАБИЯ

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ РАЗГЛЕДАМЕ АРГУМЕНТАЦИЯТА за възгледа, че пророчеството за голямата блудница ни насочва към Мека или Кралство Саудитска Арабия. Ако това е първият път, когато чувате тази интерпретация, това може да ви звучи невероятно чудато и дори съмнително. Напълно разбирам. Аз също бях изпълнен със съмнения, когато за първи път започнах да обмислям тази интерпретация. Но след като разгледах библейската аргументация за нея, стигнах до заключението, че тя има действителено преимущество. Ето защо.

В тази книга досега се стремяхме да се придържаме към принципа, че не е достатъчно да се намери тълкувание, което отговаря на един, малко или дори на няколко от библейските критерии, но не успява да отговори на другите. Само тълкувание, което отговаря на всички библейски критерии би било достатъчно.

От всички възможни позиции, тази е единствената, която изглежда отговаря на това изискване. Всъщност съответсвието е толкова добро, че е доста удивително.

Така че нека започнем с разглеждането на различните критерии и описания, които сме идентифицирали от Откровение 17–18, и да ги оценим спрямо реалността, която съществува политически, финансово, религиозно, морално и дори географски в град Мека и Кралство Саудитска Арабия.

БУКВАЛЕН ГРАД

Очевидно Мека е много реален и осезаем град, а не просто някаква неясна концепция, като „световната система“ или „глобално отстъпничество“. Ако вземем предвид по-голямата картина на кралството, чието духовно сърце е Мека, то без съмнение това би било Кралство Саудитска Арабия. В още по-широк смисъл Мека е духовната столица на целия мюсюлмански свят. За да бъда ясен, ние не се опитваме да докажем крайно ограничено тълкувание, което разглежда само Мека като Вавилон, а възглед, който позволява в по-широк смисъл Кралство Саудитска Арабия, включително и неговите икономически столици Рияд, Джеда и дори нововъзникващия Икономически град на крал Абдула. Както обсъдихме, през библейския период било обичайно за всеки голям знаменит град да бъде също и сърцето на по-голям регионален град-държава, кралство или империя. Това със сигурност е вярно за древен Вавилон, както и за древен Рим, които са най-значимите от пророческите прототипи, към които трябва да гледаме.

ВЕЛИКИЯТ ГРАД

Като утробата, сърцето, самият център на духовна гравитация за целия ислямски свят, Мека изпълнява ролята на „великия град“ от Откровение 17–18. Не забравяйте: величието на „Вавилон Велики“ не зависи толкова от това колко високи сгради има или квадратните мили, които покрива. По-скоро пророчеството изглежда се фокусира повече върху неговото широкообхватно и огромно влияние върху

царе, народи, нации и племена. Има няколко осезаеми начина, по които Мека може да се разглежда като великия град. Да започнем с най-очевидното.

УТРОБАТА И СЪРЦЕТО НА ИСЛЯМА

Първо, град Мека е самата утроба, от която се ражда религията ислям. Всяко значимо събитие в ранното развитие на исляма при Мохамед се е случило или в Мека, или на Арабския полуостров. Именно в Мека Мохамед се ражда, израства, стартира ранната си „пророческа“ кариера и започва да проповядва новата си религия, и точно там впоследствие ислямът изживява най-големия си успех. Саудитска Арабия е домът на Мека и Медина, двата града, където Мохамед прекарва по-голямата част от живота си.

Поради връзката на Мохамед както с Мека, така и с Медина, те несъмнено са двата най-свещени града за мюсюлманите по целия свят. Немюсюлманите дори не се допускат в тези градове. По този начин Мека/Саудитска Арабия е не само утробата, но и самото сърце на исляма и мюсюлманския свят. Едно от най-решаващите описания на блудницата, която идентифицирахме, е като най-значимия център на глобално идолопоклонство, съществувал някога. Вавилон изрично е наречен „майката на блудниците“, представляваща “голямата мама” на фалшивите религии. Мека всъщност е по-достойна за титлата „духовна столица“ от който и да било друг град в света. Помислете за това: всеки път, когато някой описва архетипния епицентър на нещо, той или тя го нарича „меката“ на каквото и да се случва. Холивуд, например, е „меката“ на филма. Уолстрийт е „меката“ на финансите и инвестициите. Името Мека на практика е синоним на върховна столица. Физическата Мека обаче не е столица на филмите или финансите, а на най-голямата фалшива религия, която светът някога е познавал.

Днес Мека служи като духовен център на 1,6 милиарда мюсюлмани. Това е духовната столица на втората по големина религия в света, управляваща и контролираща всяка една нация, която заобикаля Израел. Ако разберем дълбоката израелоцентричност на разказа на Писанията, тогава този факт се превръща от огромно

значение. Разбира се, ислямът контролира много повече от просто народите от Близкия изток и Северна Африка. Неговото влияние все повече се усеща също и сред народите по цялата земя. През 2016 г. в Лондон беше избран първият мюсюлмански кмет. Без съмнение влиянието и въздействието на исляма в световен мащаб единствено ще продължи да се усеща през идните години. Пет пъти на ден неизброими тълпи от мюсюлмани от почти всяка нация по света обръщат лицата си в молитва към Мека. Ислямските магазини за консумативи продават различни електронни компаси и часовници, изработени специално, за да помогат на мюсюлманите винаги да знаят времето за молитва и посоката към Мека – независимо къде могат да се намират. Освен това от всеки мюсюлманин се очаква поне веднъж в живота си да направи духовно поклонение в Мека. Масджид ал-Харам, или Свещената джамия, в която се помещава Кааба (вижте глава 16), всъщност е най-посещаваното място на цялата земя. Няма съмнение, че Мека е географското и духовно сърце на целия ислямски свят. От всички градове на земята, кой град отговаря по-добре на описанието, че властва над царе и „хора, множества, народи и езици“ (вж. Откр. 17:15)?

УТРОБАТА И СЪРЦЕТО НА РАДИКАЛНИЯ УАХАБИЗЪМ

Саудитска Арабия също е утробата на уахабизма – или салафизма, както предпочитат да го наричат. През осемнадесети век, когато Мохамед ибн Сауд, патриархът на племето Ал-Сауд, се бори за консолидация на племенната власт, той сключва съюз с патриарха на съвременния радикален сунитски ислям, Мохамед ибн Абдул Уахаб. От онези дни до сега Родът на Сауд и Родът на Уахаб са неразделни. Както един проницателен наблюдател коментира, „Сауд и Уахаби, Уахаби и Сауд, който все още управлява Саудитска Арабия“1.

Уахабизмът/салафизмът по същество е сунитско мюсюлманско реформаторско движение, имащо за цел да се върне към практиките на най-ранните мюсюлмани. Салафитите се стремят да прочистят исляма от всякакви по-късни въведения или нововъведения (на арабски: бид’ах), за които те твърдят, че правят компромис с най-чистия израз на исляма, който Мохамед и неговите най-близки и най-ранни ученици проповядвали и практикували. Поради това

уахабизмът ражда най-крайните изрази на исляма и е основният източник на голям брой радикални сунитски мюсюлмани по целия свят. Ал Кайда, ИДИЛ, талибаните, Боко Харам и няколко други радикални джихадистки движения са родени от и се идентифицират със салафитската мисъл.

През 2016 г. британски аналитичен център, наречен Integrity UK, разшифрова от стенограми публична поява на шейх Адел ал-Калбани, бивш имам на Голямата Джамия в Мека. Според ал-Калбани, ислямът, широко практикуван и опълномощен от саудитското правителство, „следват [а] същата мисъл [като ИДИЛ], но я прилагат по рафиниран начин. Те черпят идеите си от написаното в нашите собствени книги, от нашите собствени принципи. . . Ние не критикуваме мисълта, на която се основава (ИДИЛ).”2

Влошавайки нещата още повече, Саудитска Арабия е не само основният идеологически извор за радикалите, но е и основният източник на финансиране на радикалния уахабизъм в световен мащаб. Ще обсъдим този въпрос много по-подробно, докато продължаваме напред. Засега освен, че трябва да признаем факта, че Саудитска Арабия е самата утроба и сърце на световния ислям, ние също трябва и да разберем, че Саудитска Арабия е и утробата и сърцето на най-низката и най-убийствена, насилствена, непоколебима и опасна форма на радикален ислям, която света е познавал някога.

Ако Мека и Саудитска Арабия наистина представляват голямата блудница, тогава изобщо не е трудно да се разбере защо се казва, че голяма част от света е опиянена от нейното обаяние и влияние. По отношение на ролята на Тайна Вавилон като най-големия източник на религиозно влияние върху народите на земята и разпространение на най-лошата и кръвожадна форма на фалшива религия, която човечеството някога е познавало, Мека/Саудитска Арабия изпълнява описанието перфектно. Днес пристрастяващото и влудяващо вино на чародействата на блудницата се разпространява бързо по целия свят, докато ИДИЛ и подобни на тази групи превземат цели нации и по някакъв начин са превърнали радикалния джихадизъм в мода сред милиони млади мюсюлмани по целия свят. Когато се замисля как ИДИЛ успя да вербува около тридесет хиляди, в много от случаите по-млади мюсюлмани, да изоставят всичко и да се преместят в

Сирия, за да умрат, лесно е да разбера защо ангелът казва „земните жители се опиха от виното на нейното блудствуване” (Откр. 17:2) Разбирайки, че „неморалността“ в пророчеството е идолопоклонство или фалшива религия и че Кралство Саудитска Арабия е субектът, отговорен за разпространението на най-злата и демонична форма на радикален ислям – със сигурност намираме Саудитска Арабия в описанието: „Наистина народите пиха от виното на нейното разпалено блудствуване” (Откр. 18:3).

СБЛЪСЪКЪТ НА ДВА ГРАДА

Както обсъдихме в глава 9, книгата Откровение в общи линии представлява разказ за два големи града. Това е разказ за сблъсъка между блудницата и невястата, града на Сатана и града на великия цар. Откакто цар Давид заел трона на планината Сион в Йерусалим преди повече от три хиляди години до сега, град Йерусалим е бил едновременно пророчески град и епицентър на еврейските религиозни очаквания. Именно там бил построен еврейският храм от цар Соломон, а след това от Ирод. И именно там посветените евреи са очаквали техния Месия да се установи като цар на възстановения трон на Давид – от който управлението и благословението на еврейския Месия ще се разпространи до краищата на земята. Както пророк Исая заявява:

“Управлението Му и мирът непрастанно ще се увеличават На Давидовия престол и на неговото царство, За да го утвърди и поддържа, Чрез правосъдие и чрез правда, от сега и до века. Ревността на Господа на Силите ще извърши това.” (Иса. 9:7) По същия начин книгата Откровение описва деня, в който един обновен и небесен Йерусалим ще бъде управляван от Йешуа (Исус), еврейския Месия. Неговото управление ще се разпространи върху цялата земя и цитирайки Исая отново, „Защото земята ще се изпълни със знание за Господа Както водите покриват дъното на морето.” (Исая 11:9). Може би Пророк Михей описва тази епоха най-добре, когато месианският трон в Йерусалим ще бъде над цялата земя. В продължение на почти две хиляди години дисперсия на евреите в чужбина, те никога не забравят тези пророчества:

“А в послешните дни Хълма на дома Господен Ще се утвърди по-високо от всичките хълмове, И ще се издигне над бърдата, И племена ще се стекат на него. И много народи ще отидат и ще рекат: Дойдете да възлезем на хълма Господен, В дома на Яковския Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му; Защото от Сион ще излезе поуката, И словото Господно от Ерусалим. Бог ще съди между много племена, И ще решава между силни народи до далечни страни; И те ще изковат ножовете си на палешници, И копията си на сърпове; Народ против народ няма да дигне нож, Нито ще се учат вече на война.” (Мих. 4:1–3)

Това е пасаж, от който много поети и мечтатели са намирали своето вдъхновение. Разбира се, той говори за епоха, за която копнеят всички, които обичат истината и търсят мир.

Въпросът тук е, че както за евреите, така и за християните, Йерусалим е кулминацията на всички религиозни очаквания, копнежи и надежди. Това е градът на мира – градът на Яхве. От друга страна, мюсюлманите имат съвсем различен град, на който гледат като на духовния център на света. Този град е Мека – градът на Аллах. Въпреки че ислямските пророчества наистина сочат към ден, когато мюсюлманите ще управляват Йерусалим, той не е абсолютният „свещен“ град за тях. Тази позиция се заема от Мека. Йерусалим се нарежда едва като третият най-свещен град в исляма.

В книгата на Езекиил четем личното изявление на Яхве относно Израел и Йерусалим като център на земята: „Така казва Господ Иеова: Това е Ерусалим. Аз го поставих всред народите; И разни страни го обикалят. (Езе. 5:5). По-късно в Езекиил Господ отново нарича Йерусалим „центърът на света” (38:12). Може би дори по-категорично, еврейският Мидраш Танчума формулира мястото на Йерусалим в еврейската мисъл като начало и център на Божието творение:

Тъй като пъпът е поставен в центъра на човешкото тяло,
така и земята на Израел е пъпът на света. . .
разположен в центъра на света,

и Йерусалим в центъра на земята на Израел,
и светилището в центъра на Йерусалим,
и святото място в центъра на светилището,
и ковчега в центъра на светото място,
и основополагащият камък пред святото място,
защото от него е основан светът.3

Не е изненадващо, че учените по еврейска и ислямска история посочват, че в ранните векове на исляма мюсюлманите са узурпирали термини като „първото от [Божиите] творения“ от еврейските традиции и ги приложили към Мека.4 В ислямската схема не Йерусалим, а именно Мека е центърът на света и самият „пъп на земята“. Мюсюлманската традиция твърди, че две хиляди години преди сътворението, град Мека е бил просто петно, носещо се върху водите, докато Аллах не го разтяга и създава от него вселената.

Духът на раздор, който почива върху Мека, насочен конкретно срещу Йерусалим, е очевиден. За да разберем духовния конфликт в Близкия изток, трябва да разберем мюсюлманското мислене, особено по отношение на Израел и Йерусалим. Имаме два важни принципа, които работят заедно. Единият е непреклонната, едноцветната мода, според която функционират по-пуританските форми на ислямската мисъл – в строго черни и бели цветове. Втората е неоспоримата идея, че ислямът е божествено оправомощен да управлява света. Поради това за радикалния ислямски ум е непоносимо, че в Близкия изток съществува друг град, който претендира да бъде религиозен или духовен център на света. Ако Израел е трънът в очите на мюсюлманския свят, то Йерусалим е отровният връх. Мюсюлманският свят не може да си отдъхне, докато пулсиращата болка, причинявана от Йерусалим, не бъде приглушена. Както ясно казва пророк Захария, в последните дни Йерусалим ще бъде като чаша със силна напитка, която кара околните народи да се опияняват от дух на ревност и ярост (Зах. 12:2). Тази пиянска ярост проличава в безкрайната разпалваща страстите риторика като следната от коментари на Хамас:

„Ние обявяваме война срещу синовете на маймуните и свинете, която няма да приключи, докато знамето на исляма не бъде издигнато в

Йерусалим”5 или когато Сафват Хагази каза по египетската телевизия по време на разгара на първата египетска революция: „Нашата столица. . . ще бъде Йерусалим с волята на Аллах. Нашето песнопеене ще бъде „Милиони мъченици ще маршируват към Йерусалим!“6

Коя друга религия на земята кара нейните последователи така да се опиват с ревност към Йерусалим, с такава демонична жажда да завладеят земята на Израел и омраза към еврейския народ? Няма друга религия в света, която дори да се доближава до това. Освен за Мека, духовното сърце на исляма, за кой друг град може да се каже толкова съвършено: „земните жители се опиха”. (Откр. 17:2).

Днес сред нациите по света се разгръща завършващ епохата духовен сблъсък. Това е сблъсък между много народи, две религии, две книги, и в крайна сметка боговете на два много различни града. Това е борба, водеща в задънена улица, за духовно първенство над Близкия изток — и в крайна сметка над цялата земя. Духовният сблъсък между святото и низкото, между Йерусалим и Мека, не може да бъде преувеличен. Историята за това, че Йерусалим един ден ще се превърне в радост на целия свят и в града на великия Цар (Пс. 48:2), е абсолютният ключов момент на надежда и очакване в цялата Библия. По отношение на град, представляващ умишлено и съгласувано демонично усилие за осуетяване именно на тези планове, Мека няма равна на себе си.

18

ВЕЛИКИЯТ ЕЗИЧЕСКИ ГРАД

В ТАЗИ ГЛАВА ще продължим да разглеждаме възможността град Мека, Кралство Саудитска Арабия и в по-голяма степен самата религия ислям, всъщност да е голямата блудница от Откровение. Размишлявайки върху тази позиция, трябва да разгледаме Мека по-внимателно, както и някак мистериозното светилище, наречено Кааба, или „Куб“, което се намира в нейния център. Огромно количество мистерии и противоречия обкръжават Кааба. Откъде идва и какво означава тя днес за мюсюлманите? Според ислямската история светилището първоначално е построено от Адам, но по-късно

бива възстановено от Авраам и Исмаил. Мюсюлманският уебсайт Al-Islam.org го описва по следния начин:

“Според историята, когато на Ибрахим било наредено от Аллах да построи Храма за поклонение. . . той намерил оригиналните основи на Кааба, построена от Адам. Ибрахим с помощта на сина си Исмаил издигнал новото светилище на същите основи.1”

Според Корана Авраам построил храма с цел поклонението на един Бог:

“Ето! Ние дадохме мястото на Ибрахим от (Свещения) дом, (като казахме): “Не съдружавай нищо с Мен и почисти Моя Дом за онези, които обикалят и стоят в преклонение, и се кланят, и свеждат чела до земята в *суджуд*!. (Коран 22:26, превод на Юсуф Али)”

На мюсюлманите се казва, че скоро след смъртта на Авраам Кааба бива превзета от езичници, които започват да я използват като дом за поклонение на идолите.2 Когато Мохамед израствал в Мека, Кааба всъщност била дом на 360 различни идола! По-късно, след като той завоювал Мека, се твърди, че очистил Кааба от всеки идол и я посветил единствено на поклонението на своя бог, Аллах.

Кааба или „кубът“ (под снимката)

Днес Кааба представлява шестдесет фута висок и шесдесет фута широк квадрат. Има врата, фиксирана на около седем фута над земята, обърната на североизток. В долния й източен ъгъл, висок пет фута, е закрепен голям черен камък в сребърна обвивка.

ЕЗИЧЕСКИ ПРОИЗХОД НА КААБА

Докато самата история на исляма признава, че Кааба отдавна е била използвана като изцяло езическо светилище, няма реални доказателства, че тя някога е била построена от Авраам. Точно обратното, има много показатели, че Кааба е била езическо

светилище от самото си начало. Нека разгледаме някои от доказателствата.

За шок на някои, Кааба може би всъщност е била индуистко светилище, изпълнено с 360 идола, но също така вероятно посветено на „Шива“. Някои предполагат, че думата Кааба може да произлиза от тамилската дума Кабаалишваран, отнасяща се до храм на Шива. Тамилският, считан за един от най-древните езици, се говори в Южна Индия и Шри Ланка, точно на юг от Индия. Днес голям храм, посветен на Шива (понякога транслитериран на английски като храма Kapaleeshwarar) се извисява над град Милапур, Ченай, в тамилския щат.3

Шива е един от трите главни богове на хиндуизма, често наричан „унищожителя на света“.4 Сред основните символи, използвани в иконите и изображенията на Шива, са третото око на челото му, голяма змия около врата му, и полумесец над главата му. Може ли полумесецът на Шива да има някаква историческа връзка с полумесеца, който заема толкова важно място в ислямската символика и е прикрепен върху джамиите по цялата земя? Може да е невъзможно да разберем със сигурност, но както ще видим, символът на полумесеца има дълга история на асоцииране с различни езически богове в древния Близък изток.

Шива: Хиндуисткият бог на унищожението с полумесец на главата (под снимката)

Също така си струва да се спомене, че най-известният символ на хиндуизма, Аум, всъщност представлява Шива, Брахма и Вишну, трите основни богове на хиндуизма. Горната част на Аум, която представлява Шива, не е нищо друго освен калиграфско изображение на полумесец и звезда.

Хиндуисткият Аум. Шива е представен от полумесец в горната част. (под снимката)

БЛИЗКОИЗТОЧНИ АСТРАЛНИ БОГОВЕ И БОГОВЕ НА ВОЙНАТА

В целия древен Близък изток различни астрални богове, богове на войната и плодородието са използвали или слънцето, или луната като свои основни идентифициращи символи. Археологически доказателства от различни храмове в Турция и в цялата древна Асирийска империя са ни дали много идоли, монети и резби, които свидетелстват за това. Не е трудно да се види непрекъснатата връзка между тези древни астрални и военни богове и бога от Корана, чийто символ е полумесецът и чийто призив е към джихад или „свещена война“.

Древен идол на Астарта, или Афродита, с полумесец около главата. (снимка)

ПОЛУМЕСЕЦЪТ В БИБЛИЯТА

Мнозина също биват изненадани да научат, че в Библията има дори препратки към полумесеца. Един пример се намира в Съдии 8, където Гедеон побеждава мадиамците. Ето историята (обърнете внимание какво било сред плячката):

“Тогава Зевей и Салмана казаха: Стани ти, та не нападни; защото според човека е и силата му. И тъй Гедеон стана та уби Зевея и Салмана, и взе полумесецообразните украшения , които бяха на вратовете на камилите им. Тогава израилевите мъже казаха на Гедеона: Владей над нас, и ти, и синът ти, и внукът ти, защото ти ни освободи от ръката на Мадиама. А Гедеон каза: Нито аз ще владея над вас, нито синът ми ще владее над вас; Господ ще владее над вас. Гедеон, обаче, им рече: Едно нещо ще поискам от вас, - да ми дадете всеки обеците от користите си. (Защото неприятелите , понеже бяха исмаиляни, носеха златни обеци). И те отговориха: „Ще им дадем с охота“. И те разстилаха наметало и всеки хвърли в него обеците от плячката си. А теглото на златните обеци, които той поиска, беше 1700 сикъла злато, освен *орнаментите на полумесеца* и висулките и пурпурните дрехи, носени от царете на Мадиам, и освен нашийниците, които бяха около вратовете на техните камили.”(Съдии 8:21–26; курсивът е добавен)

Завладяващо е да се види, че още по времето на Гедеон, хиляди години преди Мохамед, исмаилтяните езичници от пустинята вече са украсявали себе си и своите камили със знака на полумесеца.

Думата, използвана за „украшения от полумесец“ е еврейската дума “сахароним”. Тази дума е тясно свързана с “сахар”, която се появява по-късно, в Исая 14, пасаж, в който Господ се обръща към Сатана като „Луцифер, син на утрото“ (kjv) или, в други преводи, като онзи, който е паднал от небето, „звезда на утрото, сине на зората“ (kjv) (евр. Хейлал хейлал бен сахар) (ст. 12). На арабски името на орнаментите с форма на полумесец, поставяни на върха на джамиите, е “хилал”, еквивалентно на еврейското “хейлал”. Така съвсем буквално, самата формулировка, използвана в Еврейските писания за обозначаване на Сатана, „сутрешната звезда“ (hcsb), се използва на арабски за обозначаване на полумесеца, който се поставя върху почти всеки мюсюлмански национален флаг и на върха на почти всяка джамия по света. Това, че самият символ на исляма, използван през вековете е именно символът, който Библията използва за обозначаване на Сатана, със сигурност не е без значение и не трябва да се пренебрегва.

ОБХОД НА КААБА

Друга мюсюлманска практика, която произхожда от езическата пред-ислямска история, е обикалянето в кръг около Кааба. Тази практика, неразделен ритуал по време на свещеното поклонение на мюсюлманите в Мека, се нарича “таваф” на арабски. Кааба е най-обикаляна структура в света, заобикаляна от поклонници буквално двадесет и четири часа на ден, с изключение на петте пъти на ден, когато поклонниците спират, за да се поклонят в молитва.

Но ритуалното обикаляне е също често срещана практика в индуизма и будизма, наречена “прадакшина” или “парикрама”. Един индуистки уебсайт обяснява религиозната му цел:

“Парадакшина (санскрит), което означава обикаляне, представлява ходене в „кръг“ като форма на поклонение в индуистките церемонии в Индия. Поклонниците обикалят “гарбха гриха”, най-вътрешната

камера на светилището, където се помещава храмовото божество. Прави се и около свещен огън (Агни), дървета и растения. . . Прадакшина или Парикрама се извършва и в поклоннически центрове.”5

Древна резба на хиндуси, практикуващи прадакшина около храм (снимка)

Няма абсолютно никакви еврейски, християнски или каквито и да било библейски корени на тази практика. Това е изцяло езическа традиция. Така че тук имаме друг пример за ислямски ритуал, който е не само често срещан сред други езически религии днес, но също така и произлиза изцяло от древното езичество.

РАМАДАН И ХАДЖ

Сред списъка с предислямски езически практики, които просто били усвоени от Мохамед и неговите последователи, можем да добавим и годишното поклонение в Мека, известно като хадж, както и месецът на поста, известен като Рамадан. По времето на Мохамед, веднъж годишно, по време на Рамадан, различните езичници, които живеели в цяла Арабия, постели, обличали бяло поклоническо наметало и отивали до Мека, за да се поклонят на различните си богове в Кааба. След като основава исляма, Мохамед продължава тази практика. Така днес извършването на това поклонение е един от петте основополагащи „стълба“ на исляма. Всеки вярващ мюсюлманин, който е в състояние да събере необходимите средства, трябва поне веднъж да направи религиозно поклонение в Мека по време на Рамадан. Коранът споменава Рамадан и твърди, че той е даден на човечеството от Аллах (Коран 2:185). За да покаже колко силно може да бъде преживяването на хаджа, един служител на хаджа от Саудитска Арабия казва, че това е като „двадесет Супербоула на един стадион, когато се очакват да дойдат два милиона и . . . тези два милиона души всъщност ще участват в играта.”6

Някои дори предлагат тезата, че самото име Рамадан произлиза от индуисткия бог Рама или, по-точно, човешко проявление на бог Вишну. Мюсюлманите обаче твърдят, че идва от арабската дума за „изгаряне“, защото този месец изгаря греховете на мюсюлманите. Както казва имам Ал Куртурби: „Той (този месец) беше наречен Рамадан, защото изгаря греховете на хората чрез праведни дела.“7.

ПОКЛОНЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА МИЛЕНИУМА

Пророк Захария, след като описва военното събиране на народите срещу Йерусалим в последните дни, последвано от завръщането на Исус на Елеонския хълм, продължава пророчеството си, като подробно описва великолепното поклонение, което ще се провежда всяка година, когато много нации ще пътуват до Йерусалим, за да се покланят на Исус и да отпразнуват празника на скиниите или палатките (евр. Сукот). Множество хора ежегодно ще се изкачват до Йерусалим, за да празнуват. Обърнете внимание на тази изключително завладяваща картина на бъдещето еврейско царство:

“И всеки, който остане От всичките народи, Които са дохождали против Ерусалим, Ще възлиза от година на година Да се кланя на Царя, Господа на Силите, И да празнува празника на колибите. И ако някои от домочадията на света Не възлязат в Ерусалим Да се поклонят на Царя, Господа на Силите, На тях не ще има дъжд. Дори ако не влезе египетското домочадие и не дойде, То и на тях не ще има дъжд; Тях ще сполети язвата, с която Господ ще порази народите, Които не влизат Да празнуват празника на колибите.” (Зах. 14:16–18)

Исая също засяга тази тема: „Дойдете, да възлезем на хълма Господен, В дома на Яковския Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, И ние ще ходим в пътеките Му” (Ис. 2:4).

ХАДЖ: ГОЛЯМАТА ФАЛШИВИКАЦИЯ НА СУКОТ

Разбира се, трудно е да разглеждаме тази картина на хора от всяка нация, стичащи се в Йерусалим всяка година, за да се покланят на

Исус, без умовете ни да се отправят към хаджа, който в толкова много отношения е голямата сатанинска фалшификация на голямото годишно поклонение Сукот, което предстои. Всъщност има много поразителни прилики между Сукот и хаджа. По време на хаджа, обаче, вместо да се стичат в Йерусалим, както по време на Сукот, мюсюлманските поклонници от целия свят се стичат в Мека. И вместо да се покланят на Яхве, Бога на Библията, те идват да се покланят на Аллах, бога на Корана.

Всяка година десетки хиляди палатки се подреждат пред Голямата джамия, за да подслонят мюсюлманските поклонници, изпълняващи хадж. (снимка)

Милиони мюсюлмански поклонници се стичат като реки към Кааба в центъра на Голямата джамия в Мека. (снимка)

ЧЕРНИЯТ КАМЪК

Може би най-висшата кулминационна точка на ритуала на хадж е актът на целуване или триене на черния камък, който е прикрепен към ъгъла на Кааба. Много историци са забелязали, че в древния свят било обичайно да се използват черни метеорити във връзка с поклонението на езически богове и богини. Употребата на черните метеоритни скали най-често била широко разпространена при различните идоли на божества като Венера или Афродита в Пафос, Кибела в Рим, Астарта в Библос и, разбира се, известната Артемида/Диана от Ефес. Ето защо „образът“ на Артемида в книгата Деяния се възприема като паднал от небето:

“Ефесяни, кой е оня човек, който не знае, че град Ефес е пазач на капището на великата Диана и на падналия от Юпитера идол?” (Деяния 19:35)

И така, откъде е дошъл черният камък на Кааба? Не е изненадващо, че подобно на черния камък, използван за извайването на главата на великия идол на Артемида, черният камък, почитан от мюсюлманите, според тяхната собствена традиция, също е паднал от небето:

“Разказва се, че Ибн Аббас е казал: “Пратеникът на Аллах (с.а.с.) каза: „Черният камък е слязъл от Рая.“8 Кой ще отрече, че този черен камък, толкова централна черта на Мюсюлманския хадж, е всъщност остатък от далечната връзка с древното предислямско езичество на Кааба? Добре, помислете сега за това: мюсюлманите всъщност вярват, че този камък има способността да абсорбира и прощава греховете на всички онези, които го целуват или докосват по време на хадж: Разказва се, че Ибн Аббас е казал: Пратеникът на Аллах (мир и благословия на Аллах да бъде върху него) каза: „Когато Черният камък слезе от рая, той беше по-бял от мляко, но греховете на синовете на Адам го направиха черен.”9

Така според ислямската доктрина всички грехове на мюсюлманите, извършени до онзи момент от живота им, биват заличени. Отново, това ликвидиране на стари задължения е върхната точка и цел на цялото поклонение.

“Разказва се, че Ибн Умар е казал: Чух Пратеника на Аллах (с.а.с.) да казва: „Докосването [на Черния камък] е изкупление на греховете.””10

Твърди се дори, че черният камък ще оживее, притежавайки очи и уста, и всъщност ще застане като свидетел в деня на съда, или осъждайки, или оправдавайки онези, чиито грехове е абсорбирал:

“Разказва се, че Ибн Аббас е казал: Пратеникът на Аллах (с.а.с.) е казал за Камъка: „Заклевам се в Аллах, Аллах ще го представи на света в Деня на възкресението и той ще има две очи с които ще вижда и език, с който ще говори, и ще свидетелства в полза на онези, които го докосват с искрено сърце.”11

Идолопоклонството на този акт не е останало незабелязано. Още тридесет години след началото на исляма Йоан Дамаскин, християнски сирийски монах, пише за очевидното идолопоклонство на черния камък:

“Освен това те ни обвиняват, че сме идолопоклонници, понеже почитаме кръста, от който те се гнусят. А ние им отговаряме: „Как

тогава вие се търкате в камък във вашата Кааба и го целувате и прегръщате?“”12

За наше удивление, Йоан продължава казвайки, че черният камък на Кааба е парче от древен идол не на някого другиго, а на самата богиня на любовта и плодородието!

“Този камък, за който говорят те, е глава на онази Афродита, на която някога се покланяли и която наричали Кхабар. И до днес внимателни наблюдатели могат да видят върху него следи от резбата.”13

Описанието от Йоан на главата на Афродита като изработена от черен метеорит, е добре засвидетелствано като често срещано явление в региона, където черните метеорити са били използвани за главите на идоли на Артемида или Диана, Афродита и други астрални и военни богини, както и богини на плодородието.

Идол на Диана или Артемида, с глава, изваяна от черен метеорит. (снимка)

Използването на черни камъни като предмет на поклонение сред езичниците от Близкия изток също е добре засвидетелствано. В Пафос, Кипър, беше намерен голям черен камък, който е почти идентичен с черния камък Кааба. Този конусовиден камък сега е изложен в музея на Куклия. Бил е почитан като изображение на Венера или Афродита.

Наблюдатели също така отбелязват, че странната сребърна обвивка, покриваща черния камък Кааба, изглежда е била замислена с цел да прилича на женски полов орган и би могла много добре да потвърди произхода си от поклонението на една от многото езически богини на плодородието от региона.

Така че още веднъж, само за да подчертаем резкия контраст тук: докато Библията говори за бъдещ ден, когато хората от всяка етническа група ще се стичат в Йерусалим, за да се покланят на Исус, единственият Черен камък на Този, който може наистина да прощава греховете, днес мюсюлмани от всяка нация отиват на поклонение всяка година в Мека, за да целунат черен камък от идола на езическа богиня, вярвайки, че това носи опрощение на греховете им. Дори днес, без съмнение това е най-чистата форма на древно

идолопоклонство. Тъй като черният камък е в същността си големият фалшификат на кръвта на Христос, така и ислямският хадж е голямата сатанинска фалшификация на истинското поклонение в Сукот, което Бог е отредил за всички народи, които всяка година ще се изкачват в Йерусалим.

Черният камък на Кааба, в сребърната му обвивка. (снимка)

ВОАЛЪТ

Заслужава си да се отбележи, че Кааба, подобно на мюсюлманска жена, е покрита с воал. Четирите външни стени на Кааба са покрити с нещо, което по същество представлява гигантска бурка. Подобно на бурките, покриващи цялото лице и тяло, носени от най-стриктните сред мюсюлманските жени, завесата, покриваща Кааба, е изработена от черен плат. Подобно на по-богато украсените покривала за глава, върху воала на Кааба също е изобразена Шахадата, или ислямското кредо ("Няма друг бог освен Аллах, а Мохамед е последният пратеник на Аллах"), извезано в злато в тъканта на плата. На около две трети нагоре от основата виждаме друга златна бродирана лента, покрита с повече текст от Корана. Това, че Кааба по същество е „облечена" като жена, може също да бъде допълнително доказателство, останало непокътнато до днес, за древните езически корени на светилището, посветено на някаква форма на древна богиня на плодородието в Близкия изток.

МЮСУЛМАНСКА КОСМОЛОГИЯ НА КААБА

Днес, въпреки изявено езическия характер на Кааба, мюсюлманите възприемат ролята й като подобна на скинията и Светая Светих в юдаизма. Въпреки че Кааба всъщност се намира в малка долина, ислямската свещена космология твърди, че Кааба е най-високото място в целия свят и нищо друго не е по-близо до небето.14 Поучава се, че Кааба е земно изображение на самия трон на Аллах, чието седалище се намира точно над Кааба в Мека и който ангелите непрестанно обикалят.15 Както мюсюлманският историк Мохамед Ваджид Ахтер заявява: „Директно над Кааба, на небето съществува

точно копие“. Поради предполагаемата си близост до трона на Аллах, Кааба се нарича още „врата на рая“ или “баб ал-Джанна” на арабски. Това, разбира се, копира библейския разказ за построената от Мойсей скиния, която е създадена по образец на скинията на небето. Както ни напомня авторът на Евреи, земният храм и различните ритуали, свързани с него „служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Моисея, когато щеше да направи скинията; защото: "Внимавай", му каза Бог, "да направиш всичко по образеца, който ти бе показан на планината")“ (Евр. 8:5). Това е още един начин, по който Кааба служи като опит от страна на Сатана да фалшифицира истинския храм в Йерусалим.

АБРАДЖ АЛ-БЕЙТ

През 2012 г. Саудитската група Бинладин завърши строителството на Абрадж Ал-Бейт, известен още като хотел Кралска часовникова кула Мека. Абрадж Ал-Бейт е масивна структура, състояща се от седем сгради, включваща в центъра си най-високата часовникова кула в света, на върха на която има масивен полумесец и името Аллах, изписано с арабска калиграфия. Строителството започна през 2002 г., след като саудитците събориха крепостта Аджад, османска цитадела от осемнадесети век, която се издигаше на малък хълм с изглед към Голямата джамия, предизвиквайки силни реакции на обществено възмущение от страна на Турция. Въпреки че не е най-високата сграда в света, Абрадж Ал-бейт е класифицирана като най-голямата сграда в света, покриваща много повече площ от която и да било друга кула.

През 2014 г. светът на библейските пророчества експлодира, след появата на статия, в която се твърдеше, че Абрадж е разположена на върха на „Вавилонския хълм“ и следователно трябва да е истинската „Вавилонска кула“ от последните дни. Това обаче е неточно, тъй като хълмът всъщност се нарича Бюлбул, кръстен на обикновена пойна птица, срещана в Близкия изток. (Бюлбулът за малко не се превърнал в националната птица на Израел.) Тъй като Абрадж ал-Бейт е най-обширната сграда в света и е украсена толкова очебийно с езически символи и полумесец, тя със сигурност е завладяваща структура, която може би дори е способна да извика асоциации с

Вавилонската кула от древността. Името на хълма, върху който е построена, обаче, няма абсолютно никаква връзка с имената Бабел или Вавилон.16

Абрадж Ал Бейт в сравнение с другите три, за момента, най-високи сгради в света (снимка)

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Взимайки предвид степента, до която почти всички практики и символи, свързани с Кааба, са напълно езически, е потресаващо да осъзнаем, че 1,6 милиарда мюсюлмани се молят, обърнати точно към това светилище пет пъти на ден. Където и да се намират по света, от мюсюлманите се очаква да се обръщат в посока към Кааба, когато извършват молитва. Както казва Ахтер, „Няма друго място на Земята като Мека, което да е толкова почитано, централно или свято за толкова много хора. Хиляди обикалят свещената Кааба в центъра на светилището Харам 24 часа в денонощието. . . Кааба е епицентърът на Мека."17 Това е езическият храм, за който Коранът казва: „Така че обърнете лицето си към ал-Масджид ал-Харам (Свещената джамия). И където и да сте вярващи, обърнете лицата си към нея в молитва" (Коран 2:144, Сахих Международен превод).

В продължение на години многобройни протестантски учители са гледали на Рим и католическата църква като на основния център на глобалната фалшива религия. В сравнение с това, количеството внимание, което е получил град Мека, е минимално. Той сякаш е останал извън обсега на радара. Макар че повечето са наясно с неговата централна роля и значение за мюсюлманите, досега те не са признали напълно огромната степен, до която той упражнява контрол над царете и народите, заобикалящи Израел от всяка страна. Докато твърдят погрешно, че всеки ритуал и практика на католическата църква е всъщност просто модерна проява на древното „вавилонско" езичество, те са пропуснали значимостта на града, чиито основи се коренят в най-първичния вид древно езичество – доказателствата за което могат да се видят ясно и до днес. Заети с петстотин годишна полемика на сектарианизъм и сочейки към Рим, множество протестанти са пропуснали това, което би трябвало да бъде крещящо очевидно: почти всичките различни

практики, свързани с град Мека, може би най-влиятелният религиозен град на земята, са напълно езически. Великият град на блудството, който контролира сърцата и умовете на по-голямата част от Близкия изток, е точно пред очите ни. Сега, когато насилственият джихад и тероризмът продължават да експлодират в западния свят, което прави нарастващата им уместност още по-осезаема, град Мека, самата утроба и сърце на най-антисемитската, антихристка, насилствена и езическа религия, която светът някога е познавал, най-накрая започва да привлича нашето внимание. Макар че е възможно в бъдеще да се появи различен град, който да замени Мека като великия езически град на фалшивата религия, никой не може да оспори, че Мека наистина е един от великите градове-блудници, езически град, който до този момент не е имал равен в цялата човешка история.

19

КРАЛЕТЕ НА ЛУКСА

ДРУГА ЗНАЧИМА ХАРАКТЕРИСТИКА на голямата блудница, дефинирана в текста на Откровение 17–18, е нейното прекомерно богатство и степента, до която тя се разхищава с материални излишъци. В Откровение 18:3 четем за „изобилието на нейния лукс“ (nkjv). Само няколко стиха по-късно, ни се казва, „тя се прослави и живееше разкошно“ (18:7 nkjv). Би било почти невъзможно да си представим по-добро описание на рода на Сауд, кралското семейство на Саудитска Арабия.

ОТ ДРИПИ ДО БОГАТСТВО: ИСТОРИЯТА НА САУДИТСКОТО КРАЛСКО СЕМЕЙСТВО

В началото на 30-те години на миналия век, след дълги години на битки и борба за власт на всички фронтове, Мохамед Ибн Сауд, арабски пустинен бедуин, успява да консолидира племенното си надмощие над целия Арабски полуостров и да го кръсти на себе си: Саудитска Арабия. Неговият избор на точния момент бил безупречен. През 1933 г., само една година след като племето Ал Сауд идва на власт, Ибн Сауд „предостави широки права за проучване на "Стандарт ойл Калифорния""1 Три години по-късно, през 1936 г., те се натъкват на нефт на място, което по-късно ще се превърне в най-богатата и най-продуктивна поредица от петролни находища, които светът предстои да види някога. Това довежда бързо до образуването на мега петролен консорциум на име "Арамко" (арабско-американска петролна фирма). Поредица от правителствени и корпоративни съюзи биват скалъпени между Съединените щати и клана Ал Сауд; Втората световна война затихва; и светът се превръща в отворен пазар за саудитците. Никога не е имало по-бързо изкачване до върха на глобалната хранителна верига на богатство и влияние. Сякаш за една нощ една незначителна пустиня в Близкия изток бива превърната в нарастваща индустриализирана мрежа от петролни кладенци, рафинерии и тръбопроводи. По същия начин, отдавна разцепеният айсберг от пустинни племена бива трансформиран в обединено и застрашително международно присъствие: „Кралство Саудитска Арабия". Изведнъж, само за едно кратко десетилетие, се появява ново кралско семейство. От онези дни до сега, както саркастично заяви покойният френски неоконсерватор Лоран Муравик, членовете на саудитското кралско семейство „ежедневно чуват „ваше кралско височество" повече от който и да било друг от времето на Краля Слънце до сега"2. Бившият агент на ЦРУ и автор Робърт Баер описва практическите резултати от трансформацията в рода на Сауд:

"Потомството на Ибн Сауд и тяхното потомство щели да се превърнат в едни от най-богатите хора в света, известни с разточителството си от казината на Монте Карло до публичните домове в Лондон; господарите на дворци, струващи милиарди долари, собственици на най-добрите чистокръвни коне и яхти, донори на университетски катедри и колежански лаборатории, купувачи на влияние във всяка

столица на Запада, готови да профучат около света във всеки един момент с флотилии от частни самолети.” 3

НЕСРАВНИМО САУДИТСКО БОГАТСТВО

Що се отнася до богатството на саудитското кралско семейство, би било почти невъзможно да се преувеличи степента, в която те се разточват с лукс. Когато някои от изучаващите Библията разглеждат тази част от пророчеството за Тайна Вавилон — прекомерния материализъм, с който блудницата се залива — те веднага виждат Съединените щати. Това е разбираемо. Обосноваката е, че Америка е най-богатото и материалистично общество, което може да си представим. Несъмнено има много аспекти на американското общество, които с основание могат да бъдат критикувани и материализмът със сигурност е сред най-бележитите му проблеми. Каквито и възмутителни примери за прекомерен излишък, които човек може да намери в американското общество, обаче, те почти всички бледнеят в сравнение с това, което откриваме, не като аномалии, а като правило сред саудитското кралско семейство. Всъщност точно откровената извънредна прекомерност, е тази, която определя саудитския елит. Поредица от фантастични анекдоти биха могли да запълнят цяла книга. За нашите цели обаче, ще разгледаме само няколко по-илюстративни примера.

Нека започнем с покойния крал Фахд. Още през далечната 1974 г. Фахд прекарва една вечер в хазартни игри в Монте Карло. За една нощ той залага близо 5 милиона долара. Това се случва през 1974 г. - 5 милиона долара тогава биха били оценени на около 25 милиона долара днес. Кога за последен път някой е чувал за член на холивудския елит, ексцентричен американски изпълнителен директор, спортна фигура, музикант или който и да било американски президент или сенатор, да е залагал 25 милиона долара за една вечер само за забавление? Известно ли е, че Бил Гейтс или Уорън Бъфет някога са извършили нещо подобно? Роналд Рейгън или дори Барак Обама действали ли са някога по този начин? Дори, когато ги сравняваме с ексцесиите на най-богатите, най-мощните и най-елитните в Америка, прекомерното самоугаждане на саудитците е напълно самостоятелна лига.

Скорошна статия, публикувана в Дейли Мейл, изтъкна разточителния начин на живот на двадесет и три годишния саудитски милиардер Турки бин Абдула. Турки е известен с това, че е най-добър приятел с американската рап легенда д-р Дре и шофира из Лондон с малка флотилия от изработени по поръчка, позлатени коли, всички от които са били внесени в града. Неговите превозни средства включват: персонализиран Avendator на стойност 500 000 долара; офроудър Mercedes AMG на шест колела, струващ 540 000 долара; Rolls Phantom Coupe на стойност 500 000 долара; Bentley Flying Spur на стойност 320 000 долара; и Lamborghini Huracan на стойност 260 000 долара.4 Отново, това хлапе е на двадесет и три и ето от какво е съпроводено, когато пътува.

Джералд Познър, авторът на „Тайни на кралството“, разкзва подробно за богатството на саудитското кралско семейство, като изброява само няколко от имотите на покойния крал Фахд. История след история демонстрира широката пропаст между американското и саудитското богатство. Крал Фахд си бил построил „няколко огромни дворци. . . всеки един по-велик от онзи, който е заменил.“5 Един дворец всъщност бил почти копие на Белия дом, но след като няколко съветници убедили краля, че животът в него би предал грешно послание, той просто останал празен. Познер продължава:

“Неговият „официален“ дворец представлявал връщане назад към времето, когато първите крале на кралството живели зад стените на оградени градове. По същество това бил малък град Ватикана, с разкошно обзавеждане и стени, които се простирали на няколко мили около периметъра. Архитектите, които работили по дворците, оценили, че през 80-те години те били на стойност няколко милиарда.” 6

Днес тези няколко милиарда биха били оценени по-скоро до над 30 милиарда долара. Това е стойността само на един от царските дворци. Покойният крал имал много повече домове, включително къща със сто стаи в Марбея, Испания; грандиозно имение извън Париж, което първоначално било построено за френските крале от осемнадесети век; имение близо до Лондон, по което той похарчил близо 60 милиона долара за подновяване; и хоризонтален дворец в

Женева, в който, обичал да се хвали той, имало над 1500 телефонни линии.

“Той летял между градовете в частен 747-SP, снабден с огромна розова спалня Мастер, златна арматура за баня, асансьор от махагон, сауна и кристални полилеи Бакара. Разкошната яхта на Фахд — с размерите на луксозен лайнер — струвала 50 милиона долара и той съхранявал в различните си домове над две дузини Rolls-Royce, натъкмени със златни емблеми и решетки.”7

Познер също така забавно посочва, че Фахд всъщност е накарал британска фирма да модифицира Rolls-Royce Camargue в супер, персонализирана, единствена по рода си бъги на дюните. Бъги Rolls-Royce Dune! Ако това не е достатъчно, обърнете внимание на факта, че любимият син на крал Фахд, Абдул Азиз, известен сред кралското семейство като Азузи („Скъпичък“), си е построил дом — по-скоро ислямски тематичен парк — което му е струвало над 4,6 милиарда долара. Не милиони, а милиарди.8 Отново, това е само един от домовете му. Помислете за каква сума пари става въпрос: не съществуват много домове по целия свят, които някога да са били продадени за повече от 150 милиона долара.9 Азузивата ислямска версия на ранчото “Невърленд” на Майкъл Джаксън му струва повече от четиридесет пъти тази сума. Принц Азиз далеч не е сам сред саудитските принцове в това, че се заобикаля с лукс отвъд въображението. През март 2005 г. списание Форбс описва двореца на принц Алуалид бин Талал Алсауд в Рияд, който има, наред с други неща, 317 стаи. Построяването му струвало на принца над 130 милиона долара. „Общо 400 000 квадратни фута, той има футболно игрище, осем асансьора и повече от 500 телевизора.“10 Със сигурност звучи като прекрасно еднофамилно жилище. Това дори надмина Доналд Трътмп – име, на практика синоним на богатство от недвижими имоти – който получи само 95 милиона долара за имението си в Палм Бийч.”11

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Една от най-важните и определящи характеристики на голямата блудница е нейният разточителен начин на живот. За града Тайна Вавилон се казва: „Колко се е прославила и е живяла в разкош“ (Откр. 18:7). Въпреки че бихме могли да продължим да изброяваме буквално безкрайни примери за саудитска прекомерност, като всеки анекдот или фантастична цифра превъзхожда предшестващата, въпросът е, че това критически значимо описание на блудницата не би могло да има по-добро съответсвие от това на султаните на разкоша, кралете на лукса, известни колективно като саудитското кралско семейство.

20

ПРЕЛЪСТИТЕЛ НА НАРОДИТЕ, РАЗЛИЧЕН ОТ ХРИСТИЯНСТВОТО

Ислямът е единствената друга голяма световна религия със значителна евангелска насоченост. И, безспорно, отделът по ислямски въпроси на Саудитска Арабия оглавява глобалното поръчение за разпространение на посланието на исляма. В моята лична библиотека има няколко ислямски книги и брошури, включително голям, подвързан Коран с твърди корици — всички те ми бяха изпратени безплатно — комплименти от саудитското посолство. Всичко, което беше нужно да направя, беше да отида на уебсайта на посолството на Саудитска Арабия и да попълня прост формуляр за заявка.1 Нямаше никаква такса. Скоро след това получих по пощата един много хубав Коран и буквално кашон с книги и брошури, всички декларирящи знаменията, чудесата и красотата на исляма — и разбира се, недостатъците и неуспехите на християнството, юдаизма и други „покварени“ религии. Можете ли да си представите дали Америка, Англия или която и да е друга западна страна да предостави на някого по света безплатна Библия и християнски евангелизаторски материали? Мека не само е историческата утроба, от която се е родил ислямът, но и съвременните владетели на Саудитска Арабия продължават да бъдат основният източник на идеологическа и финансова подкрепа за бързото разпространение на исляма в световен мащаб. Според популярния саудитски телевизионен водещ и коментатор Дауд ал-Ширian, десетките милиарди долари, използвани от саудитските кралски особи, покриват приблизително 90 процента от „разходите на цялата вяра“.2 Позволете ми да повторя това: 90 процента от финансирането за разпространението на сунитския ислям в световен мащаб идва от Саудитска Арабия. По същия начин, по който Съединените щати служат като най-големия източник на финансиране за глобални

християнски мисии, Саудитска Арабия служи като най-големия източник на финансиране за исляма.

Саудитската програма за достигане на света е проста. Първо те финансират и строят мадраси (или медресета), ислямски центрове и джамии, които популяризират единствено и само собствената си киселинна марка на уахабитски ислям. Стороят ги по целия свят. Ако имате голяма джамия във вашия град, най-вероятно тя е платена от правителството на Саудитска Арабия. Освен че строи джамии, саудитското правителство също обучава, изпраща и финансира улемата (ислямски учени и учители) – мисионери на уахабизма – по целия свят. Хиляди от тези мисионери са финансирани отвъд най-смелите мечти на повечето християнски мисионери. Веднъж попаднали в желаната страна, те създават и подкрепят различните саудитски ислямски центрове и фронтови организации, като Световната асамблея на мюсюлманската младеж (WAMY) или Световната мюсюлманска лига (WML). Лоран Муравик, покойният автор на "Принцовете на мрака: Саудитското нападение на Запада", описва естеството на саудитското влияние върху света,

"Ислямски центрове, финансирани от Рияд, джамии и коранически училища, в които се преподава само уахабитската доктрина, мракобесни университети, мисионери с пари за прахосване и високи цели, проповядващи от Мароко до Индонезия, от Нигерия до Узбекистан, международната преса на арабски, монополизирана от богати саудитци и международни арабски организации се събират в една точка, изобразявайки една-единствена картина."3

И накрая, саудитското правителство всъщност изпълва тези джамии, ислямски центрове и училища със собствените си книги, трактати и образователна литература. Какъв материал конкретно изпращат те?

УАХАБИТСКАТА ИНДОКТРИНАЦИЯ НА СВЕТА

В доста изчерпателен доклад от 2005 г., озаглавен „Саудитски публикации на тема Идеология на омразата нахлуват в американските джамии", групата за човешки права Фридъм Хаус

разкрива, че санкционираната от саудитското правителство литература, популяризираща радикалната марка на уахабитския ислям, се разпространява широко в американските джамии. Докладът е резултат от едногодишно проучване, подлагащо на преглед повече от двеста книги и трактати, открити в джамии от Лос Анджелис, Далас и Оукланд, до Хюстън, Чикаго, Ню Йорк и Вашингтон.4 В преледаните материали мюсюлманите, живеещи в Америка, се насърчават да „ се дръжат така сякаш изпълняват мисия зад вражески линии.“5 На онези, които се обръщат към християнството или юдаизма, се казва: „Ако не се покаеш, ти си отстъпник и трябва да бъдеш убит, защото си се отрекъл от Корана“6. Според Нина Ший, директор на Фриидъм Хаус:

“Преглед на извадка от официални саудитски учебници за ислямски науки, използвани през текущата академична година, разкрива, че въпреки твърденията на саудитското правителство за обратното, идеологията на омраза към християни и евреи и мюсюлмани, които не следват доктрината на уахабитите, продължава да съществува в тази област на системата на държавните училища.”7

Някои примери за вида твърдения, които били открити в санкционираната от Саудитска Арабия литература, включват следното:

• От учебник за първи клас: „Всяка религия, различна от исляма, е фалшива.“

• От учебник за четвърти клас: „Истинската вяра означава . . . че мразиш политеистите и неверниците.”

• От учебник за шести клас: „Както мюсюлманите били успешни в миналото, когато се обединили около чистосърдечния подвиг да изгонят християните кръстоносци от Палестина, така и арабите и мюсюлманите ще излязат победители, ако Бог пожелае, срещу евреите и техните съюзници ако са единни и водят истински джихад за Бога, защото това е в пределите на Божията сила.”

• От учебник за осми клас: „Маймуните са евреи, хората на събота; докато свинете са християните, неверниците от вероизповеданието на Исус.”

• От учебник за девети клас: „Сблъсъкът между тази [мюсюлманска] общност (умма) и евреите и християните е съществувал дълги векове и ще продължи да съществува, до когато Бог пожелае“, и отново: „Част от Божията мъдрост е, че борбата между мюсюлманите и евреите трябва да продължи до часа [на съда]“

• От учебник за дванадесети клас: „Джихадът по пътя на Бог – който се състои в борба срещу неверието, потисничеството, несправедливостта и онези, които ги извършват – е върхната точка на исляма. Тази религия е възникнала чрез джихад и чрез джихад нейното знаме е било издигнато високо. Това е едно от най-благородните действия, които приближават човека до Бога, и един от най-великолепните актове на послушание към Бога.”8

В доклада се посочва още, че

“участието на саудитското правителство веднага можело да се види от печата или името на правителствен отдел, изписан на корицата на литературата. Разгледаните материали били лесно идентифицирани като произхождащи от саудитското посолство във Вашингтон, Министерството на образованието, саудитските военновъздушни сили и други клонове на саудитското правителство.”9

Така че трябва да разберем, че когато Саудитска Арабия разпространява исляма по цялата земя, това не е просто ислям, а нейната собствена уникална марка радикален уахабитски ислям. Още по-лошото е, че този вид материали не се изпращат само в Съединените щати. Те всъщност се изпращат по целия свят. Както пише авторът Жил Кепел, „От африканските равнини до оризовите поля на Индонезия и многоетажните жилищни проекти за мюсюлмански имигранти в европейските градове, могат да бъдат

намерени едни и същи книги, заплатени от правителството на Саудитска Арабия.“10

САУДИТСКО ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

Това, което обсъждахме досега, е само върхът на айсберга на голямото саудитско прелъстяване. По темата са написани цели книги и както ще видим, паякообразните пръсти на господарите на петро-исляма са достигнали до всяко кътче на земята. През 2005 г. принц Алуалид бин Талал, приказно богатият принц, споменат по-рано, дарява 20 милиона долара на Харвардския университет и още 20 милиона долара на университета в Джорджтаун за създаване на две програми за ислямски изследвания в Съединените щати.11 Други четири такива центъра са създадени в Университета на Кеймбридж, Единбургския университет, Американския университет в Кайро и Американския университет в Бейрут. Нека ви попитам сега следното: как тези институции могат да критикуват един и същи режим, същите ръце, които са им дали най-голямото частно дарение в историята на училището? Този вид пари купуват нещо повече от център за ислямски изследвания; те също така купува съгласие.

При обявяването на дарението в Харвард, Алуалид изнесе реч, в която проповядва: „Построяването на мост на разбирателство между Изтока и Запада е важно за мира и толерантността.“12 Моля, спрете и се запитайте: Къде съществува по-голяма нетолерантност и неразбиране: в Саудитска Арабия към християнството или в Харвардския университет към исляма? Програма за християнски изследвания в който и да било университет в Саудитска Арабия би била незаконна. За да демонстрираме допълнително абсурдността на това изказване, тук става въпрос за същия принц, който само година преди това дарява 27 милиона долара за подпомагане на семействата на ислямските атентатори- самоубийци в Израел.13 Ще обсъдим този въпрос по-подробно в глава 22, но засега помислете за степента на лицемерие, необходима за един саудитски принц да дойде в Харвардския университет, за да проповядва за необходимостта американците да включат разбирателство и религиозна толерантност в ценностнат си система, докато собствената му страна е една от религиозно най-рестриктивните нации в света. Никоя друга религия

освен исляма не може дори да се практикува публично там. Всъщност да се обезглавяват отстъпници е законно. Християните дори не могат да носят кръст, да не би да се сблъскат със строго наказание от саудитските закони. На евреите всъщност бе забранено дори да стъпват на саудитска земя поне до 2002 г. За капак на това, само един месец преди изявлението на Алуалид, на 12ти ноември 2005 г., жена учителка по химия в Саудитска Арабия беше осъдена на 750 удара с камшик за това, че „говорила положително за евреите ” в клас.14 Как е посмяла? Това ли е типът религиозна толерантност, за която принц Алуалид желае Западът да научи в Харвард, Джорджтаун, Кеймбридж и Единбург?

Въпреки репутацията на Харвард като бастион на високоумие и толерантност, за 20 милиона долара те бяха доволни да се проституират на религиозно най-рестриктивния режим в света. Как съблазнява саудитската блудница света да извършва неморалност с нея и да подкрепя нейното блудство? Всеки има своята цена и в повечето случаи саудитците могат да и я заплащат.

ВЕЛИКАТА БЛУДНИЦА-ЕВАНГЕЛИЗАТОР

И така, колко харчат саудитците за разпространение на посланието на исляма? През 2005 г. бившият директор на ЦРУ в САЩ Джеймс Уулси свидетелства пред комисията по правителствена реформа на Камарата на представителите на САЩ, че „през последните 30 години около 85–90 милиарда долара са били изразходвани от източници в Саудитска Арабия, разпространявайки уахабитските вярвания по целия свят“. 15 Според Юсаф Бът, ядрен физик и гостуващ старши научен сътрудник в Центъра за технологии и политика за национална сигурност към Националния университет по отбрана:

“Точните цифри не са известни, но се смята, че повече от 100 милиарда долара са били похарчени за износ на фанатичен уахабизъм в много по-бедни мюсюлмански нации по света през последните три десетилетия. Би могло да е и два пъти повече. За сравнение, Съветците са похарчили около 7 милиарда долара за разпространение на комунизма по целия свят в рамките на 70 годишния период между 1921 и 1991 г.”16

Спрете и помислете за числата. Съветът за международни мисии на южните баптисти (IMB) е една от най-големите протестантски мисионерски организации в света. Техният годишен бюджет е приблизително 300 милиона долара годишно.17 Ако саудитците са похарчили 100 милиарда долара за период от тридесет години, за да разпространяват радикален уахабизъм в световен мащаб, това означава, че в продължение на тридесет години непрекъснато, на всеки три седмици те са изразходвали приблизително еквивалента на целия годишен бюджет за мисии на IMB. Саудитската кампания за достигане до нациите с посланието на исляма е буквално най-голямата евангелизаторска или пропагандна кампания, която светът някога е познавал. Нищо друго дори не се доближава до това. Приятели, имаме ли право да кажем, че това кралство изпълнява ролята на „великия град“, който разпространява своето влияние и фалшива религия по цялата земя?

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Саудитска Арабия, като връх на копие и водещ лидер на ислямската световна евангелизация, наистина съблазнява света с бъчвите си, пълни с пари, които съвсем буквално извират от земята. Тя съблазнява и евангелизира света с фалшива религия, която, макар и изобрзаявана като „религията на мира“, в действителност е фундаментално тоталитарна по своята същност – насилствена, крайна и наистина антихристска до самата си основа. Подобно на блудницата, която гордо държи златната си чаша нависоко, призовавайки целия свят да опита от нейната подлудяваща отвара, Саудитска Арабия също призовава света да отвори обятията си за това, което те наричат единствената истинска и окончателна религия. Всъщност това, което саудитците предлагат на света, е чаша, пълна с отвратителни неща, абсолютната мръсотия на една действително езическа и безспорно демонично вдъхновена религия.

21

ПОКВАРИТЕЛКА НА ЦАРЕ

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБЪРНЕМ ВНИМАНИЕ на огромното влияние, което Саудитска Арабия упражнява в световен мащаб чрез изобилното си петролно богатство. Както ни напомня авторът Джералд Познер:

“Саудитска Арабия действа доста подобно на всяка друга страна, която се опитва да култивира подкрепата на САЩ [и] да влияе на външната политика по въпроси, които смята за важни. . . Но това, което прави Кралството различно от много други страни с подобни амбиции, е силата на парите. То е успяло в това в мащаб, несравним с други страни.”1

Просто казано, има достатъчно доказателства за това, че саудитските кралски особи купуват влияние, благосклонност и привилегии; че живеят над всеки закон; и след това, в крайна сметка, купуват мълчание. Саудитските кралски особи, които сега наброяват над четиридесет хиляди, са най-привилегированото семейство в света. Поради наистина нелепата сума пари, с която разполагат, те са и най-големият източник на корупция в правителството на Съединените щати. А това говори много. Преди няколко години PBS Фронтлайн продуцира документален филм, наречен “Черни Пари”, в който те интервюират бившия посланик на Саудитска Арабия в Съединените щати - принц Бандар. Когато бил конкретно запитан за астрономическата сума на саудитските пари, които биват губени всяка година поради корупция и подкупи, Бандар просто отговаря: „И какво от това? Ние не сме измислили

корупцията.”2 Това, което трябва да се разбере, е, че саудитската корупция до най-високите нива на правителството на САЩ не е просто страничен продукт на тяхното огромно богатство; по-скоро това е основата на техния доста преднамерен и пресметнат подход към дипломацията. Далеч от това да се опитва да прикрие част от тези факти, Бандар всъщност парадира със саудитския подход: „Ако тогава се изгради репутацията, че саудитците се грижат за приятели, след като те са напуснали длъжност, то ще се изненадате колко по-добри приятели имате, които току-що идват на длъжност.”3 Казано без заобикалки, саудитските кралски особи са Чичко Паричковците, на кралете на земята и на почти всеки американски политик на високо ниво, който можете да назовете. Авторът Лоран Муравец го обяснява съвсем просто:

“Саудитска Арабия . . . купува политици, държавни служители, журналисти, учени, дипломати, полковници, генерали и разузнавачи. Купува „експерти“ на изгодни цени и безброй пропагандисти и лобисти. Когато намери за добре, изисква телевизионните програми да бъдат цензурирани. Наводнила е кръговете на властта със своите петродолари. Тя изисква американските компании да приемат нейните политически условия, така че да могат да правят бизнес дори в нарушение на Конституцията на САЩ.”4

Пенсионираният агент на ЦРУ Робърт Баер дава много сърдечно “амин” на твърденията на Муравец:

“Всеки вашингтонски бюрократ с коефициент на интелигентност нисък колкото стайна температура (бел.пр. под средното ниво,) знае, че ако остане от дясната страна на [Саудитското] кралство, по един или друг начин, ще може с малко лукавство да успее да се храни от саудитското корито. Консултантски договор с Aramco, катедра в Американския университет, работа в Lockheed — няма значение. Едва ли има жив бивш помощник-държавен секретар за Близкия изток; директор на ЦРУ; служител на Белия дом; или член на Конгреса, който не се е оказал в саудитския списък на служители и заплати по един или друг начин, или така изглежда поне. С този вид

пари, които ги чакат там, американските бюрократи, разбира се, нямат гръбнака да се опълчат на Саудитска Арабия.”5

Той продължава:

“На корпоративно ниво почти всяка фигура от Вашингтон, която си заслужава да се спомене, е служила в борда на поне една компания, която е била сключила сделка със Саудитска Арабия, и на практика всяка сделка със саудитците става непроницаема, изгубена в някоя пустинна пясъчна буря близо до кладенеца, от където всички пари произлизат.”6

Изобилие от доказателства свидетелства за факта, че саудитската корупция в Съединените щати е широко разпространена. Където Баер спира, Познер попълва празните места:
“Саудитските петродолари, които наводниха Съединените щати през последните тридесет години, засегнаха американския бизнес, политика и общество. Тези пари са купили на Рода на Сауд желано място на масата с американския корпоративен и политически елит, а саудитците са спечелили чрез усърдно ухажване влиянието и достъпа, които произтичат от такъв огромен приток на пари.”7

Огромната сума саудитски пари обаче е корумпирала не само американските политици. Проблемът, буквално, е глобален. Както Муравец свидетелства:

“Ал-Саудите са използвали огромната власт и богатство, дошли от петрола, за да купуват държави, съвести, политически партии, знаменитости и наемници. И не само в мюсюлманския свят. Корупцията е играе голяма роля, особено в Близкия изток. Но Ал-Сауд е бил достатъчно умен, за да разшири своите покупки отвъд мюсюлманския свят: гнилотията е достигнала и Европа, и Съединените щати.”8

През 2011 г., малко след избухването на Арабската пролет, аз се появих като гост в предаването на Глен Бек по Фокс нюз. Предприемайки безпрецедентен по рода си ход, Бек ме покани в

една от най-гледаните програми в нацията, в най-гледания час, за да обсъдим ролята на исляма и антихриста през последните дни. Точно преди да влезем в ефир, погледнах Глен и казах: „Извинявам се за каквито и да е негативни отзвуци, които могат да се получат утре“. Не е изненадващо, че само след няколко седмици беше обявено, че Бек щеше да напуска Фокс нюз. Въпреки че имаше различни причини, посочени публично, поради които той най-накрая напусна Фокс, зад кулисите ми беше казано, че това се дължи до голяма степен на факта, че принц ал-Валид бин Талал притежава голям дял в компанията майка на Фокс Нюз, Нюз Корпорейшън, 9, че Бек е бил принуден да напусне. Явно нашето шоу е било една от последните капки. Дали това е вярно или не, не мога да кажа със сигурност, но фактът, че човек, който е дарил близо 30 милиона долара за насърчаване на самоубийствени бомбардировки в Израел, всъщност притежава най-големия дял в толкова известна американска новинарска медия, би трябвало дълбоко да тревожи всички американци.

Прочитайки няколко книги, разкриващи отношенията между Саудитска Арабия и Съединените щати, бях изумен от степента, до която много от изявленията, направени от тези светски автори, сякаш отразяваха описаното в книгата Откровение. Докато Библията говори за „голямата блудница, която е покварила земята със своето блудстване“ (Откр. 19:2), Баер пише за „нефта, който хранел блудството и покварата им“.10 Библията казва: ”всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудствуване” (Откр. 18:3). Баер казва: „Вашингтон ни накара да легнем с дявола. Той приготви леглото, запретна завивките и покани дявола да влезе. Ние му прошепнахме в ухото и му казахме, че го обичаме.”11

ПОКВАРИТЕЛКА НА ЦАРЕ

Придвижвайки въпроса още по-напред, помислете за въздействието, което саудитските подкупи, изнудване и корупция са имали не само върху американските корпорации, университети и различни политици, но и върху действителни „царе“, както многократно описва пророчеството. Дали корумпиращата ръка на Рода на Сауд всъщност

е стигнала до най-високата политическа длъжност в света, тази на президента на Съединените щати?

ПРЕЗИДЕНТ ДЖИМИ КАРТЪР

Да започнем с президента Джими Картър. Няколко автори и репортери са описали подробно дълбоко компрометиращите финансови отношения на Картър със саудитското кралско семейство. Независимо дали причината е била да осигури изключително приятелски заеми, за да спаси фалиращата си фъстъчна ферма, или да събере повече от 100 милиона долара, дарени на Центъра на Картър, този президент може би буквално е продал душата си на саудитците.12 Според книгата "Лъжесвидетелстване: "Палестина: Мир, а не апартейд" на Джими Картър", публикувана от Комитета за точност в докладването от Близкия изток в Америка (КАМЕРА):

"Зависимостта на Джими Картър от арабското финансиране се простира до ранните бизнес връзки през 70-те години на миналия век и продължава в настоящето с многомилионни дарения за неговия богато снабден "Център Картър" в Атланта, Джорджия. Годишният отчет на центъра за 2006 г. разкрива общите нетни активи от 412 393 757 щатски долара, поразително голяма цифра за организация с нестопанска цел."13

Размишлявайки върху подобни настроения, в доста смело изявление, професорът от Харвард, Алън Дершовиц казва, че Картър

"е бил купен с милиони долари дарения от арабски правителства, които отказват да признаят Израел, и от арабски владетели, които активно насърчават омразата към евреите в Близкия изток и на други места. Разследващите журналисти разкриха до каква степен Картър е бил „купен и платен" от арабски и ислямски пари. Център Картър, благотворителна фондация, която бившият президент стартира след оттеглянето си от офис, е получила дарения над 1 милион долара от Саудитска Арабия, Обединените арабски емирства и Султаната на Оман; и групи и частни лица с тесни връзки с тези

правителства, включително ОПЕК, саудитската група Бинладин и покойния саудитски крал Фахд, “член-основател“ на центъра.”14

Това, което е абсолютно важно да се разбере тук, е, че нищо от всичко това не се прави от добротата на сърцата на саудитците. Всичко е пресметнато и има много ясно дефинирана цел. Както така точно каза бившият британски дипломат Джон Кели: „Управителите на арабските петролни държави не са нито простосърдечни филантропи, нито незаинтересовани покровители. . . Те очакват възвръщаемост на своите дарения.”15 Ако президентът Картър наистина е бил купен, тогава какво са получили саудитците за своите инвестиции? Но разбира се - президентът Картър се превърна в злъчно открит критик на Израел! Като се има предвид, че идваха от бивш американски президент и Нобелов лауреат, неговите критики към Израел имаха огромна тежест. Неговата антиизраелска реторика обаче достигна своето крешендо, когато написа книгата “Палестина: Мир, а не апартейд”. След излизането си на пазара, книгата беше широко критикувана като „малоумна” (списание “Слейт”), „антиисторична“ (“Уошингтън Поуст”) и „смешна“ (“Сан Франциско Кроникъл”).16 Всъщност книгата беше толкова безобразна, че всъщност след нейното публикуване, петнадесет членове на консултативния съвет на Картър действително подадоха оставка, включително Кенет Стайн, който е бил в борда на Център Картър повече от двадесет и три години. В отворено писмо Щайн пише, че антиизраелският трактат на Картър е „пълен с фактически грешки, копирани материали, които не се цитират, повърхностност, крещящи пропуски и просто измислени сегменти.“17 Каква бе реакцията на Картър относно оставката на толкова много членове на борда? Той лъжливо зяви, че всички са напуснали, защото са евреи под натиск от еврейското лоби. Помислете за абсолютното лицемерие тук. Въпреки че самият президент Картър направи множество обвинения и базирани на предположения изводи относно влиянието на „еврейските пари“ в американската политика, според Комитета за точност в докладването от Близкия изток в Америка:

“Докладваните стотици милиони долари от саудитска Арабия и Персийския залив, които са се вливали в Центъра Картър, както и

огромните суми арабски пари, дарени на американски университети, аналитични центрове, лобита, религиозни институции и други институции за формиране на мнение, не предизвикват абсолютно никаква загриженост от страна на Джими Картър за арабското влияние върху американската външна политика.”18

Толкова много неща се казват от съвременните антиизраелски коментатори и конспиративни теоретици за всемогъщото „Израелско лоби“, но колко често чуваме за „саудитското лоби“? И въпреки това саудитското лоби е не само съвсем реално; това е най-мощното и добре финансирано лоби не само във Вашингтон, но и в историята на света!

Като оставим настрана непоклатимата опозиция на Картър срещу Израел, който многократно обвинява еврейската държава във всеки вид нарушение на човешките права, което можем да си представим, той също така остана и напълно мълчалив по отношение на безкрайните, много добре документирани случаи на най-очевидните форми на нарушения на човешките права из цялото Саудитско кралство. Така не само, че Родът на Сауд съвсем буквално е купил американски президент, който да служи като рупор за тяхната антиизраелска кампания; те същевременно са платили на същата тази уста да остане затворена, когато те искали тя да бъде затворена. Както се казва: „Танцувай, маймуно, танцувай“.

ПРЕЗИДЕНТИТЕ ДЖОРДЖ ХЪРБЪР УОКЪР БУШ И ДЖОРДЖ У. БУШ

В този момент някои читатели вероятно ще обвинят либералния политически клон на Картър за неговата корупция. Саудитците обаче корумпират както демократи, така и републиканци. Всъщност, каквато и мярка на богатство да е успял да извлече от саудитците президентът Картър, семейство Буш далеч го задминаха. В книгата си от 2004 г. “Родът на Буш, Родът на Сауд: Тайната връзка между двете най-мощни династии в света”, авторът Крейг Унгър подробно и прилежно описва дългата история на Буш и саудитските кралски семейства. Унгър анализира систематично заплетената мрежа от фасадни компании, бизнеси, банки и приятелски заеми, чийто краен

резултат е без малко един и половина милиард долара, прехвърлени от саудитски ръце към семейство Буш. Унгър пише:

“Като цяло най-малко 1,476 милиарда долара са си проправили път от саудитците до семейството на Буш и свързаните с него компании и институции. Спокойно може да се каже, че никога досега в историята кандидат за президент – още по-малко кандидат за президент и неговият баща, бивш президент – не е бил толкова тясно свързан финансово и лично с управляващото семейство на друга чужда сила. Никога преди личното богатство и публичната политика на президента не са били така дълбоко преплетени с друга нация.”19

Унгър всъщност продължава, казвайки, че тази цифра от 1,47 милиарда долара е консервативна оценка. Това е само сумата, която може да бъде идентифицирана със сигурност. Отново, моля, спрете и наистина оставете ума ви да попие реалността на казаното тук. Не говорим за някаква случайна лобистка фирма, която е направила някаква неясна сума на голямо дарение на някакъв маловажен политик. Говорим за милиард и половина долара от чуждо правителство, което безспорно е най-големият източник на радикален ислямизъм в света, директно преведени на двама американски президента. Как, за Бога, това не се провъзгласява от покривите? Как можем да мислим, че този вид пари нямат ефект върху вземането на решения и външната политика? Как е възможно да не виждаме изпълнението на Откровение 18:9 тук, „Земните царе . . . живееха луксозно с нея”?

Преди да продължа, искам да бъда ясен: в никакъв случай не съм конспиратор на истината (Truther на англ.) за 11 септември. Вярвам, че атаките от 11 септември са извършени от ислямски терористи. Имаше обаче някои очевидни прикривания на фактите от страна на администрацията на Джордж У. Буш както на 11 септември, така и през следващите дни, седмици, месеци и години. По-конкретно, имам предвид отношенията между високопоставени служители от саудитското правителство и нападателите. Едва през януари 2016 г. всъщност се появиха новините, че администрацията на Буш всъщност е премахнала двадесет и осем страници от доклада на Конгреса за съвместното разследване на атаките от 11 септември.

Според Журнала на външната политика: “Има двадесет и осем страници, класифицирани като тайна от разследване на Конгреса за 11 септември, за което се твърди, че се е натъкнало на финансова подкрепа от Саудитска Арабия, предназначена за предполагаемите похитители от 11 септември. Нито режимите на Джордж У. Буш, нито режимите на Обама бяха склонни да публикуват секретните страници. Само на няколко членове на Конгреса е било разрешено да ги прочетат при присъствието на охрана, като не им е позволено да говорят за тях.”20

Когато се разгласиха новините за редакциите, британският новинарски уебсайт “Гардиън” интервюира Джон Ф. Леман, който всъщност е бил в комисията на Конгреса от 2003 до 2004 г.:

„Имаше изключително голямо участие на саудитски лица в подкрепа на похитителите и някои от тези хора работеха в саудитското правителство“, каза Леман в интервю, предполагайки, че комисията може да е направила грешка, като не е посочила това изрично в своя окончателен доклад. „Нашият доклат никога не биваше да се чете като оневиняване на Саудитска Арабия.“21 Както казах, саудитските пари не само купуват влияние и привилегии; те също купуват и тишина. Никоя друга нация в света не би могла да се размине с това, с което саудитците се разминаха в онзи ден. Не забравяйте: петнадесет от осемнадесетте похитители бяха саудитски граждани. Ако в света съществуваше една нация, чиито граждани трябваше да бъдат третирани с подозрение, то това би било Саудитска Арабия. И все пак точно обратното, тъй като небето в Съединените щати беше напълно затворено, единствените самолети, разрешени във въздуха, бяха тези, собственост на саудитските принцове. Саудитските кралски особи получиха специални привилегии, които не бяха предоставени дори на лидерите на американското правителство! Те бяха единствената група, напълно освободена от закона. Всичко това се случи при администрацията на Буш и не беше грешка.

“Колкото е прославила себе си и е живяла разкошно, толкоз мъка и печал й дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица, и печал никак няма да видя.” (Откр. 18:7)

“Понеже си била дързостна в нечестието си, И си рекла: Никой не ме вижда, - Понеже мъдростта ти и знанието ти са те отвратили, И си рекла в сърцето си: Аз съм, и освен мене няма друга.”(Ис. 47:10)

БИЛ И ХИЛАРИ КЛИНТЪН

Нека разгледаме и саудитското влияние върху Бил и Хилари Клинтън. В навечерието на изборите през 2016 г. медиите гръмнаха, когато се разбра какви огромни суми са били дарени на фондация Клинтън от саудитците и арабските държави от Персийския залив. Както се обяснява в доклад в “Дейли колър”:

“Бил и Хилари Клинтън са получили най-малко 100 милиона долара от автократични държави от Персийския залив и техните лидери, което потенциално подкопава твърдението на кандидата за президент на Демократическата партия Хилари, че може да провежда независима политика в Близкия изток. Количеството чуждестранни пари, които Клинтън са натрупали от държавите от Персийския залив, е „просто безпрецедентно“ в историята на кандитат президентите, казва анализаторът по националната сигурност Патрик Пуул.”22

Тези 100 милиона долара обаче идват от шепа арабски държави от Персийския залив. Според “Политифакт” даренията на Саудитска Арабия конкретно възлизат на близо 35 милиона долара.23 Тази цифра не включва дарения, направени от лица в кралството или от групи като Приятелите на Саудитска Арабия или Световната ислямска конференция.

Защо саудитските кралски особи биха дарили десетки милиони долари на фондация Клинтън? Наистина ли трябва да вярваме, че саудитските кралски особи са толкова страстно отдадени на различните хуманитарни проекти на Клинтън? Или тези дарения са имали нещо общо с, например, колосалните продажби на оръжия на кралството, които Клинтън надзираваше, докато беше държавен секретар? Според Майка Джоунс:

“През 2011 г. Държавният департамент одобри огромна оръжейна сделка: водена от Бойинг, консорциум от американски изпълнители на отбраната, щяла да достави на Саудитска Арабия модерни изтребители на стойност 29 милиарда долара, въпреки опасенията относно проблемното състояние на човешките права в кралството. През годините преди Хилари Клинтън да стане държавен секретар, Саудитска Арабия е внесла 10 милиона долара за фондация Клинтън, а само два месеца преди финализирането на сделката за джетовете, Бойинг са дарили 900 000 долара на фондация Клинтън, според разследване на “Интърнешънъл Бизнес Таймс”, публикувано във вторник. Саудитската транзакция е само един пример за нации и компании, които са правили дарения на фондация Клинтън, забелязвайки нарастващ брой оръжейни сделки докато Хилари Клинтън ръководи Държавния департамент.”24 Саудитците знаят как се играе играта. Те знаят какво искат и знаят как да го получат. Човек би се надявал, че кабинетът на президента на Съединените щати би бил извън обсега на лобиране от страна на държавни спонсори на терора, но както демонстрирах, достъпът на мощния и примамлив род на Сауд до всеки американски президент е просто несравним.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Написани са цели книги, описващи саудитската корупция чак до самия връх на американската политическа система. Ефектите от тази корупция варират от подхранване на ислямисткия антиизраелски дневен ред на саудитците, до игнориране на техните широко разпространени зверства в областта на правата на човека, до предоставяне на привилегията да живеят извън закона, до смазване колелата на многомилионните оръжейни сделки, до кой знае какво друго? Саудитците имат средствата и ноу-хауа да получават това, което искат. За съжаление всеки има своята цена, включително почти всеки президент на Съединените американски щати през последните няколко поколения. Взимайки отново предвид описанието на голямата блудница като тази, „с която земните царе блудстваха“ (Откр. 17:2 nkjv), която „царува над земните царе“ (17:18) и с която те живеят „луксозно“ (18:9 nkjv), саудитското кралско

семейство се вмества почти съвършено в това описание. Всъщност бих казал, че никой друг религиозен или политически субект в света не му отговаря по-добре от него.

22

ПИЯНА ОТ КРЪВТА НА СВЕТИИТЕ

ЕДНА ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ ОПРЕДЕЛЯЩИ ХАРАКТЕРИСТИКИ на Вавилон от последните дни е, че той е великият гонител на светиите. Сред първите наблюдения, които апостол Йоан прави за блудницата, е, че тя е била „пияна от кръвта на светиите и от кръвта на свидетелите на Исус" (Откр. 17:6). Въпреки че в това има исторически елемент, пророчеството говори преди всичко за мъченичеството от последните дни. Преследването на голямата блудница ще доведе до кулминацията на яростта на Сатана срещу светиите през цялата библейска история. Ето защо пророчеството завършва с толкова силен тон: „И в него се намериха кърви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята." (Откр. 18:24 hcsb). Колко добре изпълняват това описание Мека, Саудитска Арабия и ислямът?

РАННИ ИСЛЯМСКИ ЗАВОЕВАНИЯ

След смъртта на Мохамед през юни 632 г. сл. Хр., неговият най-добър приятел Абу Бакр става негов приемник. Под ръководството на Абу Бакр и неговия генерал Халид ибн ал-Валид – известен като Сайф-Аллах ал-Маслул (изтегленият меч на Аллах) – новото мюсюлманско движение избухва на север от Арабския полуостров и в Близкия изток, включително регионите на съвременна Йордания, Южна Сирия и Ирак. След две години Абу Бакр умира и е наследен от Умар, още един от доверените приятели на Мохамед. Умар царува десет години. По време на неговото управление ислямът се разраства с безпрецедентна скорост, завладявайки Персия, голяма част от Северна Африка и повече от две трети от Византийската империя.1 Третият халифат, под управлението на Утман, довежда ислямското завоевание чак до Афганистан и на север до Армения. Ако човек анализира внимателно историята на всичко, което се разгръща през тези години – разрушените християнски градове, убитите християни, жените и децата, отведени като роби – числата са абсолютно смайващи.2 Това е част от историята, която рядко се преподава в светските университети днес, които изглеждат толкова решени да се впускат в исторически ревизионизъм, за да представят исляма в благоприятна светлина.

Ето фактите: В рамките на четири години след смъртта на Мохамед, приблизително една трета от един милион християни са били изклани. През следващите десет години още един милион били убити. След шестстотин години на разширяване на църквата в целия регион на Средиземноморието и Близкия изток, само за едно поколение древното сърце на църквата бива съкрушено. Всички големи древни столици и градове, изпращащи мисионери на християнството в целия регион, попадат под ислямско господство. Антиохия, Йерусалим, Александрия, както и Ефес и другите шест църкви на Откровение биват сведени до оцеляващи станове на християнския свят. В рамките на краткия период от сто години 50 процента от глобалното християнство биват подчинени на и управлявани от исляма.3

ВОЙНАТА НА ИСЛЯМА СРЕЩУ ЕВРЕИТЕ

Ислямските завоевания били не по-малко благосклонни към евреите. Помислете за свидетелството на Маймонид, великият еврейски мъдрец, живял в Испания и Египет, и двете от които били под ислямски контрол през Средновековието:

"Народът на Исмаил. . . ни преследват жестоко и измислят начини да ни навреждат и опозоряват. . . Никой до сега не може да се сравни с него по степента, в която ни опозорява и унижава. Никой не е успявал да урони достойнството ни, както направиха те. Постъпихме, както са ни посъветвали нашите мъдреци на благословената памет, понасяйки лъжите и абсурдите на Исмаил. Слушаме, но мълчим. . . Въпреки всичко това ние не сме пощадени от жестокостта на тяхното нечестие и техните внезапни изблици на ярост. Напротив, колкото повече страдаме и избираме да ги умилостивяваме, толкова повече те избират да се държат войнствено спрямо нас."4

САУДИТСКАТА ВОЙНА СРЕЩУ ИЗРАЕЛ И ЕВРЕИТЕ

Докато Западът тепърва започва наистина да усеща жилото на тероризма, болката от дълго време се усеща от израелците, които винаги са били първият фронт на мюсюлманския свят. Саудитците най-често се опитват да скрият връзката си с тероризма в цяла Европа и в Съединените щати (като на 11 септември), но когато става дума за Израел, те едва са си мръднали пръста да скрият подкрепата си за ислямските терористи. В продължение на години, чрез Саудитския комитет за подкрепа на Интифадата Ал Кудс (SCSQI), саудитците предоставят на оцелелите семейства на палестински атентатори самоубийци награда от 25 000 долара.

Още през 2002 г. Саудитска Арабия проведе национален телетон за набиране на средства за SCSQI. Саудитският принц Алуалид бин Талал обеща 27 милиона долара. Телетонът беше воден от виден духовник от саудитското правителство, шейх Саад ал-Бураик, който по време на предаването на живо по телевизията каза на публиката:

"Аз съм против Америка, до края на този живот, до Деня на Страшния съд, аз съм против Америка, дори и камъкът да стане на

течност. Моята омраза към Америка… ако част от нея се съдържаше във Вселената, то тя щеше да рухне. Тя е коренът на всички злини и нечестие на Земята. . . Братя мюсюлмани в Палестина, нямайте никаква милост, нито състрадание към евреите, тяхната кръв, парите им, плътта им. Жените им са ваши, законно. Бог ги е направил ваши. Защо не поробвате жените им? Защо не водите джихад? Защо не ги ограбвате?”5

Общият принос на саудитското кралско семейство бил приблизително 50 милиона долара. След шумни протести от страна на Америка, друг саудитски принц, Наиф бин Абдулазиз, саудитският министър на вътрешните работи от 1975 до 2012 г., дръзко заяви в едно изказване: „Комитетът ще продължи да оказва пряка помощ на семействата на палестински мъченици и ранените по време на съпротивата срещу окупацията.”6 Институтът за медийни изследвания в Близкия изток през юли 2003 г. публикува доклад за финансовата подкрепа, оказана от саудитското кралско семейство на палестинците от 1998 до 2003 г. В доклада се казва:

“В продължение на десетилетия кралското семейство на Кралство Саудитска Арабия, чрез създаването на два големи комитета, е бил основният финансов поддръжник на палестинските групировки, борещи се срещу Израел. Към днешна дата Народният комитет за подпомагане на палестинските муджахидини и Комитетът за подкрепа на Интифадата Ал Кудс и Фондът Ал-Акса са дарили над 15 милиарда саудитски риала (4 милиарда щатски долара) и според съобщенията са обещали на палестинците до 1 милиард долара за финансиране на продължение на Интифадата, която също често се нарича от саудитските служебни лица „джихад“ и „съпротива“”.

Често съм чувал обвинителни изказвания, че истинският проблем в Близкия изток е Израел: ако Израел не бил възстановен в Близкия изток, мюсюлманите и евреите щели да се радват на мирни отношения. Това мнение игнорира очевидния факт, че антисемитската история на исляма се простира назад във времето чак до самия Мохамед. Антисемитизмът е основополагаща част от ислямската доктрина, поради което през 1937 г., много преди Израел

да се формира като държава, Ибн Сауд, основателят на съвременна Саудитска Арабия, казва на един репортер: „Словото Божие ни учи – и ние безрезервно вярваме в това – че ако мюсюлманин убие евреин или той бъде убит от евреин [в Джихад], това му осигурява незабавно влизане в рая и във величественото присъствие на Всемогъщия Бог.”8

Разбира се, омразата и кръвожадността на блудницата са насочени не само към еврейския народ, но и към християните и в крайна сметка към целия свят (вж. Откр. 18:24).

ПИЯНА ОТ КРЪВ

Днес най-насилствените джихадистки терористични организации в света намират своите идеологически корени в Саудитска Арабия. Независимо дали говорим за Ал Кайда (глобална), ИДИЛ (Сирия, Ирак, Либия, Синай), талибаните (Афганистан), Абу Саяф (Филипините), Лашкар-е-Тайба (Пакистан), Джабхат ал Нусра (Сирия), Ал Шабаб (Сомалия) или Боко Харам (Нигерия), всички те са салафитски групи, чиито идеологически корени се простират директно до Кралство Саудитска Арабия. Ако имаше една нация в света, която да носи най-голямата вина за огромния брой терористични атаки, които продължават да се разпространяват по целия свят през последните няколко десетилетия, няма съмнение, че това би била Саудитска Арабия.9

Добре документирано е, че много от саудитските кралски особи финансират или подкрепят радикалния уахабитски/салафитски ислям и джихад. В изложението на Джералд Познер за живота в Саудитска Арабия, “Защо Америка спеше”, Познър описва една наистина завладяваща история. В първите дни на войната в Афганистан, малко след 11 септември, американските войски бяха заловили третия (по това време) човек на Осама бин Ладен, на име Абу Зубайда. Американските военни измислили схема, която според тях щяла да накара Зубайда да проговори. Той бил отведен в съоръжение на ЦРУ в Афганистан, което било създадено, за да наподобява вътрешността на военен затвор в Саудитска Арабия. Зубайада бил накаран да повярва, че бил предаден на саудитските

власти. Двама войници от Арабско-американските специални сили му направили разпит. Идеята била, че ако Зубайада повярвал, че наистина се намирал в саудитски арест, страхът от жестоки изтезания щял да го накара да говори или да се съгласи да сътрудничи с (далеч по-малко суровите) американци.

Но се случило нещо много неочаквано. Веднага щом Зубаяда „разбрал“, че е под саудитски арест, той бил напълно облекчен. Той просто казал на следователите си да се обадят на един от двата номера на мобилни телефони, които той изрецитирал по памет. Обадете се, уверил ги Зубайада и „той ще ви каже какво да правите“. „Уловката имала обратен ефект“, пише Познър. От ЦРУ били шокирани, когато разбрали, че номерата на мобилните телефони принадлежали на принц Ахмед бин Салман Абдул Азиз, племенник на тогавашния крал Фахд. Принц Ахмед бил бизнесмен, образован на запад, и един от най-богатите саудитски кралски особи. Баща му бил губернатор на Рияд, столицата на Саудитска Арабия, повече от четиридесет години.10

МИЛОСТИНИ ЗА ДЖИХАД

През 2006 г. безпрецедентен труд „Милостини за джихад: благотворителност и тероризъм в ислямския свят“ от Дж. Милард Бър и Робърт О. Колинс, беше публикуван от Кеймбридж Юнивърсити Прес. Тази доста изчерпателна книга документира множество примери за финансиране на тероризма от видни членове на саудитското кралско семейство и правителство. Не е изненадващо, че Халид Салим А. Бин Махфуз, саудитски милиардер, банкер и бивш председател на Националната търговска банка, който е бил идентифициран като финансист на Ал Кайда, заведе дело срещу издателя, за да извади книгата от обращение. В безпрецедентен ход издателят се съгласи и книгите бяха буквално изтеглени от книжарниците и библиотеките. Днес е почти невъзможно човек да различи книгата от различни пиратски файлове в Интернет. Тук има урок от критическа значимост. Саудитските пари не само често отивали за подкрепа на глобални терористични организации, но и

постоянно заглушавали всички лица, подаващи сигнали за нередности. Всъщност, одобрението на саудитското кралско семейство на радикалния ислямски джихад е може би един от най-известните, но най-малко обсъждани факти във Вашингтон и в ООН. На брифинг пред Пентагона през 2002 г., Консултативният комитет на Съвета за отбранителна политика – федерален консултативен мозъчен тръст за Министерството на отбраната на САЩ – споменава Саудитска Арабия с може би повече откровеност, отколкото който и да било във Вашингтон някога се е осмелявал да говори публично:

“Саудитска Арабия е главният разпространител на арабските кризи и своята външно насочена агресия. Саудитците са активни на всяко ниво от веригата на тероризма: от плануването до финансирането, от кадри до пехотинци, от идеолози до мажоретки.11 Докато президентът Джордж У. Буш правилно заяви, че „парите са жизнената сила на терористичните операции“, според един изобличаващ доклад, изпратен до Съвета за сигурност на ООН, „Саудитска Арабия е прехвърлила половин милиард долара на Ал Кайда през десетте години, започвайки през 1992 г.“12

Погледнете света днес. Погледнете народите в Северна Африка. Помислете за Нигерия, където близо седем хиляди души бяха убити от Боко Харам само през 2014 г.. Помислете за огромния брой църкви, които са били атакувани, за броя на жените, които са били отвлечени. Помислете за ужасяващата касапница, извършена от ИДИЛ в Сирия и Ирак. Когато погледнем към задушаващата сянка, хвърлена в Афганистан от талибаните, или терористичните атаки, умножаващи се в момента в Европа и Съединените щати, всичко това в крайна сметка може да бъде проследено до уникалната форма на исляма, която изтича от Саудитска Арабия като бликащ фонтан. Попитайте когото и да било какъв е основният износ на Саудитска Арабия и той или тя почти винаги ще каже, че това е петролът. Първият им износ обаче е радикалният ислям.

Когато изучаваме картината на голямата блудница, която рисуват Писанията, откриваме, че вместо да изпитва вина за кръвта, която е проляла, тя е горда, опиянена и жадува за още. Тя се перчи и вдига

високо златната си чаша, примамвайки жителите на света да пият от нейното подлудващо вино и неморалността на нейната фалшива религия. Кой друг отговаря по-добре на това описание от Саудитска Арабия и нейната варварска национална, а сега и все по-глобална религия: ислямът?

МЪЧЕНИЧЕСТВО В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ — ЧРЕЗ ОБЕЗГЛАВЯВАНЕ

Има още една смразяваща подробност, която трябва да вземем предвид, докато изучаваме библейските описания на голямата блудница, звяра и последните дни. Не само че Божият народ ще преживее мъченическа смърт през този период; те ще бъдат „обезглавявани“:

“И видях престоли; и на тия, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят; видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово, и на ония, които не се поклониха на звяра, нито на образа му, и не приеха белега на челото си и на ръката си;” (Откр. 20:4)

Това със сигурност е уникален и много показателен факт. Да очакваме ли Ватикана да започне да обезглавява християни по целия свят, по-конкретно заради „свидетелството им за Исус“? Да очакваме ли Съединените щати да започнат да правят това? Или би било по-разумно да очакваме мюсюлманският свят, толкова дълбоко повлиян от саудитския уахабизъм, да бъде отговорен за обезглавяването на светиите?

На 30 май 2016 г. саудитското правителство екзекутира деветдесет и петия си човек през същата година, което накара мнозина да изразят загриженост относно големия брой екзекуции в Саудитска Арабия. През 2015 г. има 158 обезглавени за различни престъпления. Сред престъпленията, наказуеми с обезглавяване, е отстъпничеството.13 Точно така. В Саудитска Арабия, ако някой напусне исляма, за да стане християнин, той или тя може да бъде законно обезглавен от правителството.

Защо сме толкова решени да търсим някаква нова, неопределена религия, която да се появи и да започне да обезглавява вярващи,

когато такава религия вече съществува? За пореден път Кралство Саудитска Арабия напълно отговаря на библейското описание на великата блудница Вавилон.

23

ПРОСТИТУКАТА ОТ ПУСТИНЯТА

ДО СЕГА ВИЕ НАУЧИХТЕ както от Писанието, така и от предишните глави, че градът на блудницата от Откровение 17–18 е описан като намиращ се в пустиня. Разбира се, самата Саудитска Арабия е разположена в голямата Арабска пустиня. Но това, което е по-интересно тук е, че друго, традиционно име за най-свещения град на кралството - Мека - е Фаран, препратка към старозаветната пустиня Фаран (вижте Битие 21:21 niv). Този ислямски град не би могъл да съответсва по-точно на това пророчество.

Разбира се, пророчеството също така описва Тайна Вавилон като пристанищен град, което Мека сама по себе си не е; тя се намира на петдесет мили разстояние от Червено море. Въпреки това, по същия начин, по който и Рим, и историческият Вавилон са били нещо много повече от просто градове, Вавилон от последните дни вероятно също е нещо повече от град. Без съмнение това пророчество говори за по-широка геополитическа сфера на влияние.

На петдесет мили на запад от Мека се намира пристанищният град Джеда. Джеда е не само основното религиозно пристанище на кралството, обслужващо многобройни милиони поклонници всяка година на път за Мека и Медина, но е и най-важният търговски център. Като един от най-развитите градове в Саудитска Арабия, Джеда може да се похвали с внушителен набор от високи сгради и луксозни хотели, разположени на брега на Червено море. През 2013 г. саудитците също започнаха да строят голямата кула Джеда,

планирана да се превърне най-високата сграда в света до 2020 г., измествайки дори Бурж Халифа в Дубай. Очаква се кулата в Джеда да стане център и първа фаза на предложения проект за застрояване, известен като „Икономическият град на Джеда“. Част от по-големия план включва и изграждането на друг голям град на шестдесет мили на север, известен като Икономически град на крал Абдула (КАЕС). В процес на изграждане от 2005 г. насам, днес КАЕС е паяжина от кранове и десетки частично завършени високи сгради. Репортаж от Би Би Си Нюз описва града: „С площ от 70 квадратни мили, КАЕС в крайна сметка ще бъде метрополис, малко по-голям от Вашингтон и на стойност 100 милиарда долара (67 милиарда британски лири), предимно от частно финансиране, икономическият град на крал Абдула е единствен по рода си във величието на своя изглед.“1 Предприемачът, описвайки плановете си, го нарича „мега-пристанище“.2 Целта е икономическият град Джеда и икономическият град на крал Абдула да се превърнат в технологично най-напредналата серия от търговски пристанища в света, заменяйки Дубай като търговски център на региона по един от най-натоварените морски маршрути в света. КАЕС ще бъде и дом на „Финансовия остров“, чиято цел е да се превърне в най-големия регионален финансов център за водещи световни банки и инвестиционни къщи. Свързваща градовете Джеда, Мека, Медина и КАЕС ще бъде високоскоростната железница “Хамариан”, известна още като „Западната железница“. Този влак ще пътува със 190 мили в час и ще позволява достъп до всеки три от градовете за по-малко от тридесет минути.

Западният бряг на Саудитска Арабия (снимка)

Ясно е, че градовете Джеда и КАЕС, разположени директно на брега на Червено море, напълно отговарят на описанията на Откровение за мощно морско пристанище. През следващите години, ако плановете на саудитците се развият според очакваното, това със сигурност ще стане още по-очевидно. Докато множество проницателни християнски тълкуватели в момента очакват мощен икономически център, който да възникне за една нощ във Вавилон, точно в този момент подобен проект на брега на Червено море вече е

в напреднал стадий. Повече от 120 милиарда долара се наливат в този проект. Междувременно, на по-малко от един час път с кола, на изток от тази нововъзникваща финансова столица, се намира най-значимият град на религиозно идолопоклонство, който човечеството някога е познавало. Всичко това ще бъде свързано помежду си чрез изключително модерна транспортна система, която по същество ги превръща в един несравним мегаград. Със сигурност всичко това трябва да се разглежда като пророчески значимо. Всъщност, взимайки предвид в какво ще се превърне този регионален проект през приблизително следващите десет години, изглежда, че ще имаме почти перфектно изпълнение на пророчеството. Докато Мека без съмнение е религиозният център на тежестта на региона, Джеда и може би КАЕС са най-значимите търговски центрове на Червено море. Докато в региона не се появи друг мегаград, който може законно да се съревновава с Мека и Джеда като религиозна и финансова глобална столица, просто няма причина да търсим отговор другаде. Засега оживеният бряг на Червено море и великият град на блудницата Мека изглежда отговарят на библейските описания на Тайна Вавилон.

ПОТРЕБИТЕЛСКО КРАЛСТВО

В глава 11 посочих, че Тайна Вавилон е преди всичко потребител, а не производител на стоки. Докато търговците забогатяват от всички стоки, които тя купува и внася, изглежда че единственото нещо, което изнася тя, е нейната фалшива религия. Бивайки пустинна нация, чието богатство идва почти изцяло от продажбите на петрол, ресурс, който изтича от земята, Саудитска Арабия внася почти всичко. Лоран Муравец пише: “След като родът на Сауд дирижира покачващите се цени на петрола чрез ОПЕК през 1973 и 1974 г. и отново през 1978 и 1979 г., саудитската хазна вече е натрупала почти невъобразимата сума от два трилиона долара, тоест средно почти 80 милиарда долара на година. . . Паричните суми падат като мана: богатства се трупат без усилия, без труд, без инвестиции, без научни изследвания, без технологични иновации. Всичко това е внесено.”3

КРАЛСТВО НА РОБСТВО

В глава 2 споменах, че Вавилон от последните дни ще бъде вносител на, наред с други неща, „роби и човешки животи“ (Откр. 18:13). Със сигурност в този пасаж може да се има предвид трафикът на хора. Но може ли да се има предвид и нещо повече? Възможно ли е да има друго, по-дълбоко значение, загатнато в тази фраза – нещо, което може допълнително да уличи и идентифицира Саудитска Арабия като великия град на блудницата?

Няма друга нация в света, където толкова невероятно голям процент от населението да се състои от хора без гражданство. Саудитска Арабия е нация, пълна с чужди граждани и емигранти. Всъщност един на всеки трима от живеещите в кралството дори не е гражданин. Над 90 процента от всички неправителствени работни места са заети от чуждестранни работници.4 Според саудитския министър на труда д-р Гази ал-Госаиби в Саудитска Арабия има приблизително 9 милиона чуждестранни работници.5 За сравнение, има по-малко от 19 милиона саудитски граждани, които живеят в царството. Условията, с които се сблъскват толкова много от тези чуждестранни работници, са постоянен източник на критики от групи за защита правата на човека. Всичко от мъчения, до несправедливи съдебни процеси, до принудително задържане, до физическо насилие и изнасилване; всички тези неща са широко разпространени. Помислете за следното изявление на служителя на “Хюмън Райтс Уотч”, Сара Лия Уитсън:

„Открихме мъже и жени в условия, наподобяващи робство. . . Случай след случай показва, че саудитците си затварят очите за системни злоупотреби срещу чуждестранни работници.“ Муравеец пише за шестте милиона имигранти, които вършат работата – американци, европейци, индийци, пакистанци, филипинци, египтяни и палестинци, йеменци, корейци, всички наемници, лишени от основните си права, буквално роби, които поддържат машината да работи, които сглобяват, ремонтират, управляват и конструират. . . . Кралството консумира. . . . саудитците . . . презират тези, които произвеждат.7

Водещи заможен начин на живот самите те, много саудитски домакинства наемат чужди граждани като слуги, за да вършат домакинска работа, като готвене и почистване. Много от тези чуждестранни работници идват от по-бедни азиатски страни. Голям брой са наети от Шри Ланка и Филипините. Тяхната работа е предмет на договор, който позволява на „капитана“ да държи паспортите им през целия срок на договора; работниците от своя страна получават много ниски заплати. Освен това работникът не може да напусне страната без разрешението на спонсора, а жените не могат да напускат страната без мъжки ескорт.

Съществуват многобройни сведения за домашни помощнички, които са били сексуално тормозени и изнасилени.

Но робство? Това със сигурност е преувеличение. Със сигурност фактическо робство не е съвместимо със саудитската култура или закони! Всъщност през 2003 г. видният саудитски шейх Салех Ал-Фаузан доста безочливо заяви, че „робството е част от исляма“.8 Когато разберем кой е Алфаузан, това става още по-потресаващо. Както ни напомня историкът и коментатор Даниел Пайпс, „Ал-Фаузан не е разбойник“. Той е член на Висшия съвет на духовниците, най-висшият религиозен орган на Саудитска Арабия, и на Съвета за религиозни едикти и изследвания; той е имам на известната джамия Принц Митеб в саудитската столица Рияд; и той е професор в Ислямския университет Имам Мохамед бин Сауд.9

И до ден днешен правителството на Саудитска Арабия продължава да отказва да подпише договорите на ООН относно робството или други въпроси, свързани с правата на човека, защото не иска да бъде подвластно на техните разпоредби. Те не са съгласни да подпишат договори за екстрадиция дори с Вашингтон. Непрекъснато декларират, че са свободни от робство, но отказват всякакви международни проверки, които биха могли да покажат другояче.

ХАРЕМИ И СЕКС РОБИ

Примерите за отвличане и международен трафик на хора в Саудитска Арабия с цел сексуална експлоатация и робство са твърде много дори само да започнем да разглеждаме тук. Преди няколко

години организация, наречена "Американци срещу похищението на Вашингтон", беше създадена до голяма степен от родителите на онези, които са убедени, че децата им са били отведени в Саудитска Арабия като сексуални роби. Кратък разказ от уебсайта Sauduction разказва за сина на бившия крал Фахд и неговото участие в търговията на трафик с хора:

“Синовете на крал Фахд контролират своя пръстен за секс с деца от дворците си в Бевърли Хилс. Те са научили урока си от сексуалните скандали в двореца Ал-Фаси в Бевърли Хилс през 80-те и наемат мотели далеч от дворците си, за да правят оргии с деца, доставени от сводници за тях. Около тези мотели има кордон от американски охранители. Вътрешен кордон се състои от телохранители на принцовете, обикновено чуждестранни. Колкото по-малко е детето, толкова по-желано е. Тези деца биват докарвани чрез канала на секс-пръстена до точката на закупуване да отидат на снимки или на снимачна площадка в Саудитска Арабия под прикритието на моделирането или актьорството. След закупуване децата се отвеждат с лимузина директно до самолета на саудитския принц на летището в Лос Анджелис. Както споменахме в предишните ни бюлетини, Вашингтон позволява на саудитските принцове и тяхното обкръжение да заобикалят митниците и имиграцията, което им позволява да експедират техните деца-сексуални роби от САЩ, без да се нуждаят от обичайния паспорт. След това децата биват ескортирани директно в самолета на саудитските принцове и отлитат за Саудитска Арабия, изчезвайки завинаги.”10

Безкрайни наистина ужасяващи истории могат да бъдат намерени на уебсайта на организацията, описващи свободата на саудитските принцове не само в Съединените щати, но и по целия свят. По същия начин, по който саудитците са покварили правосъдието и корумпирали най-високите нива на политическа власт в Съединените щати, те гледат на света като на свой личен пазар за осъществяване на собственото си сексуално удовлетворение. Не е чудно, че градът на блудницата се споменава като място, което търгува с „роби и човешки животи“, чието буквално тълкувание е „човешки души“ (Откр. 18:13).

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В заключение, дали говорим за огромния брой чуждестранни работници в строителния бранш, често малтретирани и живеещи в наистина мизерни условия, заключени в ремаркетата си през нощта като собственост, или за милионите домашни прислужници, също третирани като роби, или за неизброим брой наложници и действителни секс роби, Кралство Саудитска Арабия е „рекламното лице“ за блудницата Вавилон. Със сигурност това е причината, че точно преди нейната последна присъда, Господ призовава народа Си да бяга, преди гневът Му да погълне цялата земя:

“И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете й и да не споделяте язвите й; защото греховете й стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди.” (Откр. 18:4–5 niv)

24

МРАЗЕНАТА БЛУДНИЦА НА СРЕДНИЯ ИЗТОК

ДРУГА МНОГО КРАСНОРЕЧИВА ЧАСТ от пророчеството за блудницата в Откровение 17–18 се отнася до естеството на нейното унищожение. Докато нейната присъда очевидно идва директно от Божия трон, както видяхте по-рано, доста шокиращо и парадоксално тя се извършва от самия звяр, който блудницата язди:

“И десетте рога, които си видял, те и звяра ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата й, а нея ще изгорят в огън. Защото Бог тури в сърцата им да изпълнят Неговата воля, като действуват единомислено и предадат царската си власт на звяра, докато се сбъднат Божиите думи.” (Откр. 17:16–17)

Звярът в този пасаж, както беше споменато по-рано, е съюз от десет царе, които ще подчинят себе си и своите народи на Антихриста. Това е възродената империя на Антихриста. Ако тази империя е ислямска, както твърдя до сега, защо една такава коалиция би се обърнала някога срещу Саудитска Арабия? Ако Кралство Саудитска Арабия е основният идеологически и финансов източник на глобалното ислямско възраждане, тогава защо която и да било коалиция от мюсюлмански нации би й се противопоставила? Въпреки че на пръв поглед това може да изглежда малко необичайно, както ще видите, то всъщност е съвършено логично.

ЗАЩО САУДИТСКОТО КРАЛСКО СЕМЕЙСТВО Е ТОЛКОВА МРАЗЕНО

Много западняци не са наясно с факта, че представата за саудитското кралско семейство в Близкия изток, и най-вече сред по-набожните мюсюлмани, е много негативна. От една страна, кралските особи са мразени заради приятелските си отношения със Съединените щати. Според автора на „В леглото с дявола“ Робърт Баер:

“Всъщност съществува предостатъчно ярост срещу Запада и Рияд и срещу рода на Сауд. Тя витае във въздуха на базарите в Рияд и Джеда: убеждението, че всичките пари и петролните пари са покварили управляващото семейство безвъзвратно, че саудитските лидери са осквернили вярата, допускайки американски войски в кралството. Да се отърват от американските военни може да помогне, но злостта към управляващото семейство е далеч по-дълбока от тази към Съединените щати.”1

Съществува също и простият фактор на класовата завист. Като общо правило, независимо къде отивате, почти всеки обича да мрази богатите. С финансовата пропаст между управляващата класа на Саудитска Арабия и обикновените граждани на Саудитска Арабия, която става все по-широка, също така се разширява и омразата към кралското семейство. Наблюдателите на саудитското общество винаги предупреждават за предстояща революция и въстания. Баер описва Саудитска Арабия просто като „барутно буре, което чака да експлодира.“2

Оставяйки на страна неодобрението на отношенията на саудитците със Съединените щати и класовата завист, всички мразят лицемерите – особено религиозните лицемери. Саудитското кралско семейство наистина са царете в света на религиозното лицемерие. От една страна, те насърчават и финансират глобалното разпространение на най-радикалната и пуританска форма на исляма, позната на човека, но от друга страна живеят класическия “Хиляда и една нощ” начин на живот на безразсъден хедонизъм, абсолютна перверзия и пълна корупция. Слухове, шепот и анекдоти изобилстват за това как саудитците живеят в действителност зад затворени врати. Истории за алкохолизъм (алкохолът е забранен в Саудитска Арабия), необуздана злоупотреба с наркотици, серийни изнасилвания, оргии, хомосексуалност, сексуална злоупотреба с деца и всякакви други напълно нехарктерни за исляма дейности, които можете да си представите, изглежда процъфтяват в саудитското кралско семейство. Според уважавания журналист и писател Саид Абуриш, крал Сауд, който управлява кралството от 1953 до 1964 г., е всеизвестен алкохолик и хомосексуален педофил.3 Въпреки че кралят имал вече повече от сто съпруги когато навършил петдесет и две години, това не било достатъчно, за да утоли страстите му.4 Според разследващия журналист Джералд Познер, бащата на Сауд, Ибн Сауд, при рядко пътуване по работа извън страната си в Египет, всъщност казал на външния министър: „Тази страна е пълна с красиви жени и бих искал да купя някои от тях и да ги заведа вкъщи. Какво ще кажете за 100 000 (египетски паунда) за тях?“5 По също толкова просташки циничнен начин, внуците на Ибн Сауд, докато пътували до Париж и Лондон, плащали на проститутки с

часовници от чисто злато, на чиито циферблат имало снимка на баща им, крал Сауд. 6

През 2002 г. един от саудитските кралски особи, Найеф бин Султан бин Фауаз ал Шаалан, беше подведен под отговорност от съдебни заседатели във Флорида по обвинения, че е използвал собствения си персонален самолет за транспортиране на над два тона кокаин от Каракус до Априс.7 Баер пише за многобройните частни имения, които различни саудитски принцове са построили по брега на Средиземно море специално предназначени за забавление с проститутки и организиране на диви купони далеч от любопитния контрол на саудитската религиозна полиция или по-точно, Комитета за насърчаване на добродетелта и предотвратяване на порока. Той цитира една ужасяваща история от Мароко, за която разбира, докато работи за ЦРУ:

"[А] Саудитският принц с високопоставени приятели във Вашингтон бил отхапал гърдите на младо мароканско момиче в пиянско безумие. Крал Хасан [на Мароко] бързо уредил потулването на инцидента. На семейството на момичето било платено, а на нея й било казано да си държи устата затворена или щяла да прекара остатъка от живота си в затвора."8

Точно както историите за прекомерно разкошен начин на живот сред саудитските кралски особи изобилстват, така и историите за извращение, корупция и колосално лицемерие просто се точят нескончаемо една след друга. Макар че се представят като образец на ислямската добродетел, те водят много по-лош начин на живот от повечето неверници.

Това води до друга причина от критично значение, поради която толкова много ислямисти желаят да видят саудитското правителство победено. Саудитското кралско семейство са кралски особи, просто защото казват, че са. Преди изминалия век в Саудитска Арабия изобщо не е имало „кралство". Концепцията за монархия се разглежда като западна или дори езическа форма на управление, която няма законно място в едно наистина ислямско общество. Тези, които се стремят да се подчиняват на принципите на исляма, търсят ислямско правителство – халифат – а не кралство. Много ислямисти

не биха искали нищо друго повече от това да видят как ислямска форма на управление получава контрол над огромното количество петролни богатства, монополизирани в момента от саудитската монархия.

ИРАН

Освен да разбере дълбоко вкорененото желание на уахабитските радикали да изместят саудитското кралско семейство от властта, човек също трябва да разбере заплахата от техните шиитски противници. Днес в Близкия изток съществува дълбоко разцепление. От едната страна са мюсюлманите сунити (приблизително 87 процента от целия мюсюлмански свят), а от другата страна са шиитите (приблизително 12 процента от мюсюлманския свят). В момента повечето биха гледали на Саудитска Арабия като на алфа кучето на сунитския свят, докато няма съмнение, че Иран е начело на шиитския свят. Това съперничество е много по-дълбоко, отколкото повечето осъзнават, простиращо се назад в историята чак до началото на исляма. Днес много мюсюлмани уахабити разглеждат мюсюлманите шиити като по-лоши от най-лошия вид неверници. В контролираните от ИДИЛ части на Сирия и Ирак човек е в далеч по-голяма безопасност като християнин, отколкото като мюсюлманин шиит. Повечето шиитски мюсюлмани, които живеят в Саудитска Арабия, работят в източните провинции сред петролните кладенци, разположени по крайбрежието. Протести, напомнящи протестите, които обхванаха провинцията по време на Арабската пролет през 2011 г., започнаха да завладяват източната провинция през 2016 г. Протестиращите крещяха лозунгите „Хората искат падането на режима“, както и „Долу семейството на Ал Сауд.”9 В отговор саудитското правителство всъщност екзекутира четиридесет и седем шиитски мюсюлмани заедно с един много уважаван шиитски духовник-шейх на име Нимр ал-Нимр. В Иран, веднага след като новината избухна, протестиращи нахлуха в саудитското посолство в Техеран и го подпалиха. Иранското правителство също преименува улицата, на която се намира саудитското посолство на шейх Нимр ал Нимр. Едно иранско издание обяви, че екзекуцията „доведе слабите основи на кръвожадното правителство на Саудитска Арабия по-близо

до колапс.“10 В продължение на много години Саудитска Арабия и Иран се състезават да бъдат алфа кучето в региона. Идеята за атака от Иран срещу кралството изобщо не е изключена. Всъщност, тъй като Близкият изток все повече се топи в хаос, подобен конфликт вероятно е неизбежен.

ТУРЦИЯ

Може да се каже, че Турция представлява още по-голяма заплаха за Саудитска Арабия. Турците, чрез Османската империя, управлявали голяма част от Близкия изток в продължение на около петстотин години. Преди Османският халифат да бъде разпуснат през 1923 г., турците контролирали Хиджаз – цялото западно крайбрежие на Саудитска Арабия, включително градовете Мека, Медина и Джеда. Турците също така имат много добра памет и с възхода на консервативната ислямистка партия ПСР в Турция много турци насочват вниманието си към предишното си господство. По същия начин, по който Иран би искал да унищожи саудитците, така и Турция копнее за деня, в който те отново ще контролират Арабския полуостров. Не бива да се учудваме да научим, че има и много библейски доказателства, че Турция ще се издигне, превръщайки се в лидер на бъдещата ислямска антихристка империя. Описвам много от тези причини подробно в книгите си “Звяр от средния изток” (WND, 2012) и “Ислямски антихрист” (WND, 2009). Всъщност, още през 2004 г. (когато беше написана „Ислямски антихрист“) аз предсказах възхода на Турция точно както го наблюдаваме през последните тринадесет години. През 2004 г. казах:

“Макар че в момента няма пряка причина да се гледа на Турция като на лидер на предстояща в близкото бъдеще световна империя, това е, което пророкува Езекиил. . . Турската империя е била седалище на ислямския халифат. Едва през 1923 г. Ислямският халифат бива официално премахнат. Днес ислямският свят очаква възстановяването на този халифат. Библията учи, че един ден, съвсем скоро, Турската империя ще бъде възродена.”11

Ако това е вярно, също напълно логично е, че след като Антихристът консолидира властта си над десетте царе, той ще насочи вниманието си към Саудитска Арабия. Всъщност, внимателно четене

на Езекиил 38–39 разкрива, че тази предстояща антихристка империя ще включва Иран, което прави атаката срещу Саудитска Арабия още по-вероятна. Без съмнение, точно това е причината, поради която Писанието заявява, че „И десетте рога. . . и звярът ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат месата й, а нея ще изгорят в огън.” (Откр. 17:16).

ПОДГОТОВКА ЗА ОКОНЧАТЕЛНА БИТКА — САУДИТСКИТЕ ВОЕННИ СИЛИ

Саудитското кралско семейство е доста наясно със затрудненото си положение. Поради тази причина, подобно на Дейвид Кореш и Клон Давидианци, те са се въоръжили до зъби в подготовка за пословичния ден на Страшния съд. През последните няколко десетилетия саудитците купуват и складират оръжия толкова бързо, колкото американските търговци на оръжие са в състояние да ги произвеждат. Саудитците харчат огромен процент от БВП за военни цели. Според Робърт Баер:

“Саудитското правителство вероятно харчи за оръжия на глава от населението повече от която и да е друга страна в света. (То признава само, че харчи 13 процента от брутния си вътрешен продукт, но половината от годишния му доход е предназначен за военни цели.)”12

Съединените щати, за сравнение, харчат за военни цели само около 4 процента от брутния си вътрешен продукт годишно.13 Изглежда саудитците притежават оръжия, чийто брой е колкото морския пясък. Макар че това, че са толкова добре въоръжени, им помага да избягват всякакви регионални войни, това увеличава шансовете им да бъдат ударени много бързо и много силно, в случай, че избухне мащабна война с друга нация. Възможно ли е един ден кралството да претърпи пълна ядрена атака? Ако петролните находища по източните брегове на кралството бъдат елиминирани, логично е да се предположи, че цялата западна икономика ще пострада изключително много, ако изобщо оцелее. Интересното е, че такъв масивен и внезапен удар със сигурност е в съответствие с

описанието, което намираме в книгата Откровение на град, който „в един ден . . . ще бъде изгорен с огън“ (18:8), никога повече да не бъде обитаван, чийто дим ще се издига и тлее „за вечни векове“ (18:21–19:3).

25

ОБОБЩЕНИЕ И ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В ТАЗИ ГЛАВА ЩЕ ОБОБЩЯ всички начини, по които Мека/Саудитска Арабия отговаря на библейските критерии и описания на града на блудницата в книгата Откровение.

БУКВАЛНО МЯСТО: блудницата Вавилон от последните дни е много реална и разпознаваема геополитическа единица. Такива са както град Мека, така и Кралство Саудитска Арабия.

ПУСТИНЕН ГРАД: Градът на блудницата е разположен конкретно в пустиня. Мека/Саудитска Арабия очевидно отговаря идеално на това описание.

ПРИСТАНИЩЕН ИЛИ КРАЙБРЕЖЕН ГРАД: Библията изглежда сочи, че градът на блудницата е пристанищен град или поне град близо до морето. Мека се намира на петдесет мили навътре в страната от

Джеда и нововъзникващия икономически град на крал Абдула, които в момента се строят със специалната цел да се превърнат в технологично най- напредналите и активни морски пристанища в света. Тези три града, в относителна близост един до друг, образуват триъгълник и ще бъдат свързани помежду си чрез система от високоскоростни влакове, позволяваща да се пътува от всеки един от трите града до другия за около тридесет минути.

ПОТРЕБИТЕЛ, НЕ ПРОИЗВОДИТЕЛ: Блудница Вавилон внася всичко. Тя не изглежда да е голям производител по отношение на производство или селско стопанство. Земните търговци са забогатели от всички стоки, които тя купува. Това е перфектно описание на Саудитска Арабия. Освен птерола си, тя произвежда много малко неща и се налага да внася почти всичко.

НАЙ-ВЕЛИКИЯТ ИДОЛОПОКЛОННИЧЕСКИ ГРАД: Вавилон „велики“ е наричан „майката на блудниците и . . . мерзости” (Откр. 17:5). Той е най-големият източник на фалшива религия и идолопоклонство, някога познат на света. Тъй като ислямът е втората по големина религия в света, с 1,61 милиарда мюсюлмани, град Мека е абсолютно и безусловно най-големият град на идолопоклонство, съществувал някога. Никой друг град в човешката история не може да се сравни с него.

РЕЛИГИОЗНА СТОЛИЦА И МИСИОНЕРСКИ ЦЕНТЪР: Вавилон от последните дни е по-конкретно мисионерска сила, разпространяваща своята фалшива религия по целия свят и упражняваща влияние над „царе, . . . народи и множества, нации и езици” (Откр. 17:2, 15). През последните четиридесет години Кралство Саудитска Арабия е похарчило над 100 милиарда долара за разпространение на исляма по целия свят. Никоя религиозна, политическа или национална евангелизаторска или пропагандна кампания в човешката история никога не се е дори доближила до тази сума.

ПРЕЛЪСТИТЕЛКА НА ЦАРЕ И НАРОДИ. Това, че блудницата „царува над земните царе“ (Откр. 17:18) и че те от своя страна „блудстват с нея“ (Откр. 18:3) показва, че влиянието на този град наистина е глобално. Саудитска Арабия упражнява влиянието си върху голяма част от света или чрез исляма, или чрез открити подкупи и петролно изнудване. Никоя корпорация, нация или банка в света не е дарила през последните няколко поколения дори малка част от парите, които саудитското кралско семейство е дарило на последните няколко американски президента.

ГРАД НА ПРЕКОМЕРЕН ЛУКС. Блудницата от последните дни е град на извънреден лукс и материални излишъци (Откр. 17:4; 18:7). Саудитска Арабия, за разлика от която и да е друга нация на земята, е особено известна със своя абсолютно прекомерен материализъм и лукс. От позлатени тоалетни, до флотилии от изработени по поръчка Rolls-Royce, прекомерният излишък на саудитското кралско семейство няма равен на себе си и е световно известен.

ИКОНОМИЧЕСКА СЪБЛАЗНИТЕЛКА. Материалният излишък на блудницата Вавилон служи за значително засилване на нейното съблазняване и влияние далеч отвъд това, което тя може да постигне само чрез своята религия. И „търговците“, и „капитаните на кораби“ са „станали богати чрез изобилието на нейния лукс“ (18:3, 9). Цялото това материално богатство е пряко отговорно за това, че земните царе се присъединяват към нейната духовна поквара и кръвопролития (17:2; 18:3). Излишно е да казвам, че Саудитска Арабия не само е покварила „царете на земята“, но също така е съблазнила и безброй банки, корпорации, „велики мъже на земята“ и всъщност „всичките народи“ (18:23) .

ГРАД НА РОБСТВОТО. Вавилон от последните дни е вносител на „роби и човешки животи” (Откр. 18:13). Буквално една трета от цялото население на Саудитска Арабия са чуждестранни работници,

много от които са третирани по-зле и от роби. Светските групи за защита правата на човека съобщават за безкрайни истории за лошо отношение, малтретиране, лишаване от свобода и изнасилване, които засягат приблизително девет милиона чуждестранни работници, живеещи в Саудитска Арабия.

ГРАД, КОЙТО УБИВА И ЕВРЕИ, И ХРИСТИЯНИ. Писанията казват, че блудницата се е „опила от кръвта на светиите и от кръвта на Исусовите мъченици . . . . И в нея се намери кървта на пророците. . . и от всичките заклани на земята.” (Откр. 17:6; 18:24). Саудитска Арабия е не само най-големият финансист на Палестинската интифада и най-голямата лобистка сила срещу Държавата Израел в ООН, но е и основният идеологически и финансов източник на почти всяка радикална ислямистка джихадистка организация в света. ИДИЛ, Ал Кайда, Боко Харам и други джихадистки групи, които убиват християни, са плод на глобалното уахабитско влияние на Саудитска Арабия.

ТЯ ПРЕДСТАВЛЯВА КРАЛСКА ОСОБА. Блудницата е „облечена в мораво и червено и украсена със злато, скъпоценни камъни и бисери“ (Откр. 17:4). Тези цветове и украшения говорят за жената като за кралска особа. Саудитска Арабия не е нация в традиционния смисъл на думата; тя по-скоро е кралство. Домът на Сауд в действителност е кралска монархия.

ТЯ Е СКРИТА ТОЧНО ПРЕД ОЧИТЕ. Блудницата се хвали: „Аз седя като царица“ (Откр. 18:7). Това е пряка алюзия към Исая 47, която отразява отношението на Вавилон от последните дни, който в своето нечестие също казва: „Никой не ме вижда“ (Исая 47:10). Картината е на град, направляван както от арогантност, така и от потайност. Въпреки всичките си изобилни грехове, тя някак си успява да минава незабелязана под радара на мнозинството. Това описва Саудитска Арабия почти съвършено. Докато саудитските кралски особи вече са купили почти всеки голям американски политик, сега

те също контролират и различни медии. Така саудитците са успели да покварят най-могъщата нация в света и след това да купят мълчанието на същата тази нация.

ДУХОВНАТА И ФИНАНСОВА СТОЛИЦА НА ИСЛЯМАКИЯ СВЯТ: Писанията разкриват, че Вавилон е столица на седмата и осмата империя на звяра, което може да се отнася за ислямската империя, единствената империя, последвала Римска империя. Ако ислямската теория за последното време е вярна, тогава идентифицирането на последния Вавилон е толкова просто, колкото и идентифицирането на духовния и финансов капитал на ислямския свят. Мека е религиозното сърце на ислямския свят, а Саудитска Арабия е финансовото сърце на мюсюлманския свят, осигурявайки над 90 процента от глобалното финансиране на исляма.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Както казах в началото на тази книга, най-искрената ми надежда беше този труд да допринесе за по-голямата дискусия относно голямата блудница. След като анализирах внимателно пророчеството и разгледах основните тълкувания, които са били предлагани досега, вярвам, че съм демонстрирал по задоволителен начин, че Мека/Саудитска Арабия изглежда изпълнява всички изисквания на Писанията за блудницата Вавилон. За да бъда ясен, това не означава, че друг вариант, изцяло нов град, е изключено да се появи в бъдеще. Засега обаче възгледът, че Мека е Вавилон от последните дни, е не само много легитимен възглед, но също така изглежда и най-добрият вариант. Разбира се, дори Кралство Саудитска Арабия да не е Вавилон от последните дни, то очевидно е едно от най-големите изпълнения на пророчеството в човешката история и най-големият „Вавилон“ на настоящето време. Излишно е да казвам, че есхатологичните, пасторалните и мисиологичните последици са дълбоки.

Като личен коментар искам да кажа, че ако сте прочели цялата книга, тогава вероятно е очевидно, че пишейки я, аз съм се заел с

един много реален звяр и вероятно съм се изложил на всякакви потенциални негативни последици, било то духовни, финансови или от друг вид. Разбира се, не бих написал нито едно от тези неща, ако не смятах, че е от критическо значение да бъдат разбрани от църквата. Твърдо съм убеден, че живеем в момент, в който мълчанието просто не е опция. Има някои проблеми, за които никой не говори, но те наистина трябва да бъдат прокламирани от покривите. Вярвам, че този е един такъв проблем. Взимайки това предвид, моля за вашите молитви както за мен, така и за моето семейство. Искрено ги оценявам.

До Деня на Христос Исус Господ да ви благослови и пази!

ЕПИЛОГ

БИХМЕ БИЛИ АБСОЛЮТНО НЕБРЕЖНИ ако не завършехме тази книга с някои много практични и правилни начини на реакция на цялата информация, която представихме. Искам да започна, обръщайки се специално към онези читатели, които никога не са посвещавали живота си на Исус Христос. Въпреки че тази книга е предимно тълкувание на пророчество от християнските писания, зная, че мнозина, които я четат, може да не са непременно християни. Може би някой ви е подал тази книга или просто сте се интересували от информацията за Саудитска Арабия и многобройните политически последици от дълбоко значение. Каквато и да е причината, вярвам, че сам Бог е имал цел с това тази книга да

попадне във вашите ръце. Ако това сте вие, тогава съвсем просто, първият правилен отговор е да приведете живота и душата си в правилна позиция пред вашия Създател. Това е проста мъдрост. Фактът е, че „всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло.“ (2 Кор. 5:10). niv). Идва денят, когато „Защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд всяко дело, Било то добро или зло.” (Екл. 12:14 niv). Както каза Исус: “Няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае. Затова, каквото сте говорили на тъмно, ще се чуе на видело; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива. (Лука 12:2-3 niv).” Сам Бог ще хакне Google, така да се каже, и животът на всички ще бъде изложен на показ пред един всемогъщ и Свят Бог.

На пръв поглед това е едновременно и ужасяваща, и ужасна новина. Истината все пак е, че нито ти, нито аз сме чисти. Както правилно казва апостол Павел: „Всички съгрешиха и са лишени от Божията слава“ (Рим. 3:23 niv), или както пророк Исая се изразява: „Всички ние се заблудихме както овце, Отбихме се всеки от своя път” (Ис. 53:6 niv). Още по-лошото е, че Писанията декларират, че „заплатата на греха е смърт” (Рим. 6:23 niv). Тогава всеки, чието „името [не се намери] записано в книгата на живота [ще бъде] хвърлен в огненото езеро“, където „ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и няма да имат покой ни денем, ни нощем” (Откр. 20:15; 14:10–11 niv). Самият Исус описва огненото езеро като място на „вечно наказание“ (Мат. 25:46 niv), където „ще има плач и скърцане със зъби“, както мъка, така и вечно горчиво каене (Мат. 13:42 niv).

БОГ ТОЛКОВА ОБИКНА СВЕТА. . . Има обаче добра новина – много добра новина! Това е буквално най-добрата новина, която някога е била казвана - ако сме склонни да я чуем. Тази добра новина е добре обобщена в известния библейски стих: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16 niv). Нашият Създател ни

обикна толкова дълбоко, толкова страстно, че изпрати самия Си Син, самата Си същност, самото Си Сърце — Той изпрати Себе Си в света, за да приеме човешка плът, за да стане всъщност един от нас, в крайна сметка, за да бъде обезобразен на наше място и да направи умилостивение за греховете ни. Библията казва, че „Но Той биде наранен поради нашите престъпления, Бит биде поради нашите беззакония; На Него дойде наказанието дакарваще нашия мир, И с Неговите рани ние се изцелихме . . . И Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.” (Ис. 53:5–6 niv).

Апостол Петър се обърна към сънародниците си по следния начин:

“Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух. Обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при себе си.” (Деяния 2:38–39 niv)

Ако някой от нас желае да бъде спасен от греховете си и да бъде пощаден от това да бъде хвърлен в огненото езеро завинаги, тогава има само един начин за бягство. Библията ни казва, че трябва да признаем, да се отвърнем и отречем от греховете си. Това е значението на „покаяние“. Като част от нашата публична изповед, ние трябва да бъдем кръстени във вода, което означава нашият избор да умъртвим старите си грешни същества, а когато се издигаме от водата, ние биваме възкресени за нов живот. Както каза Исус: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, но който не повярва, ще бъде осъден” (Марк 16:16 niv). Ние трябва да прехвърлим нашата вяра и увереност от „нашите праведни дела [които] са като мръсни дрипи“ (Ис. 64:6 niv) към Исус Христос, като поставим цялата си вяра в Неговата пролята кръв и изкупителното дело, което Той извърши за нас на кръста. Единствено и само по този начин можем да бъдем пречистени и опростени. Който направи това, ще получи Святия Дух. Това е самият Божи Дух, Който ще свидетелства, „че сме Божии деца” (Рим. 8:16). Той ще ви укрепи да живеете свят живот, угоден на Бога, и ще потвърди, че в деня на съда ще бъдете възкресени за вечен живот, „гарантирайки това, което ще дойде” (2 Кор. 1:22 niv). Ще бъдете пощадени от наказанието на „срам и вечно презрение” (Дан. 12:2).

Ако никога досега не сте го правили, но бихте искали да вземете това изключително важно решение, моля, свържете се с мен чрез моя уебсайт, joelstrumpet.com, и аз ще се радвам да се моля с вас и да ви помогна да започнете новия си живот като ученик на Исус Христос. Уверявам ви, че макар това да е трудно решение, то определено ще бъде най-доброто решение, което някога сте вземали. Ако Святият Дух докосва сърцето ви, не пренебрегвайте гласа Му. Не пропускайте този момент. Както напомня на всички ни авторът на Посланието до Евреите:

“Внимавайте, да не презрете този, Който говори; защото,ако ония не избегнаха наказанието, като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегна ние, ако се отървем от Този, Който предупреждава от небесата!” (Евреи 12:25 niv)

Заедно с апостол Петър, аз ви призовавам от дъното на душата си: „Спасете се от това покварено поколение” (Деяния 2:40).

ХРИСТИЯНСКИЯТ ОТЗИВ

Сега бих искал да говоря с онези, които вече са ученици на Исус. Сигурен съм, че голям процент от тези, които четат тази книга — може би дори вие — са го направили просто защото са били завладени от темата или може би просто заинтересувани от разбирането на библейските пророчества. Факт е, че изучаването на библейските пророчества не е само с цел разкриване на тайни знания и отключване на загадки. Както всеки друг аспект на библейската теология, тази тема има много реално приложение и би трябвало много основателно да повлияе на начина, по който живеем.

За съжаление, най-естественият, плътски отговор на това, което научихме за ролята на исляма през последните дни е да допуснем в сърцата си страха и ужаса от това, което се задава. Ако теорията, представена в тази книга, е вярна, тогава фактът е, че докато не се завърне Исус, ислямът няма да си отиде. Тероризмът няма да се разпръсне и изчезне. Точно обратното, ислямът ще продължи да се разширява и да се натрапва на света. Ще се влоши. Независимо дали

ни харесва или не, няма къде да се скрием от това, което идва на земята. Уместността на мюсюлманския свят и конкретно на Близкия изток ще продължи да се натрапва на вниманието на всички нас. Независимо дали говорим за войната в Сирия, глобалната бежанска криза, трансформацията на Европа, или кой знае какво друго, което би могло да дойде след това, контурите на пейзажа на последните времена, както е описан от библейските пророци, със сигурност започват да влизат в много ясен фокус.

ОТХВЪРЛЕТЕ СТРАХА И ОМРАЗА

Някои от най-значителните предупреждения в цялото Писание се намират в маслиновата беседа на Исус. Първото предупреждение се отнася до въпроса за страха. Говорейки за последните дни, Исус казва: „И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение, поради бучението на морето и вълните. *Човеците ще примират от страх* и от очакване онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще са разклатят." (Лука 21:25–26; курсивът е добавен). Второто предупреждение се отнася до друг проблем на сърцето – всъщност най-важният сърдечен проблем от всички. Отново, говорейки за последните дни, Исус предупреждава: „Понеже беззаконието нарастне, *любовта на мнозина ще охладнее*" (Мат. 24:12; курсив добавен). Напълно съм убеден, че една от основните причини любовта на толкова много хора да охладнее е именно страхът, който ще обхване света. Много просто, страхът е осакатяващ. Когато страхът завладява човешкото сърце, той потушава способността на човек да обича истински както Исус. В тази епоха на нарастващо беззаконие, нечестие и кръвопролитие, моят сърдечен призив към всеки, който е склонен да слуша, е да устои на изкушението да допусне страх или омраза в сърцето си. Независимо дали ни харесва или не, можем или да живеем в безопасност, или да живеем като Исус. Не можем да правим и двете едновременно. През идните дни кръвопролитието ще избухне сред народите. Колкото повече се случва това, толкова повече гласове ще се появяват, твърдейки, че говорят от името на мъдростта, твърдейки, че имат всички отговори, че знаят всички решения на проблемите. Натискът за по-консервативно

законодателство и по-разширени военни действия все повече ще бъде викът на мнозина навсякъде из Запада. За да бъда много ясен, аз съм конституционен консерватор. Вярвам в отговорното стопанисване. Аспирацията да се избират почтени лидери, настояването за праведни закони и вземането на мъдри решения във военно отношение са въпроси, всички от които са особено важни за мен. Без съмнение бих могъл да говоря нашироко за освобождаването ни от зависимостта от близкоизточния петрол и откъсването от корумпиращото влияние на Саудитска Арабия. Бихме могли да говорим надълго за мъдри имиграционни политики и интелигентна сигурност на границите. Разбира се, всички тези неща са изключително важни. Истината обаче е, че нито военните, нито правните, нито политическите решения никога няма да решат фундаменталните проблеми, пред които сме изправени. В Библията е ясно, че ако изключим завръщането на Исус, сегашното ни положение е доста безнадеждно. Това не означава, че не правим това, което е нужно. Ние обаче не възлагаме надежди на тези неща. Ние фиксираме надеждата си върху Исус и върху бъдещия век. Завръщането на Исус е единствената ни надежда. Докато Той се завърне, ние трябва да вървим напред мъдри като змии, управлявайки вярно всичко, което Той ни е поверил, но казано без заобикалки - трябва да умрем за идеята, че можем да спасим този свят. За да бъда ясен, по никакъв начин не защитавам идеята за напускане или абдикация. Просто казвам, че нашата котва на надежда не трябва да е във временни усилия или решения. Без да се отказваме от политическия активизъм, нека помним, че като християни Исус ни е дал много по-голям мандат. Нашият фокус трябва да бъде върху нещо много по-важно, от далеч по-дълготраен характер.

ПОСТАВЕТЕ ЕВАНГЕЛИЕТО НА ПЪРВО МЯСТО

Като покорни ученици на Исус, нашият основен фокус трябва да бъде „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ (Марк 16:15). Ние би трябвало да даваме истинно

свидетелство относно Деня на Господа, съда над цялото човечество, изкуплението, което Исус е предвидил, и предстоящото славно царство. Това е добрата новина! Това е „Божията сила за спасение” (Рим. 1:16). Само това послание може да спаси всеки от греха. Само това послание избавя всеки един от вечното огнено езеро. Тогава това, повече от всеки друг въпрос, трябва да бъде нашият фокус, който ни движи напред, нашата горяща страст. След десет хиляди години това кой е печелил следващите избори или спечелил следващата война ще бъде без значение. Онези, които са били спечелени за Христос през тези дни, обаче, ще бъдат от изключително уместно значение. Макар че повечето може да се съгласят, че Евангелието трябва да бъде на първо място, истината е, че всъщност превръщането му в приоритет никога няма да се случи, освен ако не сме готови да прегърнем кръста.

ПРЕГРЪНЕТЕ КРЪСТА

Има само един път напред: пътят на кръста. Пътят на кръста обаче не е популярно послание, особено в американската култура, включително американската християнска култура. Казано по-просто, пътят на кръста е това да пожертваш живота си. Това е част от причината Павел да говори за „съблазънта на кръста“ (Гал. 5:11 niv). Никой не изпитва удоволствие от страданието. Никой не желае да умира или да прави жертви. Но точно към това ни призова Исус: „Защото всеки, който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене и благовестието, ще го спаси“ (Марк 8:35). Колко повече бихме възразили тогава на това, че Исус ни призовава да положим живота си за враговете си? Както казва: „Обичайте враговете си и се молете за онези, които ви преследват. . . . Правете добро на онези, които ви мразят” (Мат. 5:44; Лука 6:27). Причината е проста. Писанието учи, че ”бидохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприятели” (Рим. 5:10). „Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.” (Рим. 5:8) и ние сме призовани да Му подражаваме. Както пише Петър, „Защото и на това сте

призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки;“ (1 Петър 2:21).

За да бъда съвсем ясен, аз вярвам напълно, че ислямът е това, за което Господ е говорил чрез пророците и че това, което виждаме да се разгръща по целия свят в момента, е изпълнението на пророчеството. Вярвам, че в идните дни радикалният ислям ще продължи да се разширява и експлодира сред народите. Искам също така недвусмислено да заявя обаче, че ако тази информация ви кара да се оттеглите в страх, омраза или самозащита, значи не сте откликнали така, както Господ желае. Ако сте християнин, тогава подражаването и следването на Исус е единственият възможен отклик. Както Павел сериозно предупреждава вярващите в Рим:

“Часът е вече настъпил да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме. Нощта премина а денят наближи:” (Римляни 13:11–12)

Колкото повече Сатана се стреми да издигне своя собствена армия измежду синовете на Исмаил, толкова повече последователите на Исус трябва да поставят за свой приоритет да грабнат колкото се може повече от огъня. Сега не е моментът да направим самосъхранението наш най-голям приоритет. Сега е моментът, в който това да се посветим на делото да виждаме мюсюлмани да идват във вярата трябва да се превърне в един от най-високите приоритети на тялото Христово!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ако нещата, които обсъдихме в тази книга, са верни, тогава да, можем да очакваме само, че предстоящите дни ще станат много по-трудни. Докато големите бури от последните дни профучават през народите, ние трябва да се утешаваме със заключението на пророчеството. Защото колкото са истински нещата, говорени в книгата Откровение, толкова истинска е и великата Господна победа, която ще последва. Именно поради тази причина при падането на Вавилон ангелите възкликват в такава буйна радост. Нека и ние,

заедно с ангелите, да се радваме на предстоящия ден на великата Божия победа:

“Алилуя! Спасение, слава и сила принадлежат на нашия Бог; защото са истинни и праведни Неговите съдби; понеже Той осъди великата блудница, която е развратила земята с блудството си, и даде върху нея възмездие за кръвта на Своите слуги. И втори път рекоха: Алилуя! И димът й се издига до вечни векове. И двадесетте и четири старци и четирите живи същества паднаха, та се поклониха на Бога, Който седи на престола, и казаха: Амин! Алилуия! И от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, вие, които Му се боите, малки и големи. И чух като глас от силни гърмежи, които казваха: Алилуия! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, царува. Нека се радваме и се веселим и нека отдадем Нему слава: защото дойде сватбата на Агнето, и Неговата невяста се е приготвила. И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът; е праведните дела на светиите. И каза ви: Напиши: Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето. И казва ми: Тия думи са истинни божи думи.” (Откр. 19:1–9)

На което всички ние заедно извикваме десет хиляди амин.